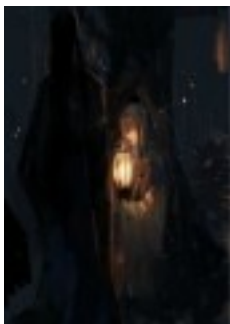

Thế Sự Vô Thường

Contents

Thế Sự Vô Thường	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	6
3. Quyển 1 - Chương 3	11
4. Quyển 1 - Chương 4	13
5. Quyển 1 - Chương 5	16
6. Quyển 1 - Chương 6	25
7. Quyển 1 - Chương 7	30
8. Quyển 1 - Chương 8	41
9. Quyển 1 - Chương 9	51
10. Quyển 2 - Chương 1-1	62
11. Quyển 2 - Chương 1-2	68
12. Quyển 2 - Chương 2-1	75
13. Quyển 2 - Chương 2-2	80
14. Quyển 2 - Chương 2-3	86
15. Quyển 2 - Chương 3	92
16. Quyển 2 - Chương 4	95
17. Quyển 2 - Chương 5	100
18. Quyển 2 - Chương 6	108
19. Quyển 2 - Chương 7	114
20. Quyển 2 - Chương 8	117
21. Quyển 2 - Chương 9	121
22. Quyển 2 - Chương 10	123
23. Quyển 2 - Chương 11	126
24. Quyển 2 - Chương 12: Vĩ Thanh	127

Thế Sự Vô Thường

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, nhất công nhất thụEdit: YếnYếnBeta: Kỳ DoanhThể sự vô thường bao gồm 2 qu

1. Quyển 1 - Chương 1

Giờ ngọ tháng sáu, thiên chỉ đại phong, mây đen áp đỉnh, dự báo một trận mưa to sắp trút xuống, các cửa hiệu ven đường thu thập chuẩn bị triệt quán, người qua đường vội hơn trở về nhà.

Trên đường lại xuất hiện một đội ngũ đón dâu rất kỳ quái. Từ bà mai, nha hoàn, đến kiệu phu nhạc thủ, không ai có biểu hiện vui mừng trên mặt dù chỉ một ít. Ngược lại, một mảnh không khí trầm lặng bao trùm. Người qua đường, nhìn thấy, càng tăng nhanh cước bộ từ đi giờ trở thành chạy, hay lẫn vào các ngõ nhỏ mà trốn, các cửa hiệu cũng tăng nhịp thu thập. Tức thời, trên đường chỉ còn lại những tiếng đóng cửa “bang bang bang” tạo nên một âm thanh dị thường quái lạ.

Cũng khó trách, Tiên Nhạc trấn từ mấy ngày nay, lại loan truyền một tin vô cùng khủng bố, vừa nghe thôi cũng làm cho người ta không tự chủ mà rung mình vài cái.

Đồn rằng, Thường Lập con trai độc nhất Thường gia – lão bản giàu nhất vùng. Không hiểu trêu hoa ghẹo nguyệt thế nào lại làm cho thiên kim tiểu thư Mạc gia đầy quyền thế mang thai. Mạc gia yêu cầu lập tức thành thân, thế nhưng vẫn còn lưu luyến những khóm hoa Thường Lập như thế nào lại đồng ý? Thà chết không nhận. Họa đến trước cửa, thương thảo lại thương thảo khư, nhất tha tái tha (bàn luận tới bàn luận lui), đem lợi ích cân đong. Cuối cùng, Thường gia quyết định hôn sự này.

Vì vậy, vào một ngày mưa lớn, Mạc tiểu thư bụng đã tám tháng được gã vào Thường gia. Có người nói, lúc bái đường, một trận âm phong quỷ dị thổi qua đầu tân nương, cuốn cả các câu đối tân hôn thổi tắt đèn hoa chúc đang rực cháy....

Ngay sau đó, bà mai giúp tân nương vào hỉ phòng, nhưng lúc ấy lại phát hiện một nam tử trắng táp treo cổ bên trong phòng, hai mắt hoàn toàn trợn lên đầy thù hận cùng phẫn nộ, như thể, toàn bộ thể nhân này đều là cừu địch, điều khiến kẻ khác nhìn vào đều mao cốt tung nhiên (sồn tóc gáy) chính là thân y phủ một màu hồng sắc báo thù.

Tân nương bị dọa đến choáng váng, bà mai tựa như sắp điên! Nha hoàn thì hét kinh tai. Trong phòng, lập tức một cảnh hỗn loạn. Trong lúc, xông đẩy thế nào lại làm ngã tân nương. Đáng thương thay, sau khi nàng hạ sinh một tiểu nam hài liền hương tiêu ngọc vẫn. Hỉ sự cứ thế hóa thành tang sự, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, chỉ trong một đêm mưa.

Nhưng đây chỉ là thảm sự, chưa phải hải sự.

Sau cái chết của Mạc tiểu thư, tại vách tường hỉ phòng, huyền hiện một chữ thật lớn được viết bằng máu: VONG

Bị dọa đến nổi gan cũng nhỏ lại, Thường gia lập tức sai người tẩy diệu bức tường ấy. Thế nhưng, mặc kệ như thế nào tẩy, như thế nào rửa, chữ vẫn hiện nguyên trên tường! Thường gia lại sai người dùng vôi trắng quét tường, chữ lập tức mờ dần. Nhưng lại rất nhanh, từ từ chuyển hồng và rồi lại xuất hiện rõ trên tường, tựa như màu máu này là từ trong gạch chảy ra, một giọt một giọt theo mặt tường chảy xuống...Đến cuối cùng, Thường gia đành đem bức tường phá bỏ, khóa gian phòng và che đi tiểu viện kia.

Vừa chỉ mới nửa ngày, Thường gia lại xuất hiện chuyện ma quỷ, hồng y nam tử treo cổ tại hỉ phòng hóa thành lệ quỷ, âm hồn bất tán, theo sát Thường gia, càng không ngừng đe dọa hấn, dần vật hấn. Hấn từ một dạng anh tuấn tiêu sái trong vòng vài ngày nét mặt trở nên khô gầy, tiêu tụy bất kham, mỗi ngày chỉ biết không trốn đông cũng ẩn tây, hô thiên hảm địa. Mời đạo sĩ, thiên sư như một đám phế vật, một biện pháp ứng phó lệ quỷ cũng không có. Từ trước đến giờ, Thường gia đối với chuyện lệ quỷ hết cười nhạo đến nhạo bán. Giờ gặp phải chuyện, Nhị lão gia liền đem nhi tử đến Thiên Hữu tự lẩn tránh, thế nhưng lệ quỷ một chút sợ phật môn cũng không có, chiếu sấm cũng như không, hòa thượng trong tự lại không thể khống chế được y, trái lại còn làm cho nơi thanh tịnh này mây mù chướng khí, khách hành hương không dám đến.

Phương trượng bất đắc dĩ, suy nghĩ đưa ra một biện pháp: thành thân, đem quỷ thú vào môn, làm tiêu giảm oán khí, lệ quỷ oán khí càng sâu càng lợi hại, chờ oán khí suy yếu, sẽ xem lại mà thu phục.

Cho nên, đoàn người đón dâu ngày hôm nay, chính là oan hồn treo cổ – kẻ bị Thường Lập lừa dối.

Rốt cục, đoàn người cũng đến trước đại môn Thường gia, pháo mua về không hiểu sao đều là pháo lép, trông như đồ thừa bị vứt bỏ. Nhận hết sợ hãi cùng dần vật Thường gia toàn bộ đều trở nên gầy yếu đến không chịu nổi, hai mắt thật sâu, như một bộ hài cốt di động. Tiến Tài thúc quản gia run run xóc kiệu liêm, mang ra một linh bài được khắc bằng mộc lê, mặt trên có khắc: ái thê Hứa Điểm vị.

Mưa như trước không trút xuống mà nghẹn lại, giờ ngo nhưng bầu trời một mảnh hắc ám cứ như đêm không sao trăng.

Việc vui tại Thường gia không có tân khách, không có câu đối cùng quà mừng. Trong đại sảnh, chỉ có Thường Lập ôm bài vị run lên, hướng tiền đường bước, mọi người không ai dám cử động dù chỉ là hô hấp, tất thấy đều cúi đầu chằm chằm nhìn thẳng vào.

Toàn bộ hôn lễ, vắng vẻ đến dọa người.

Cái căn phòng phong tỏa kia lần nữa được mở ra, tường bị phá vỡ trước đó, đã được mời thợ đến làm mới, và lại trở thành tân phòng.

Hạ nhân sau khi đưa thiếu gia vào hỉ phòng, dự định sẽ chạy vào phạt đường đóng cửa niệm kinh, nhưng lại bị Nhị lão gia hạ lệnh một người cũng không được ly khai dù là nửa bước. Mọi người hoảng sợ nhưng vì lệnh nên đành kiên trì đứng ngoài cửa, rất may bên trong phòng không có động tĩnh gì, có thể nói thú lệ quỷ vào phủ xem ra chút hiệu quả.

Bên trong phòng đích xác rất an tĩnh, nến đỏ chậm rãi cháy, ngọn lửa nhấp nháy nhấp nháy làm cho thần kinh Thường Lập bị đông cứng, hai mắt đầy tơ máu chăm chú nhìn bóng người mang hồng sắc ngồi tại bàn trang điểm, lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

“Lập, qua đây giúp ta chải tóc!” Hứa Điểm một thân hồng y, quay vào gương mở miệng tươi cười. Đáng tiếc, trong gương không hề chiếu ra thân ảnh y dù là nửa điểm tú lệ, chỉ có chiếc lược gỗ, không nhanh không chậm sơ động.

Mồ hôi từ trán chảy dài xuống hai gò má, trên cổ có muỗi đốt Thường Lập hoàn toàn không hề phát giác, chỉ nhớ rõ lời phương trượng nói: “Theo ý tứ của y, khuyên bảo y, thuyết phục y, dùng thành ý cảm động y, tất cả cơ hội đều nằm trên tay ngươi, phải xem ngươi làm như thế nào!”

“Ừm ừm” Thường Lập liền quỳ trên mặt đất, nặng nề dập đầu ba cái. “Xin hãy tha thứ cho ta, ta cùng nữ nhân khác thành thân hoàn toàn là theo chỉ thị của phụ mẫu, người..Người cũng thấy đấy, ta đây đã từ chối, nhưng ta cũng là bất đắc dĩ a!”

“Nga? Ân? Ta còn tưởng rằng ngươi ngại nàng không xinh a!” Hứa Điểm ngừng tay, chậm rãi, không một tiếng động đi qua trước mặt hắn, ôn nhu hỏi: “Vậy người hoàn toàn yêu ta?”

“Yêu...đương nhiên yêu...” Thường Lập sợ đến nỗi cả chữ nói ra cũng phát run.

“Nga..” Hứa Điểm diện vô biểu tình, nhẹ nhàng nhún mày “Người không phải nói... Đối ta chỉ là nhất thời hiếu kỳ, bởi vì chưa từng đùa qua nam nhân, tưởng xem có gì mới mẻ?”

“Không, không có! Cái kia chỉ là do ta rơi vào hoàn cảnh bất buộc đưa ra một lý do, ta không thể cùng người thành thân, lại càng không thể bỏ người, ta, ta chỉ có thể bức người ly khai ta, một chút, tin tưởng ta...”

Hứa Điểm lắc đầu, từng bước một bước đến gần Thường Lập, hấn sợ đến mức thối lui từng chút, đến khi phía sau không còn đường chỉ là bức tường lạnh lẽo...

Hứa Điểm để lộ khuôn mặt nhợt nhạt bước đến “Ân, ta đã ly khai ngươi rồi...Thế nhưng ngươi lại phái người giết ta, ngươi nói như thế nào tin tưởng? Ân?”

“Không, không phải, đó chỉ là hiểu lầm....nhất định là hiểu lầm!” Thường Lập lần thứ hai nhún ra, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất. Kỳ thật, chuyện này không phải hiểu lầm, đó là tiết hận! Chuyện này chỉ có mình hắn biết, thật vất vả mới có thể kết giao cùng thiên kim tiểu thư tướng quân, chuẩn bị có thể được làm một chức quan nho nhỏ, với lại còn có thể được làm hiền tể tướng quân. Nào ngờ, lúc này Hứa Điểm lại chạy

tới làm rồi, cứ như một lão bà không đồng ý, còn bị tướng quân mắng là biến thái! Nhất thời tức giận, nổi lên ý định giết người, không nghĩ tới Hứa Diễm không bị chìm chết dưới Vong Ưu hồ mà mấy tháng sau cư nhiên lại xuất hiện tại hỉ phòng.

Thường Lập hai mắt đang nhìn ra cửa, chuẩn bị dời đi, hay tay chạm đất, nhưng có gì đó ẩm ướt, thân thủ nhìn: “A! Máu! Máu!”

Tái ngẩng đầu, Hứa Diễm vốn ôn nhu giờ đã hóa thành khuôn mặt dự tợn đầy quỷ dị, căm ghét mà nhìn xuống: “Người chết đến nơi mà còn hoa ngôn xảo ngữ, ta sống như thế nào lại như vậy tin tưởng người? Không tiếc cùng người nhà đoạn tuyệt quan hệ, cũng muốn theo người, ta thực sự là khắp thiên hạ tối ngu xuẩn mà, bất quá...” đột nhiên y lại cười, “Ta tái tin người, ta tin người yêu ta, người vĩnh viễn không hội ly khai ta..”

“Ân, ân!” Thường Lập lập tức gạt đầu, hắn đã thần trí thác loạn, không còn biết Hứa Diễm đang nói gì, chính mình đang nghe gì.

Hứa Diễm lạnh lùng cười, rõ ràng nói với hắn: “Sở dĩ...Ta hiện tại muốn đi kiến Diêm Vương, muốn dẫn người theo cùng..”

Một đạo quang cắt ngang không trung, sau đó, sấm theo đạo quang đánh xuống. Lúc đó, mưa cũng bắt đầu rơi.

Tại ngoài cửa hạ nhân đều che kín lỗ tai nhưng không thể không chế được đông tố, cũng không chú ý đến môn hỉ lặng lẽ mở ra...

Mưa vẫn rơi, vẫn rơi...

Qua hồi lâu, dường như lão thiên gia còn muốn phát tiết, một điểm hạ vũ cũng không có, kỳ quái là mây vẫn đang phủ toàn bộ Tiên Nhạc trấn.

“Đi? Cửa này như thế nào mở?” không biết là ai đã lên tiếng.

Mọi người nhìn lại, một cảm giác bất an lập tức dâng lên.

Lặng lặng đứng đợi hồi lâu, xem không có động tĩnh gì khủng bố, nhìn nhau, chậm rãi bước vào...

“Đi? Ta giẫm lên vật gì? Mềm...” Trong bóng tối có tiếng người hô lên. Mọi người theo quán tính quay lại nhìn trên mặt đất, ngoài cửa vừa lúc một đạo quang xẹt qua, chiếu sáng cả căn phòng, Thường Lập hai mắt trừng lên trong mắt đầy tơ máu, chiếc gương lớn nằm trong miệng, ngã trên mặt đất...

“A..Người tới a!”

“Cứu mạng a! Thiếu gia có chuyện rồi! Người mau tới a!”

Tại ngoài phòng, Hứa Diễm ngửa đầu, mặc từng đợt mưa lạnh đánh tạt vào mặt...những tiếng la hét, rống khóc, đều cùng y không quan hệ.

Giết người kia, hắn là vui vẻ mới đúng. Thế nhưng vì sao theo cảm nhận lại không giống nhau, một chút cảm giác cũng không có?

Từ trong màn mưa, xuất hiện hai quỷ sai, bọn họ thấy Hứa Diễm, Hứa Diễm cũng thấy bọn họ.

Hóa thành lệ quỷ tại dương gian lấy mạng người, nhất định sẽ bị nghiêm phạt? Hứa Diễm cúi đầu, chuẩn bị cho quỷ sai mang đi. Thế nhưng, hai quỷ sai chỉ nhìn y bằng hai mắt mà thôi, tiếp tục đi vào phòng trong. Một hồi lâu, liền kéo theo quỷ hồn của Thường Lập đi ra.

Lúc này, Thường Lập cũng là quỷ liền không có gì lo lắng, vừa lại trở nên vô cùng kiêu ngạo “Ta là bị hại chết! Dương thọ nhất định chưa tận! Đừng bắt ta. Buông!”

“Ầm ỉ cái gì? Báo danh rồi hãy nói! Phán Quan lão gia tự sẽ cho người một công đạo!” quỷ sai xụ mặt rống trở lại.

“Ta không đi! Ta không đi” tranh cãi lại, Thường Lập quay đầu thấy Hứa Diễm liền chỉ vào y hô: “Hắn! Chính là hắn! Hắn là lệ quỷ! Là hắn hại chết ta!”

“Người cầm miệng cho ta” Không nhận được quỹ sai xuất ra một khối đen tuyền khắc trụ mồm hần, nắm lấy vật áo kéo nhanh đi, rất nhanh liền biến mất trong màn mưa

Hứa Điểm ngơ ngác đứng tại chỗ. Vì sao? Vì sao bọn họ không mang ta theo?

Mây đen tán đi, sắc trời dần dần sáng lên, mưa to cũng từ từ nhỏ dần, tạt vào mặt không còn đau đớn trái lại là một loại cảm giác lành lạnh ôn nhu...

Ngay đó, nhìn mưa rơi, bỗng nhiên trên đỉnh đầu xuất hiện một sắc ô tinh xảo, từ phía sau truyền đến một âm thanh nhẹ nhàng: “Hong y dường như không hợp với người a!”

Hứa Điểm kinh ngạc xoay người, thấy một nam tử ôn hòa đang hướng mình nở nụ cười, trông có vẻ như hài tử có phần ngớ ngẩn.

“Người là ai?”

“Ta?” Hần chỉ về phía mình, sau đó nhanh nhẩu mà tự giới thiệu: “Ta là Minh Giới tổng Phán Quan, ta là Thạch Khanh, tại nhân gia mọi người thường gọi là Phán Quan lão gia, ở Minh Giới lại gọi là là Thạch đại nhân, nhưng thường gọi ta là Phán Phán, ta quản lý toàn bộ hồ sơ Minh Giới, phán định sinh tử của mọi người, thỉnh thoảng cũng sẽ xử lý một ít công việc đặc biệt...”

Thạch Khanh lải nhải giới thiệu, Hứa Điểm cúi đầu, không hề nghe thấy... Nguyên lai là phán quan Minh Giới đến bắt ta.

Thạch Khanh tựa hồ phát hiện ra có người đã không còn nghe thấy, thân thủ thương yêu xoa xoa đầu y: “Àn..cái kia, Hứa Điểm, kỳ thật ta điều không phải người thích dài dòng... Ta chỉ là có chút khẩn trương..”

“Àn?”

“Gần nhất Minh Giới đang chiêu mộ lương tài... sở dĩ ta nghĩ nên hỏi xem người có nguyện ý hay không đến bên ta làm quỹ sai?” Thạch Khanh không có ý tứ cúi đầu, “Ta biết người tâm tình bất hảo, thế nhưng gần nhất Minh Giới thực sự thiếu người, ta vừa nghĩ oán niệm của người..Không, không phải mà là niệm lực rất lợi hại của người, rất phù hợp với yêu cầu của chúng ta...”

“Các người không ngại ta đã giết người?”

Thạch Khanh lập tức gạt đầu, “Không ngại, một chút cũng không ngại. Một lòng thiện hay ác, ta chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra”

Liếc mắt là có thể nhìn thấu nhân tâm?

Hứa Điểm ngơ ngác nhìn hần, lẩm bẩm nói: “Nếu như ta có thể nhìn ra thiện ác là tốt rồi...” Đây cũng sẽ không dẫn đến nông nổi như vậy...

Thạch Khanh nghe được Hứa Điểm thì trào tự nói! Hai mắt lập tức lóe ra một tia hi vọng, vỗ vỗ vai Hứa Điểm đồng ý nói: “Có thể, có thể! Tuyệt đối không thành vấn đề! Người đến Minh Giới, ta sẽ giáo người như thế nào phân biệt thiện ác nhân tâm!”

“Ta..ta không phải có ý tứ này...” Hứa Điểm chống lại hai mắt hần, đột nhiên bị loại nhãn thần mong chờ hù dọa, thoáng cái khẩn trương: “Hơn nữa, ta..ta cái gì cũng không biết..”

“Không quan hệ! Ta sẽ dạy người!”

“Ta sợ ta làm không tốt..”

“Không có! Người nhất định là có thể làm tốt”

“Thế nhưng, ta...”

“Đừng nhưng gì nữa! Đi thôi, đi thôi!” Thạch Khanh cầu tài sốt ruột, đẩy Hứa Điểm về phía trước, Hứa Điểm một người xoay tranh ra định nói với hần là không được, thế nhưng do Thạch Khanh đẩy rất cố sức, bùn đất lại rất trơn, “chỉ lưu” một tiếng liền ngã nhào về trước.

“Không có việc gì, không có việc gì!” Thạch Khanh hớn hở từ đất đứng lên, nhặt lại sắc ô, phúi bỏ bùn trên áo, kể tiếp nhanh bắt chuyện với Hứa Điểm.

Đây là Minh Giới phán quan? Hứa Diễm nhìn hẩn vui vẻ, đột nhiên đối với nơi mà cả người sống lẫn người chết đều sợ hãi. Trong lòng lại có chút hiếu kỳ trỗi dậy, không tự chủ được mà gật đầu đồng ý với Thạch Khanh, thân thủ còn sờ soạn bùn cùng nước trên mặt hẩn.

Thạch Khanh rốt cục trút được gánh nặng, ở trong lòng một chút đắc ý nho nhỏ, gấp sắc ô, làm động tác “thỉnh” cùng Hứa Diễm sóng vai đi ra khỏi cái sân kia.

Hứa Diễm tự nói với bản thân, Thường gia, dù là một cành cây một ngọn cỏ, một người một chuyện, đều trở về mây khói. Khi đến nơi kia, sẽ nỗ lực mà quên hẩn.

Bỗng có tiếng khóc trẻ vang lên, nhượng Hứa Diễm cùng Thạch Khanh song song quay đầu, xuyên qua cửa sổ vọng vào, bọn nha hoàn cùng nhũ mẫu liên tục chạy loạn trong phòng, sau lại chạy ra khỏi ốc tử, một trận ho khan cùng tranh cãi không ngớt.

Bọn họ đi vào ốc, thấy một tiểu hài nhi đang nằm trên nôi khóc, nháo. Trên người toàn là được thủy do hẩn nhỏ ra, xem ra đã bị làm khổ một hồi lâu.

“Cái này, chính là nhi tử Thường Lập. Bị bệnh sao? Nhìn hảo đáng thương” Thạch Khanh lải nhải bên y, vừa lại tại cái trán tiểu oa nhi sờ sờ, nhanh chóng không còn ho nữa, nó mở mắt đôi mắt trong suốt đầy nước mắt mà nhìn đánh giá xung quanh. Tiểu hài tử này đã hơn một tháng, hoàn toàn không biết gì là cha, không biết cái gì là nương, mà có lẽ hẩn cả đời này, cũng không thể hiểu được...

Hứa Diễm nhìn thoáng qua tiểu oa nhi hai mắt đầm lệ, như trước diện vô biểu tình, xoay người rời đi —cho dù hài tử này có làm cho y thương cảm nhưng khiến y triu mến thì nửa điểm cũng không có.

Hứa Diễm một đường trầm mặc, không biết con đường này sẽ đi về đâu, không biết từ đâu thì bắt đầu, chung quanh con đường này càng ngày càng trở nên hoang vu...

Mưa đã ngừng, Thạch Khanh thu hồi ô, xoay người về phía trước, hưng phấn chỉ về bầu trời nói: “Hứa Diễm, mau nhìn thái hồng!”

Hứa Diễm xoay người, ngẩng đầu, kỳ quái nhìn về phía bầu trời, ngay cả một chút mây cũng không có: “Ta nhìn không thấy..”

“Nhìn không thấy sao?” Thạch Khanh có ý tứ cười nói: “Không quan hệ, lần sau ta và ngươi sẽ đến lúc, nhất định có thể thấy thái hồng”

Tái xoay người, hẩn chỉ vào mặt đường, “Cứ đi về phía trước một bước, sẽ đến Minh Giới, đó chính là Hoàng Tuyền lộ, sau đó xin mời hảo hảo nỗ lực!”

Hứa Diễm không hề tự tin cười cười, đi về phía trước một bước. Đột nhiên, toàn bộ đều trở nên một mảnh hắc ám. Đây chính là Minh Giới?

Thạch Khanh cũng theo kịp, ô trong tay liền biến thành bạch đèn lồng, soi lên mặt đường, “Chúng ta đi thôi”

2. Quyển 1 - Chương 2

Một năm sau

Thường lão phu nhân ôm tôn nhi duy nhất Thường gia đến Thiên Hữu tự.

“Phương trượng đại sư, van cầu ngài cho tôn nhi ta thuật duyên mệnh!” Nàng ôm tôn nhi khóc đến nước mắt nước mũi đều ra, đây thật sự là gọi người đồng tình.

Sau cái chết của Thường Lập, phương trượng Thiên Hữu tự vì hẩn đã cúng bái siêu độ vong hồn. Ngày đó, ngài nhìn thấy Thường Mộ vừa tròn tháng, liền lắc đầu, thở dài nói: “Phụ thân làm bậy quá sâu, ảnh hưởng đến dương thọ của nhi tử, chỉ sợ hẩn là không thể sống qua được chín tuổi.”

Như ngài nói, Thường Mộ quả nhiên thể nhược đa bệnh, đại phu trên trấn mười lần đến nhà là hết năm lần xem bệnh cho tiểu thiếu gia Thường Mộ. Vì thế, Thường lão phu nhân mới mang theo tôn nhi lên Thiên Hữu tự cầu thuật duyên mệnh.

Phương trưởng nhìn tiểu Thường Mộ ho khan liên tục, chỉ lắc đầu thở dài: “Thường lão phu nhân, sinh tử có mệnh, không thể cưỡng cầu, nếu nghịch thiên ắt gặp quả báo”

“Cho dù gặp quả báo ta cũng muốn cứu sống Mộ nhi, hấn chính là vận mệnh duy nhất của Thường gia a!”

“Nhưng có chút bằng môn tả đạo, tà ma yêu quái, lão nạp không hiểu được. Giá mà...”

“Thế phương trưởng đại sư có biết vị nào có thể hiểu được....”

Phương trưởng vẫn như trước lắc đầu, lệnh tiểu hòa thượng bên người mang đến một bùa hộ mệnh giao cho Thường lão phu nhân: “Đây là Khu bệnh phù, trước là do một vị bằng hữu tặng cho lão nạp, hiện tại ta tặng cho tôn nhi của người, có thể giúp hấn khỏe mạnh lớn lên, vô bệnh vô tai. A di đà phật”

“Thế nhưng phương trưởng đại sư...”

“Lão phu nhân thỉnh nên trở về đi”

Phương trưởng từ từ nhắm mắt tịnh thần, Thường lão phu nhân không nói thêm gì nữa, từ từ đứng dậy, một tiếng tạ ơn, mang phiến muộn ly khai.

Thế nhưng, thuật duyên mệnh vẫn tìm kiếm sẽ không như thế mà từ bỏ. Sau khi về nhà lão phu nhân lập tức sai người tìm kiếm sẽ đáp tạ một số tiền lớn.

Ngày qua ngày, Thường Mộ từng chút lớn lên, mang theo khu bệnh phù từ Thiên Hữu tự, quả nhiên bệnh trong người đã được giảm, đại phu trên trấn cũng ít đến.

Lúc hấn ba tuổi bước đi sinh phong, bốn tuổi đi như bay, năm tuổi đã có thể bơi vào mùa đông, sáu tuổi một tay có thể nâng đỉnh, bảy tuổi liền đủ sức giương cung bắn đại điêu, tám tuổi lại quét ngã cường phi chỉ bằng cái sọt, có thể nói là khỏe mạnh. Bất luận ai nhìn thấy cũng không tin tiểu hài tử này sẽ không thể sống đến khi trưởng thành.

Bất quá thà rằng tin có, chứ không thể tin không. Mất thấy Thường Mộ sắp đến chín tuổi, Thường gia càng sốt ruột, dùng toàn bộ mà truy tìm thuật duyên mệnh. Tuy rằng bọn họ trong vài năm nay đem tiền thưởng khá nhiều, cư nhiên một kẻ lừa gạt đến cửa cũng không có.

Cuối cùng, Thường lão gia quyết định bảo quản gia lấy gia bảo ‘Thất đường đỉnh’ làm giải thưởng, cái này quả thật hữu hiệu, chưa đầy ba ngày đã có người đến trước cửa nói biết thuật duyên mệnh, hấn tự xưng tại Vô Danh sơn, Vô Danh đạo quán, Vô Danh đạo trưởng. Cho dù hấn đang mặc trên người chính là đạo bào, tay cầm phát trần, nhưng lục mâu xích phát, môi hồng răng trắng, yêu mị động nhân, theo Tiến Tài thúc, rõ ràng là hồ ly tinh mà!

Bất quá, Thường nhị lão gia mặc kệ hấn có phải hay không yêu ma quỷ quái, chỉ cần giúp bọn họ bảo trụ được tôn nhi hoạt bát khỏe mạnh là tốt rồi. Vì vậy, lập tức đem vị Vô Danh đạo trưởng này xem như Bồ Tát sống mà cung phụng.

Lần đầu gặp, đạo trưởng đã đối với Thường Mộ cười còn lấy ra một cây mía quả cho hấn. Tuy rằng hấn không rõ đạo trưởng làm gì trong phủ, nhưng đối với mía quả coi như là trên hết, vì thế ần tượng xem như không tệ lắm.

Vô Danh đạo trưởng cũng không tái yêu cầu gì khác, chỉ nhượng Thường gia kiếm một nam hài trùng với bát tự của Thường Mộ là được, còn cái khác, về sau sẽ tính tiếp.

Thường Mộ nhìn Vô Danh đạo trưởng cả ngày chỉ vui chơi, ngoạn ngoạn, đối với phủ một chút công hiến cũng không có, cứ như thế ngày trôi qua thật thoải mái. Hấn liền nảy sinh hứng thú, bắt đầu thực hiện một trong những kế hoạch của mình. Thường ngày quán quít lấy Vô Danh đạo trưởng yêu cầu hấn thi triển một số pháp thuật hô phong hoán vũ, làm tiểu xiếc, từ trong lòng bàn tay biến ra một sấp ngân phiếu, miếng phun lửa. Từ những điều này đã làm cho Thường Mộ càng sùng bái vị đạo trưởng này.

Tiếp Vô Danh đạo trưởng, tại Thường gia lại xuất hiện thêm một người làm tiểu thư đồng cho Thường Mộ. Do vào Thường gia, nên phải sửa lại họ Thường, vì thế mọi người gọi hắn là “A Vô”. Thường Mộ rất thích tiểu thư đồng này, hai người luôn cùng một chỗ, ngoạn cùng nhau, ngủ cùng nhau, nhanh chóng liền trở thành hảo bằng hữu.

Sau nhiều ngày Thường Mộ biết thân thế A Vô. Hắn từ nhỏ đã không có phụ thân, nương thủ tiết vài năm cuối cùng cũng tái giá, thế nhưng tân phu gia lại ngại A Vô là gánh nặng, không cho hắn tiến môn. Thương cảm A Vô chỉ mới sáu tuổi đã một mình ngụ tại hoang sơn, hằng ngày kiếm củi đổi gạo mà sống, cứ cách vài tháng, nương sẽ đến xem hắn cũng đem vài ít vật gì đó cho hắn.

Lần gần nhất, nương đến còn mang theo một đại thúc, nói là tại một thế gia đang tìm một thư đồng, mà A Vô lại phù hợp với điều kiện, cứ như vậy hắn đã đến Thường gia.

Thường Mộ hỏi hắn có thích hay không khi ở đây, A Vô nhanh nhẩu trả lời là thích, ở chỗ này có thể cơm áo không lo, còn có thể đọc được nhiều kinh thư, cái gì cũng tốt – chỉ có điểm là tưởng niệm một vị Hoa Linh bằng hữu tại hoang sơn kia thôi.

Hoa Linh là ai? Thường Mộ không hỏi nhiều, có lẽ là một người cùng ngoạn với hắn, hiện tại Thường Mộ mới chính là bằng hữu, ngày sau sẽ không còn tưởng niệm người khác nữa.

Cái kia, nơi cái sân bị khóa, nghe Tiến Tài thúc nói nơi đây có yêu ma, tại Thường gia bất luận ai cũng không được phép vào cấm địa này. Thế nhưng, đối với tiểu hài tử mà nói, càng nghiêm cấm lại càng thích làm, không cho vào sân này, thì đối với hắn mà nói đã hết lần này đến lần khác vào rồi. Năm bốn tuổi bắt đầu phát hiện một cái lỗ chó có thể đi vào sân mà chơi. Kỳ thật bên trong cũng không có gì đặc biệt, cùng với cái sân khác không khác nhau lắm, chỉ khác mỗi chỗ là có điểm thần bí, Thường Mộ đặc biệt thích lai vãng đến đây.

Ngày hôm nay, hắn mang theo A Vô đến tiểu viện này ngoạn. Vừa định trở ra, đột nhiên mưa to trút xuống, hai tiểu hài tử không còn cách nào đành đứng dưới hiên mà trú.

Gió càng ngày càng mạnh. Đột nhiên “oanh” một tiếng, gốc đại thụ trong sân bị quật ngã, vừa lúc lại ngăn lỗ chó kia. Hai người nhất thời choáng váng nhìn nhau.

A Vô nhìn về phía sau cửa phòng bị khóa hỏi: “Thiếu gia, cái này không vào được a?”

“Vào không được, từ khi ta phát hiện đến giờ, cửa này vẫn bị khóa như thế”

“Thế chìa khóa có không?”

“Có, nó ở chỗ nãi nãi, thế nhưng ta làm sao dám hướng nãi nãi a? Nơi này chính là cấm địa, không được ngoạn đến chỗ này”

“Đúng a...” A Vô không có ý tứ gãi cái ót, nhìn đại khóa đã phủ đầy rêu xanh, hiếu kỳ sờ soạn vài cái, không nghĩ tới “Khách thập” một chút, toàn bộ khóa liền rơi xuống!

“Oa! Hảo!” Thường Mộ vui vẻ nhảy dựng lên. “Nhất định là do lâu năm đại khóa cũng bị mục!” Nói xong, vội vã đẩy cửa đi vào, A Vô cũng theo sát Thường Mộ.

Trong phòng mùi hôi ẩm xốc lên, mạng nhện phủ khắp, trên giường cấm bị chỉnh tề nằm trên đó, trên giá cấm nền còn nửa cây nến. Tổng nghĩ phòng này chưa được thu thập đã đem đi phong tỏa lại.

Thường Mộ đối với căn phòng trong lòng dấy lên lòng hiếu kỳ, bắt đầu tùy ý loạn. Chỉ chốc lát liền tìm ra 2 bức họa, hưng phấn hô to

“A Vô! A Vô! Mau đến đây! Đây là bức họa nương ta a! Là do phụ thân ta họa a!”

A Vô chạy tới nhìn: “Nương ngươi rất đẹp a...”

“A, đương nhiên!” Thường Mộ đắc chí, lại mở một bức họa còn lại “Bất quá, ta còn phát hiện một thứ còn hấp dẫn hơn”

Không sai, bức họa thứ hai so với nường Thường Mộ lại càng thêm thủy linh động nhân, A Vô tròng mắt nhìn bức họa mà cảm thán đây đúng là tiểu mỹ nhân, nhưng dường như phát hiện có điểm sai: “Thiếu gia, hần mặc nam trang”

“Ách, đó chính là mỹ nam nhân! Ha hã a..” Thường Mộ đem bức họa bài khai toàn bộ, thấy được người trong họa tựa – – – Hứa Điểm

“Hứa...Điểm?” A Vô đột nhiên cảm thấy đã gặp ở đâu, suy nghĩ một chút, lập tức chạy đến bên giường liền mang đến: “Thiếu gia, người xem!”

A Vô mang đến một khối bài vị, Thường Mộ kỳ quái nhìn lên trên có khắc tự —ái thê Hứa Điểm. Hơn nữa, cái ngày gỗ của Hứa Điểm lại trùng với nường a, còn có người lập vị Thường Lập

Di? Đây không phải là phụ thân sao?

Kia Hứa Điểm không phải nường ta? Lẽ nào hần chính là tiểu lão bà mà mọi người thường nói? Nhưng vì sao linh vị phụ thân cùng nường lại tại từ đường, còn cái này lại ở đây?

Thường Mộ nhìn bức họa, nhìn linh vị, rồi lại nhìn bức họa.

A Vô lại hỏi: “Thiếu gia, cái này rốt cuộc là ai a?”

“Àn..Đại khái là tiểu nường ta.”

“Nhưng hần là nam nhân a”

“Quần hần là nam hay nữ, đã là do phụ thân ta thú chính là nhị nường, tam nường, nhưng chỉ có nường ta là lớn nhất” Thường Mộ vui vẻ hài lòng mà thu hảo hai bức họa, chuẩn bị có gì ngoạn tiếp không, bỗng nhiên có một người xuất hiện

“Hai vị tiểu bằng hữu nguyên lai ở chỗ này a”

“A? Vô Danh đạo trưởng!” Thường Mộ chạy tới “Người như thế nào lại đến đây?”

Vô Danh đạo trưởng vẫn như trước cười khanh khách, vuốt đầu hai người bọn họ nói: “Mọi người đang tìm các người đây, nhanh lên theo ta trở về!”

“Thế nhưng, lỗ chó đã bị đại thụ chặn lại, đạo trưởng vào đây như thế nào?”

“Cửa chính”

“Nguyên lai đạo trưởng có chìa khóa a!”

Vô Danh đạo trưởng cười cười, hai bên nắm lấy hai tay của hai người bọn họ, đi ra viện môn.

Sau khi ra ngoài, Đạo trưởng thổi một hơi nhẹ vào cánh cửa. “Khách lạ khách lạ” những âm thanh cộng kênh phía sau cửa vang lên, lại lần nữa khóa lại.

Thường Mộ cùng A Vô đều sợ đến ngây người! Lập tức hướng nhân thần đầy kính ngưỡng đến đạo trưởng. Đây quả nhiên không phải xiếc a!

Thường Mộ càng thêm ý định trong đầu, vào ngày mai nhất định cùng A Vô hướng Vô Danh bá sư học nghệ. Thế nhưng, lại vào ngày này, A Vô liền ngã bệnh.

Thỉnh đại phu, được cũng ăn, mà bệnh tình không một chút khởi sắc. Thường Mộ luôn mong chờ A Vô hồi phục sẽ cùng nhau bá sư, mỗi ngày đều đến bên giường A Vô, nói cho hần nghe mọi việc, thế nhưng hần càng ngày càng tái nhợt, âm thanh phát ra càng ngày càng nhẹ, mỉm cười cũng càng ngày càng vô lực...

“Đạo trưởng, người biết xem bệnh?” Thường Mộ ghé vào thư trác của đạo trưởng ngồi chờ hần trả lời.

Đạo trưởng đang đọc Nhất Hiệt thư, từ từ nói: “Sẽ không”

“Nếu như người xem bệnh thì tốt rồi, A Vô hội sẽ được cứu..” Tiểu hài tử thì ào, đưa đến đạo trưởng một nhân thần đồng tình.

“Đạo trưởng người nhận thức phụ thân cùng nường ta?”

“Không”

“Vậy người nhận thức tiểu nương ta?”

“Cũng không”

“Ai...Hảo đáng tiếc a..”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Người chờ một chút” Thường Mộ chạy nhanh ra ngoài, khi quay lại trên tay còn cầm theo một bức họa: “Ta muốn biết cổ sự của tiểu nương. Mọi người trên trấn đều nói cha ta là người xấu, hại chết nương ta, lại hại chết tiểu nương, nhưng gia gia cùng nãi nãi lại không nói vậy, bọn họ nói với ta nương là do sinh khó mà chết, phụ thân vì thương tiếc nàng hóa bệnh chết theo, còn tiểu nương....bọn họ cho tới bây giờ cũng không có nhắc tới, mà lần trước ta tìm thấy bức họa cùng linh vị của tiểu nương...ta nghĩ,nếu đạo trưởng biết có thể nói cho ta biết a” Nói, hần triển khai bức họa trước mặt đạo trưởng .

Đạo trưởng buông thư quyển trong tay, chăm chú hỏi tiểu Thường Mộ: “Người muốn nghe? Thế ta nói cho người nghe..”

“Ân!” Thường Mộ chăm chú gật đầu, đạo trưởng cũng bắt đầu nói...

Một cổ sự nghe qua, Thường Mộ có chút suy nghĩ.

Đạo trưởng hỏi hần đang suy nghĩ cái gì, hần trả lời: “Phụ thân quả thật không phải người tốt. Nếu là ta, có thể gặp được tiểu nương, ta sẽ không để sự việc này xảy ra..”

“Ân?” Đạo trưởng nghĩ tiểu gia hỏa này rất có ý tứ, lại hỏi: “Nếu tiểu nương người không tiếp nhận?”

“Ta đây sẽ quán lấy y, quán lấy y không đến cuối cùng, tuyệt sẽ không buông, hắc hắc...”

Tâm khởi lên đạo trưởng hưng phấn khắp chỉ (bấm tay) tính toán, nói cho Thường Mộ “Phụ thân của người chính hiện tại ở địa ngục chịu phạt, nương của người đã đầu thai chuyển thế, còn tiểu nương của người..vẫn còn tại Minh Giới”

Buổi sáng một tháng sau, vừa rời giường Thường Mộ được lệnh thay y phục A Vô làm thành một thư đồng, theo Tiến Tài thúc xuất môn.

Bên ngoài ngoặt vô mục đích, hần về phủ, thế nhưng vừa đến trước phủ lại phát hiện bạch đèn lồng ngay trước đại môn.

Là ai đã chết?

Trong đầu hiện lên bệnh tình của A Vô! Bỏ lại Tiến Tài thúc chạy nhanh vào, tại linh đường...Quả nhiên, một tiểu quan tài. Từ lúc hiểu chuyện đến giờ, Lần đầu tiên Thường Mộ biết cảm giác tử vong lại bị ai đến thế...

Linh đường đầy yên tĩnh bạch sắc câu đối nhẹ nhàng phủ, làn khói lượn lờ, nha hoàn thì quỳ bên cạnh diện vô biểu cảm đốt chỉ tiền, nhìn qua một chút khổ sở thương cảm cũng không có, như người nằm trong quan tài hoàn toàn là người xa lạ.

Thường Mộ kiểm chế bị thương, chậm rãi bước đến trước quan tài, đột nhiên phát hiện, linh vị lại viết: “Vong tôn Thường Mộ”!?

“Di? Như thế nào lại viết danh ta...Ngô ngô...” Đột nhiên có người từ phía sau bịt kín miệng, ngay sau đó là âm thanh đầy tức giận của gia gia.

“Tiến Tài! Không phải bảo người trông coi A Vô sau? Mau mang hần đi?”

“Ân, Ân” Tiến Tài thúc vội vã gật đầu, ôm lấy Thường Mộ ly khai linh đường.

Thường Mộ bối rối: Ta từ lúc nào biến thành A Vô?

Tiến Tài thúc đi nhanh, thở hồng hộc đem Thường Mộ đến gian phòng của Vô Danh đạo trưởng.

Đạo trưởng đang tùy ý uống trà, thích thú nghiên cứu thất đường dinh trong tay. Vừa nhìn thấy Thường Mộ tới, liền cười thu hảo cái dinh đưa cho hắn bao phục: “Đồ nhi, đây là hành lý của ngươi, theo sư phụ đi thôi”

Đồ nhi? Sư phụ? Tuy rằng Thường Mộ nhất tâm tưởng bái hắn làm sư, thế nhưng lễ bái sư còn chưa có, thế nào lại...

Vô Danh khán tiểu Thường Mộ đang ngây ngốc, nói: “Gia gia, nãi nãi ngươi đem ngươi giao cho ta, từ hôm nay trở đi ta là sư phụ của ngươi, ngươi hãy theo ta lên núi học pháp thuật!”

“Ta là tưởng học cùng ngươi, thế nhưng..thế nhưng..” Ta cũng không nghĩ là sẽ ly khai gia a.

Vô Danh như biết được suy nghĩ của hắn, xoa xoa đầu nói: “Nam nhi chí tại tứ phương, phải đi khắp nơi, kiếm chút tài năng mở rộng nhân giới”

“Vậy được rồi, ta xem còn cần cái gì hay không..”

Thường Mộ tiếp nhận bao phục muốn mở khai xem, Vô Danh hướng hắn cười gian nói: “Bức họa Hứa Điểm ta đã để vào rồi”

“Àn.” Thường Mộ như nữ nhi bị nhìn thấy tâm sự có chút xấu hổ, không tự chủ mà gật đầu.

Cứ như vậy, khi bầu trời tối đen, Thường Mộ theo Vô Danh đạo trưởng rời gia môn.

Gia gia nãi nãi rất kỳ quái, hắn nhìn bọn họ một lần cũng không cho. Thương cảm cho tiểu Thường Mộ nhìn về phía cửa chỉ có mỗi Tiến Tài thúc, lần này xuất môn như không phải là lên núi học đạo mà là bị người nhà từ bỏ...

3. Quyển 1 - Chương 3

Hỏa Vân sơn không giống như tên nóng rực, mà là một hồ nước xanh biếc xung quanh còn có những dãy núi xanh tươi. Nơi đây, chính là Vô Danh quán mà Vô Danh đạo trưởng luôn miệng nhắc đến, nhưng cũng không phải là cái gì Vô Danh quán, chẳng qua là tiểu ốc tao nhã, phía trước có một khối đá khắc: ‘Tả Hữu phùng hồ’. Mọi thứ Thường gia biết về Vô Danh đạo trưởng toàn bộ đều là lời bịa đặt.

Tiểu Thường Mộ ly khai gia, theo sư phụ đến đây học pháp thuật. Nhoáng cái đã mười năm trôi qua, Thường Mộ bây giờ đã trở thành một nam nhi anh tuấn bất phàm.

Khói bếp lượn lờ trên đỉnh, hương vị phác mũi, Thường Mộ cùng sư phụ mặt đối mặt ở một cái lò nướng, nhàn nhàn nướng thịt xiên.

“Lợn rừng tại Hỏa Vân sơn thật ngon, tư vị thuần khiết, cũng như ta Hồ Hữu độc nhất vô nhị, đúng là thiên hạ đệ nhất mỹ thực a! Cho dù lão Ngọc Đế vô liêm sĩ kia cũng không ăn được a! ha ha ha...” Sư phụ hài lòng cười, Thường Mộ cũng cười, sư phụ tựa hồ chỉ vào lúc làm cơm mới có thể vui vẻ như vậy, bình thường thì thích trốn trong hang động nghiên cứu những thứ pháp thuật rất kỳ quái, tổng nghĩ đường như trong lòng sư phụ mang theo một cái gì đó áp lực.

“Mộc Nhĩ, ngươi theo đã bao lâu rồi?” sư phụ cấp Thường Mộ một cái danh gọi ‘Mộc Nhĩ’ đồng âm với ‘Mộ Nhĩ’

“Mười năm rồi, sư phụ” Thường Mộ đoan đoan chính chính đáp.

“Mười năm?!” Sư phụ có vẻ kinh ngạc, “Ta cứ nhiên không công cho ngươi mười năm ăn cơm a!”

“Có sao? Chúng ta nấu toàn là do ta đốn củi đến chợ đổi lấy gạo” Năm đó, sư phụ thà lấy cái thất đường dinh để tạ ơn mà không thêm lấy bạc?

“Àn....cứ nhiên đã mười năm..” Sư phụ không để ý đến hắn, một mình nói. Đột nhiên, như quyết định cái gì trọng đại, nghiêm túc nhìn Thường Mộ nói: “Mộc Nhĩ, ngươi cũng lớn, có chuyện ta cần nói với ngươi”

“Chuyện gì?”

“Nguyên nhân mười năm trước ta đem người ly khai khỏi Thường gia”

“Chẳng phải do người nhìn thấy ta tư chất thông minh, có thể thành người tài, cho nên mới thu nhận ta làm đồ đệ sao?”

“Ha ha...Tiểu hài tử trí tưởng tượng của người thật phong phú, hơn nữa còn có chút hoang tưởng” Sư phụ cấp gia vị vào thịt xiên, một bên làm một bên nói: “Người, Thường Mộ, mệnh lý thọ chỉ có chín năm, vì thế gia gia nãi nãi người từ khi người sinh ra liền tìm kiếm thuật duyên mệnh, rốt cục vào năm người tám tuổi đã gặp được thiên tài là ta.”

“Thuật duyên mệnh? Thiên tài?” nghe thấy dường như có điều gì đó không được thực tế cho lắm.

“Người còn nhớ rõ A Vô?”

“Nhớ” Thường Mộ gạt đầu, đáy mắt hiện lên tia hồi ức.

“Kỳ thật...hắn chính là kẻ chết thay cho người. Các người bất tự hoàn toàn tương đồng, rất dễ có thể đem sinh mệnh trao đổi, qua mặt được Minh Giới quỷ sai cầu hồn ngu xuẩn, lấy âm hoàn dương, mà đem người trở thành hắn, đem hắn trở thành người, đương nhiên đã dẫn hắn đến Minh Giới báo danh, mà người, cứ như vậy được giữ lại. Để bảo đảm an toàn cho người, ta quyết định giữ người bên người một thời gian, không nghĩ tới đã mười năm a!”

Thường Mộ cười cười hỏi: “Sư phụ, người đang nói hư gì vậy?”

“Người cho là ta đang nói hư?” Sư phụ nghe thấy hương vị thịt lan ra tứ phía, vệt vệt miệng, xem ra còn chưa nướng đến mức tận cùng mỹ vị.

Trông như, không giống đang nói hư.

Thường Mộ chăm chú nhìn sư phụ, không thể nào lập tức tiêu hóa hết những lời nói, thoáng cái lâm vào suy nghĩ. Chậm rãi, hắn từ khuôn mặt khả ái hồn nhiên tràn ngập tinh thần lúc nào cũng tươi cười phút chốc liền trở nên tái nhợt, giờ hắn đã hiểu vì sao năm đó A Vô chết, mọi người một chút biểu tình cũng không có, vì sao A Vô chết linh vị kia lại khắc: ‘Thường Mộ’

Hồi lâu, Thường Mộ tái há miệng hỏi: “Sư phụ....đó chính là, ta trộm tính mạng A Vô?”

“Có thể cho là vậy” Sư phụ nhìn qua đồ nhĩ, đại thể có thể đoán ra hắn đang suy nghĩ gì, liền nói: “Người không cần như vậy lưu ý, sinh tử luân hồi bất quá cũng chỉ là tiểu dị sự tình, người và hắn hoán đổi một chút, trên cơ bản không có gì khác nhau”

“Nếu không khác nhau, thế người hoán đổi làm chi? Đồng tình ta? Đồng tình gia gia nãi nãi ta? Hay là do mệnh A Vô so với mệnh ta ti tiện hơn, hoán đổi một chút có lợi?”

“Cũng không đúng, ta không đồng tình ai, cũng không cảm thấy mệnh ai ti tiện, mệnh ai cao quý. Ta chỉ là rất có hứng thú với thất đường đình, bất quá hiện tại nghiên cứu xong, ta có kết luận: nó đối với ta không hữu dụng, trả lại cho người” Nói, từ trong tay áo hắn lấy ra thất đường đình trả lại cho Thường Mộ.

Thường Mộ hoàn toàn không giải thích được: “Người chỉ vì thất đường đình mà giết một người?”

Thế nhưng sư phụ vẫn cố chấp nói: “ Ta không có giết người. Nếu người cứ ngạnh như vậy, thì ta giết một người, cứu một người, coi như huê nhau.”

“Sự tình không thể như thế toan tính! Sư phụ!” Không sai sư phụ nghiên cứu những thứ bàng môn tả đạo, thu thập hết các pháp bảo binh khí kỳ quái, thế nhưng hắn như thế nào cũng không nghĩ ra sư phụ vì một cái thất đường đình lại có thể hại chết A Vô. Hắn vẫn cho rằng sư phụ dù bên ngoài tiêu sái vui vẻ nhưng nội tâm luôn mềm yếu, vì nhiều lần, hắn thấy sư phụ dưới ánh trăng mà rơi lệ...

Đây có lẽ là trong suốt mười năm qua lần này là lần đầu hai sư đồ nghiêm túc nói chuyện.

Sư phụ không muốn để Thường Mộ nói, hắn hỏi: “Mộc Nhi, người có biết thất đường đình có tác dụng gì không?”

Thường Mộ lắc đầu. Tuy nói là bảo vật gia truyền, nhưng hẳn tin rằng tại Thường gia không một ai biết tác dụng của vật này.

“Trước đây, các thuật sĩ thường dùng nó để phong ấn linh hồn yêu ma trong cơ thể chính mình...nhưng nó có một khuyết điểm lớn, phong ấn linh hồn yêu ma song song cũng phong ấn luôn linh hồn chính mình, vĩnh viễn cùng linh hồn yêu ma tồn tại, hay nói khác, nó chính là thứ thuật sĩ dùng để đồng quy vu tận (chết cùng một chỗ) với yêu ma..”

“Xem ra nó không phải thứ gì tốt lành”

“Ân” Sư phụ gật đầu “Cho nên ta mới trả lại cho người, ta từ bỏ”

“....”

Nghiên cứu xong chỉ cần phát hiện không có giá trị sử dụng lập tức vứt bỏ — đây đúng là tác phong của sư phụ.

“Ân, còn có” Sư phụ đột nhiên nhớ tới điều gì “Tìm người chết thay loại này chính là chuyện thiên địa bất dung, nếu chuyện tình lọt vào tai thiên đình, hội sẽ bị trời phạt...”

“Sư phụ!?” Thường Mộ nghe xong khẩn trương đứng lên

Sư phụ nhẹ nhàng nói: “Không cần lo lắng cho ta, ta là nói gia gia cùng nãi nãi người”

Thường Mộ liền bĩu môi, ngạnh nói: “Ta không khẩn trương vì người, người không cần tự mình đa tình! Ta là khẩn trương cho người nhà ta”

“Ách...”

“Cái kia...gia gia nãi nãi thực sự sẽ gặp quả báo?”

“Rất có khả năng đó!”

“Ta nghĩ liền hạ sơn”

“Phê chuẩn. Đi thôi, còn có, đi thì cũng đừng trở về”

“Vì sao? Lẽ nào sư phụ không cần ta?”

“Ta cũng không nói như vậy. Yêu a! thịt trư nướng hảo ngon!” Sư phụ há mồm thật to cắn một ngụm “Người cũng ăn a! Ăn no còn đi nữa”

“Ân..” Thường Mộ xoa khối mỡ trư vào mồm, vừa ăn vừa lo lắng, vài sự tình.

Cơm trưa hoàn tất, Thường Mộ sắp xếp chu toàn mọi thứ, suy tính kế hoạch trong bụng, hẳn quyết định sáng sớm hôm sau sẽ hạ sơn. Sư phụ cũng không nói gì, chỉ là nhìn về phương xa. Nói tôn trọng quyết định của đồ nhi, lại thì thầm rằng không rõ cái gì lại dạy dỗ một đồ nhi như vậy suy nghĩ ngay thẳng.

Thường Mộ từ phía sau nhìn bóng lưng sư phụ cùng ánh nắng chiều, đem thân ảnh kia vững vàng khắc vào lòng, lần này từ biệt, không biết bao lâu mới có thể tương phùng. Cái này sư phụ đang suy nghĩ gì, trong ánh mắt kia nhìn gì, khả năng một đồ nhi như Thường Mộ vĩnh viễn không thể nào biết...

4. Quyển 1 - Chương 4

Cũng vào ngày này mười năm trước, cái ngày Thường Mộ ly khai khỏi Thường gia, Tiến Tài thúc đang trên đường mua một ít lương thực, đột nhiên một người đàn bà điên, tay cầm thái đao, đuổi theo một người trẻ tuổi khắp đường.

“Thường Lập! Người vong ân phụ nghĩa, người chính là cầm thú, ta đánh chết người!”

Chỉ thấy người thanh niên kia một tay che mặt, một tay nắm lấy bao phục, chật vật chạy, luôn miệng nói: “Đều không phải! Ta đây không phải! Nhận nhầm người rồi!”

Lương thực lão bản lên tiếng châm chọc: “Tiền Tài a, Thiếu gia nhà ngươi, thật khiếm hạ phong lưu (thiếu nợ phong trần). Tình cảnh này, dù một trăm năm sau cũng không thể nào giải nổi, ngươi xem đi, Viên gia tiểu thư cho đến bây giờ vẫn điên điên khùng khùng”

Tiền Tài thúc trùng hần nói: “Viên gia tiểu thư bị điên không phải sớm được Thường gia ta chữa trị hết rồi sao? Như thế nào lại phát bệnh?” vừa quay đầu lại, cùng lúc người thanh niên kia bị truy đến trước cửa hiệu, phốc một cái cứ như con mèo nhảy lên mái hiên mà thượng.

Vừa đến, hần liền đặt móng tại mái hiên, vỗ vỗ ngực mà thở, lấy tay ra bắt đầu đếm: “Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái, năm...năm cái. Đây là cái thứ năm..”

Người đàn bà điên cầm thái đao đuổi đến trước cửa, liền ‘Phi đao hoành xạ’ nhưng lại đem ‘Tô ký’ chính bản hiệu mà bổ vào, thái đao cũng dính trên đó, cùng rơi xuống đất, thái đao cắm trong bảng sáu khoảng chừng một tấc, có thể thấy được oán hận của nàng sâu đến mức nào. Viên tiểu thư không còn thái đao, liền bắt lấy gạo trong Tô ký mà ném lên, làm người thanh niên nhanh chóng bịt mắt, nàng ta vừa mắng vừa khóc, mặc cho lão bản cùng tiểu nhị như thế nào ngăn cản.

Rất nhanh có nhiều người đến xem, vây kín đến nỗi dù là con kiến cũng không chui lọt. Viên gia lập tức cho gia đình đến đem nàng về. Mọi việc trở lại như cũ, không việc gì làm mọi người liền đem chuyện xưa ra mà quở trách Thường thiếu gia, Tiền Tài thúc đưa lưng về phía họ, làm bộ như đang suy nghĩ gì đó rất chăm chú mà nhìn gạo...

Cuối cùng, đoàn người cũng tán dần đi, Tiền Tài thúc cũng nhanh chóng thanh toán tiền, vừa chuẩn bị bảo gia đình mang lương thực hồi phủ, ‘sư’ một tiếng, người thanh niên trên mái hiên phốc đến trước mặt, “Hắc hắc” cười thành tiếng

“A” Tiền Tài thúc kêu lên. “Ngươi...Ngươi là...Tiểu thiếu gia?”

Thường Mộ gật gật đầu, một bên lấy tay che mặt, một bên nói nhỏ: “Ai, ta đi trên đường, như thế nào lại gặp phải người truy sát...cha ta, đã phạm lỗi như thế nào lớn như vậy?”

Tiền Tài thúc cũng không thể tưởng tượng Thường Mộ như vậy bình tĩnh, kích động không thôi: “Tiểu thiếu gia, trở về, đã trở về...Thiên a, Ngươi..ngươi...”

“Ta như thế nào cùng cha ta lớn lên như nhau phải không? Không nên hỏi ta! Ta như thế nào biết! Cha ta đúng thật là hỗn đản!” Thường Mộ ảo não đến chết, hần nguyên bản chẳng hề biết mặt cha như thế nào, nhưng suốt dọc đường, liên tục bị người truy sát, nhanh chóng liền minh bạch, nhiều năm qua luôn cho rằng anh tuấn tiêu sái, không ngờ là hoàn toàn thừa kế từ hoa hoa công tử (Công tử bột) lão cha, trong lòng vốn tự hào nhaoáng cái một điểm cũng chẳng còn.

Tiền Tài thúc nghe thường Mộ mắng cha là hỗn đản liền nói: “Tiểu thiếu gia, tuy rằng ngươi nói là sự thật, nhưng ngươi cũng không thể nói vậy với cha ngươi a?”

“Thế nào không thể? Ta xem hần cũng không nghĩ qua sẽ làm cha ta”

Không sai, Thường Mộ nói là sự thật.

Tiền Tài thúc không muốn cùng tiểu thiếu gia bàn luận về chuyện tình cha hần, vô cùng cao hứng lôi kéo hần chạy nhanh về phủ.

Sau mười năm, cuối cùng Thường Mộ cũng về đến nhà, không cần nói cũng biết Thường nhị lão gia kích động đến cỡ nào. Một tay sờ mu bàn tay, một tay sờ đầu, thấy tôn nhi như vậy khỏe mạnh, cao lớn, đặc biệt tôn nhi cùng nhị tử lớn lên như nhau, thực sự hần có chết cũng vui lòng! Lập tức phân phó nha hoàn cùng Tiền Tài vừa về lập tức ra chợ lần nữa, mua vài thứ thượng đẳng cấp tôn nhi đón gió, còn có an bài nha hoàn tìm bà mai cấp tôn nhi vài hảo cô nương, chuẩn bị thú cho hần đủ tam thê tứ thiếp, ước gì trong một đêm có thể sinh ra mười mấy tăng tôn.

Thường gia vốn yên tĩnh, chỉ trong chốc lát lại trở nên vô cùng náo nhiệt.

Tiệc rượu bắt đầu, tiếng chúc mừng cười nói rộn ràng, đương nhiên, trong người ai cũng có chút men say, Thường Mộ mang theo một vò rượu mới, cầm theo đèn lồng, một mình đi đến cái sân kia – hướng đông viện mà bước.

Lúc trước, không hiểu vì sao gia gia cùng nãi nãi quyết bức chính mình rời nhà, hơn nữa, vừa đi đã mười năm, hiện tại rốt cục mình bạch....A Vô là làm người thể thân...

Nếu như đúng theo lời sư phụ, loại di hoa tiếp mộc này, tìm người chết thay là thiên địa bất dung, sớm muộn cũng gặp phải quả báo, cái kia báo ứng sẽ đến vào ngày nào?

Thường Mộ ngẩng đầu, nhìn đại môn cũ nát, đột nhiên phát hiện trên có khắc hai chữ, chỉ là do hiện tại bị thực vật che lấp vì thế không thể phát hiện.

Thu thập qua loa. Hẩn nhẹ giọng đọc: “Hứa Uyển..”

Nguyên lai cái sân này gọi là Hứa Uyển.

Trước đây khi vào bên trong, không đi chính môn nên không phát hiện được...hiện tại nghĩ đến, nhất định người kia đã từng trụ qua nơi này nên mới có tên thể này...hiểu ý, Thường Mộ cười mấy tiếng, thổi một làn gió, khóa liền mở. Mang theo bầu rượu cùng đèn lồng đi vào. Đứng trong đình viện liên tục châm rượu, một chén tạ thiên, một chén tế vong linh A Vô, một chén tế thân sinh phụ mẫu, và cũng tế cho Hứa Diễm...

Ánh trăng dần dần bị mây phủ đi, nên trong đèn đột nhiên bị thổi tắt, theo gió khúu giác hẩn như ngửi thấy mùi yêu khí.

Tiên Nhạc trấn luôn luôn thái bình, như thế nào lại có yêu khí?

Xoay người, mạnh mẽ chống lại đôi nhãn hồng sắc: “Người là ai?”

Đôi hồng sắc dần dần đến gần, liền nhìn thấy từ trong bóng tối một hoa mãng (rắn hoa) thật lớn bắt đầu xuất hiện, mang theo hàn băng bao phủ cả người Thường Mộ, từ cái lưỡi màu đen phun ra: “Ta là Hoa Linh”

“Hoa Linh!?” ký ức xưa như được thanh tỉnh, Thường Mộ nhớ đến có giọng tiểu hài tử từng nói với mình —Ta có một bằng hữu gọi Hoa Linh, hẩn trụ tại hoang sơn, ta đến Thường gia làm thư đồng không ai bởi hẩn, hẩn nhất định rất cô đơn...

“Nguyên lai người là Hoa Linh? A Vô đã từng nhắc với ta!”

Vừa nhắc đến A Vô, Hoa Linh lập tức toát ra nồng nặc sát khí, nhìn vào đôi mắt bi hận, Thường Mộ cuối cùng cũng minh bạch.

Hay đây chính là cái gọi quả báo...

“Người đến đây để báo cừu?” Thường Mộ thần nhiên hỏi.

“Thế người nghĩ ta đến đây làm gì?” Hoa Linh bằng lãnh phản lại một câu: “Ta cho rằng A Vô tìm được người tốt, nhất định sẽ có áo cơm không lo, ta liền an tâm bế quan tu luyện, không nghĩ đến mười năm sau, ta lại tìm thấy phần mộ tổ tiên Thường gia lại có hài cốt A Vô! Nhưng tự lại khắc Thường Mộ. Hẩn cứ như vậy bị chết không minh bạch. Thật không minh bạch! Các người cho rằng loại tội ác tày trời này có thể qua mắt được ta sao?”

“Không thể gạt được, đương nhiên không thể gạt được...” Thường Mộ lộ vẻ xấu hổ “Ta nghĩ ta trộm lấy sinh mệnh A Vô, cũng biết sẽ có ngày báo ứng..người có thể giết ta vì A Vô báo thù, ta sẽ không phản kháng, nhưng thỉnh tha thứ cho Thường gia, bọn họ chỉ vì ta nên mới...”

“Nếu ta không tha thứ?”

Thường Mộ hít thật sâu một ngụm khí đêm, hỏa diễm liền quay quanh bên người, hẩn dùng ngữ khí kiên định nói với Hoa Linh: “Ta đây cũng cùng người chiến đấu đến cùng”

Hoa Linh lẳng lẳng đánh giá Thường Mộ, âm thầm tính toán, sau một lát rốt cuộc đành gật đầu nhận lời Thường Mộ không tổn hại ai khác trong Thường gia. Thường Mộ thu hồi hỏa diễm, hướng hẩn nở nụ cười.

“Người không sợ chết?” Hoa Linh kỳ quái vẫn hần.

“Không sợ, chết chỉ là giúp ta đi đến một thế giới mới mà thôi. Hơn nữa, ta đã có sẵn kế hoạch rồi, bởi vì tại nơi đó, có một người mà ta phi thường muốn gặp đang chờ ta..”

“Nga? Phải?”

“Còn có gì muốn hỏi không?”

“Không”

“Vậy động thủ đi” Thường Mộ nhắm mắt lại, an tường chờ cái chết đến.

Gà gáy tảng sáng. Hoa Linh không giữ lời hứa.

Hắn đã giết toàn bộ người của Thường gia kể cả Tiên Tài thúc đã lớn tuổi cũng không buông tha. Điều thật đáng buồn cười chính là không ai hay biết chuyện gì đã xảy ra, không hề thấy gì khác lạ, vừa cảm giác tỉnh lại liền phát hiện hồn phách đã rời thân thể,

Thường Mộ tự trách mình không ngớt, nhưng việc đã đến nước này, cũng không thể vãn hồi, hiện tại chỉ có thể làm một ít việc có thể làm.

5. Quyển 1 - Chương 5

Chỉ trong một đêm Thường gia không rõ nguyên nhân mà diệt gia. Tiên Nhạc trấn như hai mươi năm về trước một lần nữa dấy lên ‘Lệ quý lấy mạng’. Điều này làm cho người nghe đến sợ hãi, cũng là một trong đại án khiến cho Minh Giới phải đau đầu.

Nơi xảy ra án mạng một chút vết tích cũng không có, tất cả vong hồn đều không biết vì sao mình lại chết, chỉ biết rằng đang ngủ yên trong phòng đến khi tỉnh lại theo thói quen rời chăn đệm, lúc ấy phát hiện mình đã chết. Duy một người biết được sự việc khác thường tại Thường gia thế nhưng đã bị sự tình khủng khiếp gì đó dọa cho chân tay rung rẩy, rằng đánh không thôi, ngay cả thần trí cũng điên loạn, đến cuối cùng hoàn toàn tê liệt tứ chi ngã xuống đất, không cấp được gì.

Hứa Điểm diện vô biểu tình nhìn Thường gia, lạnh lùng nói: “Không nghĩ tới Thường gia các người lại có ngày hôm nay, xem ra thế gian này đúng là nhân quả báo ứng” Nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi.

Loại chết kiểu này, hẳn là trực tiếp chặt đứt liên kết giữa thân thể và linh hồn. Đối với người chết mà nói, không hề thống khổ, kẻ này có thể coi là ‘Nhân từ’ đi!

Quý sai Tiểu Giáp một đường chạy đến bẩm: “Hứa đại nhân, phía đông có một tiểu viện, bị người giăng kết giới, chúng ta không thể đi vào được, thế nhưng nơi đó, có khói nhẹ tản ra, như vậy, không biết là người hay quỷ, đại nhân nên đi vào một chút?”

“Phía đông?”

“Ân, Tiểu giáp dẫn đường cho ngài!”

Hứa Điểm buồn bã cười, thấp giọng từ chối: “Không cần, ta chính có thể tự đi...các người nên biết, ta đối với nơi này rất quen thuộc..”

Tiểu Giáp không có ý tứ gật gật đầu, xuất ra triệu hồi, ngậy ngốc nói: “Kia..Tiểu Giáp triệu hồi thổ địa hỏi thử vài câu.”

Chờ Tiểu Giáp đi khỏi, Hứa Điểm liền khởi bước hướng ‘Đông viện phế khí’

Đã từng tại nơi này trụ qua đoạn thời gian, hầu như những khoảnh khắc vui sướng cùng hạnh phúc nhất đều tại nơi này, nhưng có điều vui sướng là giả, khổ sở mới là thật...

Dọc theo tiểu lộ quanh co đầy đá cuội, y rất nhanh đứng trước cửa sau đông viện. Không muốn đi cửa chính, bởi vì nơi đó có khắc: “Hứa Uyển”—Đó là chính tay Thường Lập cấp, hắn từng nói sẽ đáp ứng một nguyện vọng của y, mặc kệ là cái gì, hắn nhất định sẽ làm cho bằng được, hắn tự mình hoàn đề tạc tự, khắc đến tay thụ thương, máu không ngừng chảy, còn đối chính mình cười nói: “không vấn đề gì, ta chính là muốn tự mình làm tất cả những thứ cho người!”

Thường Lập như thế, cho dù khắp thiên hạ đều nói hắn là hoa hoa công tử, nói hắn dối trá bất nhân, Hứa Điểm cũng sẽ không tin tưởng. Đến cuối cùng, y mới biết được, người trong thiên hạ đúng, chính mình sai.

‘Phách phách khăn ba’ một âm thanh từ trong viện truyền đến, Hứa Điểm nhanh chóng lấy lại tinh thần, gõ vào đầu không cho chính mình tiếp tục suy nghĩ. Chuyện hai mươi năm trước không phải nói quên là có thể quên, Hứa Điểm hảo hận chính mình không thể khống chế được cảm xúc, luôn lơ đãng mà suy nghĩ về chuyện xưa...luôn để loại suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, khi nào mới có thể quên được đoạn thời gian ngắn lừa người này? Hai trăm năm? Hai ngàn năm? Có lẽ vĩnh viễn sẽ không quên được...

Vượt qua kết giới, bước vào, bốn phía hoàn toàn vắng lặng làm cho Hứa Điểm dâng lên bi thương, đã từng là một Hứa Uyển tuyệt mỹ tao nhã giờ lại cỏ dại mọc đầy, hành lang sơn đã bong ra thành từng mảnh, cửa sổ theo năm tháng bị hủy đến không còn nhìn ra...

Cảnh tượng trước mắt, Hứa Điểm một phen đau buồn. Thế nhưng, trước cảnh này lại nhìn thấy một người, không, một con quỷ thì đúng hơn, hắn đang ngồi dựa lưng về phía y, dưới tán cây châm ngòi thổi thổi gì đó, khiến cho tiểu viện khói bay mù mịt, tro bụi tán loạn, không hiểu được là hắn đang làm gì mà hăng say như vậy.

Nếu như nói hắn là người duy nhất có thể động ở đây thì kia kết giới hắn là do hắn tạo. Như vậy, xem ra hắn cũng hiểu được một chút đạo thuật, rất có thể chính là hung thủ...

Hứa Điểm khẩn trương muốn nhanh chóng giải quyết án tử, liền bước đến, chỉ còn khoảng hai ba bước là tới táng cây. Y dừng lại, toàn bộ biểu tình đều nhất thời cứng đờ, không thể tin được mà nhìn chằm chằm vào mặt hắn, theo bản năng mà lắc lắc đầu...không có khả năng! Không có khả năng! Vì cái gì thì thể Thường Lập lại nơi đây!

Không biết hoa màu tím kia tên là gì, nó quay quanh thi thể Thường Lập, chấp chờ theo gió vi vu, biểu tình của hắn rất an tường, rất an tường, một điểm thống khổ cũng không có, tựa như đang ngủ say. Thế nhưng...đây thật là hắn?

Ngẩng đầu, diện mạo này cùng với Thường Lập thập phần giống nhau. Trong lòng không khỏi sinh ra một loại cảm giác khủng hoảng.

Sau khi đốt xong đoạn cuối cùng, Thường Mộ dừng dậy vỗ vỗ tay nói: “Tốt lắm, tốt lắm, quần áo của mọi người đã được thiêu xong, đến Minh Giới sẽ có cái để mặc! Ai! Ta đã chết rồi, vì sao vẫn cảm giác mệt như thế?” Nói xong, đặt mông ngồi trên thi thể mình mà nghỉ ngơi.

Tình cảnh này khiến cho Hứa Điểm choáng váng, cho tới bây giờ y chưa gặp qua quỷ hồn nào có thể ngồi trên thi thể mình mà hoàn toàn nhàn nhã như vậy. Cảm giác khủng hoảng lúc đầu cũng đã tan đi một nửa. Định thần, hô to một tiếng: “Uy”

“Ngô?” Thường Mộ chậm rãi quay qua....khóe mắt khẽ nháy một cái...làm cho Hứa Điểm ngây dại.

Giống nhau như đúc, hoàn toàn giống nhau...Trước mắt nhoáng lên, mình ngày ấy liễu nại ngô (tại cây liễu gặp qua), Thường Lập bỗng nhiên quay đầu lại...

Chỉ là Thường Mộ không bằng cha hắn như vậy phong nhã, có thể do tuổi tác còn nhỏ, hoặc có thể lớn lên tại nơi thâm sơn. Vì thế, có chút thẳng thắn. Hắn đưa mắt nhìn về người phía sau, trên mặt bắt đầu xuất hiện những tia sáng kỳ dị, kích động nhảy dựng lên nắm lấy vai Hứa Điểm mà lay động. “Trời a! Là người sao? Thật là người? Ta không nghĩ tới nhanh như vậy có thể gặp người!” Thường Mộ hưng phấn cười ha hả, lộ ra hai tiểu hốc nha đáng yêu, lúc này Hứa Điểm mới xác định hắn tuyệt đối không phải là Thường Lập. Bởi vì, Thường Lập không có tiểu hốc nha.

Gạt tay hắn qua một bên hỏi: “Người là ai?”

“Ta chính là nhi tử của phu quân ngươi, ta là Thường Mộ. Ngươi chết vào ngày ta được sinh ra, ta không nhớ là có gặp qua ngươi không, lúc ấy ta quá nhỏ, không có nhiều ký ức, thế nhưng ngươi đã gặp qua ta đúng không?”

“Ngươi đang nói cái gì?” Hứa Điểm nghĩ cái xưng ‘Thường Mộ’ người này nói ra quả thực là đang nói bậy.

“Ta là nhi tử Thường Lập a, hay nói khác, ngươi chính là tiểu nương ta”

“Ngươi câm miệng cho ta! Ta không phải tiểu nương của ngươi! Ta chưa từng gả cho Thường Lập!”

“Thế nhưng trên mọi người đều nói ngươi là tiểu lão bà cha ta..”

“Bịa đặt! Không thể nào!”

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng! Ta hỏi ngươi, ngày ấy Thường Mộ đã chết năm mười tuổi, vì sao ngươi nói chính là Thường Mộ?”

“Àn, là như vậy” Thường Mộ ra vẻ thần bí đến gần Hứa Điểm: “Mười năm trước, cái hài tử kia chính là do sư phụ ta tìm người chết thay ta, chuyện này không phải cái gì quang minh lỗi lạc nên không thể để cho ngoại nhân biết. Đặc biệt là bọn quý sai Minh Giới. Ngươi là tiểu nương ta nên ta mới nói cho ngươi biết a”

Hứa Điểm liền bình tĩnh, cũng hoàn toàn tin vào lời Thường Mộ trước mặt. Hiện tại, hồi tưởng lại mười năm trước tại Vọng Hương đình Minh Giới gặp tiểu Thường Mộ có điểm ngờ ngác hỏi hần cái gì cũng đều gật gật hoặc lắc lắc đầu, nguyên lai bị nhiếp hồn làm kẻ chết thay! Loại này đúng là quá đáng, y lập tức nổi giận nói: “Các ngươi như thế nào lại như vậy? Chết thay là cấm thuật, không chỉ đoạt nhân mệnh người khác, còn có quả báo lên chính mình!”

Thường Mộ đồng tình gật đầu, chỉ thị thể trên mặt đất nói: “Không sai, đây là quả báo a!”

Thường gia đúng là chuyên xằng bậy! Tất cả đều là bại hoại! Cũng tốt, toàn gia chết hết đúng là phúc cho thế gian! Thế nhưng ngươi dùng cấm thuật là ai? Thay Thường Mộ tìm người chết thay là ai? Còn có giết Thường gia là ai? Hứa Điểm có nhiều vấn đề muốn hỏi, vừa định bắt đầu vấn thì Tiểu Giáp chạy tới.

“Hứa đại nhân, thổ địa nơi đây không thấy được hung thủ đêm qua là ai, bên đại nhân có tiền triển gì không?”

“Không có, nhiều vấn đề phức tạp” Hứa Điểm sợ Tiểu Giáp ở đây, sẽ ảnh hưởng đến câu trả lời của người nào đó. Quả nhiên, Thường Mộ thấy được Tiểu Giáp thân vận quý sai y phục liền hỏi: “Tiểu nương, ngươi nhận thức người Minh Giới?”

“Không được gọi tiểu nương!”

Thường Mộ oai oai đầu suy nghĩ, thay đổi một chút: “Nhị nương, ngươi nhận thức người Minh Giới?”

“Cũng không được phép gọi nhị nương!” ‘Bá’ Hứa Điểm lấy từ tay áo ra một đạo xiềng xích, vung văng chế trụ cổ hần, hần sờ sờ liền từ ngân quang long lanh cười nói: “Tiểu nương, ngài khách khí làm chi? Ta biết năm ta đây tháng, ngài còn chưa kịp tặng ta kim tỏa, thế nhưng hiện tại gặp lại cũng không cần dùng liên tử này bồi thường a, ngài nói thử ta như thế nào không biết xấu hổ mà nhận lấy?”

“Ha ha ha hã...” Tiểu Giáp tuy rằng không hiểu rõ tình huống, nhưng vẫn bị chọc cười, dù cố nhịn vẫn là không thể, điều này đã làm cho Hứa Điểm tức giận, dùng sức kéo, y không biết rằng bước chân của Thường Mộ có chút nhuyễn liền ngã nhào vào lòng mình. Đáng giận hơn Thường Mộ ôm chặt lấy lưng áo y, khó chịu nói: “Oa! Ta hiện tại cảm thụ được cái ôm của mẫu thân âm áp cỡ nào..”

“Ha ha ha ha ...” Tiểu Giáp càng ngày càng cười, hai mươi năm qua không ai dám hươu khố bằng Hứa Điểm nói qua sự tình này. Thế nhưng tên này luôn môn gọi “Tiểu nương”

“Ngươi buông!” Hứa Điểm quát lớn.

“Không muốn không muốn! Ta từ nhỏ không có mẫu thân yêu thương, hiện tại thật vất vả mới tìm được tiểu nương, ta nhất định phải hảo hảo ôm một hồi, cảm thụ hết tình yêu vĩ đại của nương a”

Quả thực hắn cùng Thường Lập giống nhau, luôn quần lấy mình mà nháo. Hứa Điểm thật sự muốn trụ hắn vào tường hung hăng đánh vài cái! Loại loạn thất bát tao này, đành buồn bực nói: “Thường Mộ! Ta là Minh Giới đứng đầu Vô Thường quý sai, hiện tại nói cho ta biết tối qua hung thủ là ai?”

Thường Mộ khẽ cười trộm, hắn đã sớm biết Hứa Điểm là Minh Giới quý sai, đã sớm tính có một ngày đến Minh Giới ‘Nhận thân’, ngày hôm nay hắn cũng cố ý nói với Hứa Điểm hắn chính là Thường Mộ, để tránh sau này có một số sự tình không đáng phát sinh, hắn muốn nói mình không phải con Thường Lập. Chỉ là có một số chuyện không muốn nói, không thể nói.

Giả vờ làm vẻ thông minh trả lời Hứa Điểm: “Ta không biết, ta cái gì cũng không phát hiện, ta uống say chạy đến tiểu viện này, tỉnh lại thì phát hiện đã chết”

“Ân?” Hứa Điểm có chút hoài nghi, theo bản năng đánh giá khuôn mặt hắn lúc này quả là không đáng tin, nghĩ hắn đang nói dối: “Vậy sư phụ ngươi là ai?”

“Sư phụ ta bắt ta phát thệ không được nói với người khác...”

Thường Mộ lộ vẻ có chút khó xử, Hứa Điểm nhanh khuyên bảo hắn: “Ngươi hiện tại đã chết, còn quản độc thệ gì? Đã sớm mất hiệu lực!”

“A! Cũng đúng!” Thường Mộ gật đầu: “Sư phụ dù sau cũng không thân bằng tiểu nương!”

“Vậy ngươi nói mau”

“Ngươi thừa nhận là tiểu nương ta?”

“Ta là bảo ngươi nói mau!”

“Ân..Sư phụ ta tại Vô Danh sơn, Vô Danh đạo quán, tự xưng Vô Danh đạo trưởng. Hắn thường nói pháp lực là thiên hạ đệ nhất, không ai sánh bằng!”

“Vô Danh sơn? Vô Danh đạo quán?” tự nhận là cô lậu quả văn (thiếu cận, nông cạn) cho tới bây giờ vẫn chưa nghe qua cái danh sơn này, không cần phải nói đến cái kia đạo quán. Hỏi Tiểu Giáp, hắn chỉ lắc đầu, liền tạm thời cho qua, cũng coi như tạm thời tin tưởng hắn nói: “Theo ta đi”

“Chờ một chút!” Thường Mộ nhặt từ mặt đất lên một đồng y phục nhanh chóng cho vào bao: “Đây là y phục vừa rồi ta hủy để cho gia nhân ta có thể sử dụng, ngài nên cho ta một ít thời gian phân cho bọn họ, đột nhiên chết nhiều như thế khẳng định là không thể lập tức đầu thai chuyển thế, ít nhiều gì cũng tại Minh Giới trụ qua một đoạn thời gian.

“Cái này”

Hắn từ nhỏ đã quyết định khi đến Minh Giới sẽ cùng người gặp mặt, năng không thể không biết nơi đó là gì sao?

Thường Mộ mang đại bao trên người, chuẩn bị rời đi, đột nhiên nhớ tới có một vật rất trọng yếu, vì vậy, chạy đến thi thể mà tìm kiếm, từ trên cổ lấy ra một linh đồng màu hồng mang vào người, linh đồng trông có vẻ cũ kỹ không còn một chút ánh sáng nhưng khi lay động, thanh âm ‘đình đình đang đang’, âm thanh dị thường lại nghe rất thanh thúy.

“Ân! Chúng ta có thể đi!” Hắn xoa xoa mũi, hướng Hứa Điểm mà cười.

“Ấu trĩ” Hứa Điểm mắng.

Chờ Thường Mộ cùng Thường gia gặp mặt, khi nhìn thấy bọn quý sai hắn nhanh nhẩu giới thiệu mình: “Mọi người hảo, ta là nhi tử Hứa Đại nhân, ta là Thường Mộ”

Không ngờ bọn họ trăm miệng trả lời chỉ một: “Đã biết, trước xuất môn có nghe nói qua”

Hứa Điểm tức giận đến không nói nên lời, đành phải cắn răng mà chịu.

Thường Mộ cùng gia gia nãi nãi, chuyện thứ nhất là đập đầu tạ lỗi, mắng to chính mình là không thể giúp Thường gia có hậu nhân liền bước đến Hoàng Tuyền, thực sự là đại bất hiếu, sau đó nói kiếp sau gì gì đó nhất định báo hiếu, cho phụ mẫu gia gia cùng nãi nãi. Con bà nó nói toàn lời vô ích. Kỳ thật kiếp sau còn

nhận thức nhau hay không còn là vấn đề. Chuyện thứ hai phân phát y phục cho mọi người, nhà hoàn gia đình, Tiến Tài thúc gia gia nãi nãi, đương nhiên cũng có chính mình. Nhưng toàn bộ đều đã chết không còn phân biệt nô tài chủ tử, ủa lên mà tranh giành. Đến cuối cùng, Minh Giới quý sai tra án tử đành phải chuyển sang phân phát đồ..

Sau cùng, Thường Mộ trát tiểu bao phục lên người, làm như có thể khởi hành, Tiểu Giáp thấy thế hỏi hần: “Người đã khỏe? Đi nhanh lên!”

Thường Mộ nhìn nhìn Hứa Điểm, từ lúc này dường như y không còn để ý đến mình! Đáng giận...không công bằng. Hần bắt đầu có những hành động xấu, y sẽ hé ra một ít chú ý về phía mình. Cố ý kêu thật lớn: “Ai u...Mệt mỗi quá a! ta không đi nổi...”

“Đi không nổi cũng phải đi!” bọn quý hần thường không chịu đến Minh Giới báo danh. Tiểu Giáp rất quen thuộc với loại sự tình này, thân thủ lấy ra một xiềng xích chế trụ Thường Mộ, dùng sức kéo...Di? Thế nào lại kéo không nhúc nhích? Tái kéo? Chính bắt động!

Thường Mộ so với lúc bé giống nhau, vẫn tại một chỗ không nhúc nhích, trong miệng liên tục than thở, thương cảm cho thân từ nhỏ không nường, thân thể cốt nhược, động một chút đã bắt đầu mệt – mà thực tế gia gia hần vẫn thỉnh nhũ mẫu uy hần đến năm tuổi...

“Người không đi mà than thở cái gì?” tiểu Giáp nổi giận, gọi tiểu Ất đến cùng kéo hần. Khả nghĩ hai người có thể. Thế nhưng, dù là nửa tắc cũng không thể khiến hần động. Rơi vào đường cùng, đành phải hướng Hứa Điểm bấm báo.

Lập tức, Hứa Điểm đến tới mặt hần: “Người làm gì?”

“Tiểu nường, ta mệt mỗi quá... đi không nổi, người có thể giúp ta đi?” nói, Thường Mộ mặt dày mày dạn vươn tay ra.

Không thể để hần đẩy qua đẩy lại, như tiểu Giáp khóa hần và dùng sức kéo. Đáng tiếc, kết quả cũng như nhau.

Thường Mộ đắc ý cười, thả lỏng hai chân, chống tay hai sang hai bên, mắt nhìn về khoảng không, thông dong mà ngắm đông rồi chuyển sang ngắm tây.

Hứa Điểm nhìn nhận, hần hần có qua mười năm học không ít pháp thuật, thoáng cái, đành phải dịu giọng.

“Người rốt cuộc là muốn như thế nào?”

“Khiên thủ” (dắt/nắm tay)

“Thế nào lại như thế vô sỉ?”

“Khiên thủ” Thường Mộ đắc ý, duỗi tay, lặp lại yêu cầu vô lý.

Hứa Điểm đành nhẫn nhịn, ức chế cơn tức giận dâng lên cổ họng, ép buộc bản thân cầm tay hần. Nhất thời, Hần cứ y như hầu tử linh động, khiên trụ tay y mà cười: “Oa! Tiểu nường tay hảo ấm a! Cho ta dừng khí! Cho ta sức lực, ta liền khôi phục a! Tiểu nường, ta yêu người!”

“Người hết mệt? Có thể đi?”

“Đi, đi thôi!” chỉnh sửa lại bao y phục, vui vẻ hài lòng mà đi. Nhìn dáng vẻ như mùa xuân đây là phong thái người đang đi trên Hoàng Tuyền lộ? Căn bản như tiểu đầu nhi đi theo phụ mẫu mà hăng hái.

Một đoàn người đi trên đoạn đường tối đen, chỉ có vài đèn lồng trong tay quý sai, xung quanh những đóm lửa xanh đỏ phập phồng bay qua bay lại, làm cho đám quý hần Thường gia tụ lại thành một đoàn. Thường Mộ vẫn như trước cước bộ không thềm quan tâm xung quanh, cũng không hoảng hốt mà ngược lại còn vui mừng mà tự nhạc.

Bất quá hần đi đường có điểm không đúng, chỉ chốc lát đã cùng Hứa Điểm đi cuối đoàn người.

“Người sao không theo sát?”

“Ấn! Đi!” Thường Mộ liền theo sát, tay trái nắm lấy cánh tay phải Hứa Điểm mà đi.

Hứa Điểm cùng lười cùng hẩn dài dòng, thầm nghĩ nhanh lên trở về báo kết quả, phía sau ắt hẳn còn có vài chuyện tình mà Phán Quan sẽ giao cho.

Chiều theo tình huống hiện tại, Thường gia tốt xấu cũng phải một phen thu thập điều tra.

Thường Mộ len lén nhìn Hứa Điểm, trong bụng thầm nghĩ sau này như thế nào ăn tư vị tiểu nương, một loại mưu ma chước quỷ loạn thất bát tao trong đầu, hẳn liền vui vẻ hỏi: “Tiểu nương, Hoàng Tuyền lộ còn xa lắm không?”

“Còn khoảng nửa canh giờ”

“Người xem ta và người giống hay không nắm tay cùng nhau đi dạo?” Hứa Điểm đột nhiên dừng lại, nghiêng rằng nghiêng lợi đáp: “Ta uống qua mạnh bà thang, chuyện tình lúc chết đều đã quên hết, mời người không cần nhắc đến cha người!” Nói xong, lại tiếp tục bước đi.

Vừa nghe thì hẳn đã biết nói xạo, tùy tiện tìm một cái cớ cắt trọng tâm câu chuyện mà thôi. Nếu y không thích vậy chuyển đề tài a! Thường Mộ lập tức hỏi một người không hề liên quan: “Tiểu nương, tới Minh Giới, ta vẫn bồi người được không?”

Hứa Điểm liếc mắt nhìn hẳn: “Ai muốn người bồi? Người cút cho ta càng xa càng tốt!”

“Ta biết cha ta có lỗi với người, sỡ dĩ sinh hạ ta là muốn ta bồi tội với người a, người nên tiếp nhận đi!”

Hứa Điểm đột nhiên dừng lại, nghiêm túc cảnh báo hẳn: “Ta đã quên cha người, mời sau này đừng đứng trước mặt ta nói tới cái tên không phải người gì đó”

“Tiểu nương, người nói chuyện hảo mẫu thuẫn nga, nếu đã quên cha ta, như thế nào biết hẳn là ‘Không phải người gì đó’?”

“Ba!” một bạt tai như sấm đến! Thật sự đem Thường Mộ đánh hư. Hung hăng liếc mắt, túm lấy hẳn mà lôi về phía trước, không hề cùng hẳn nói chuyện.

Vuốt vuốt nơi bị đánh, Thường Mộ bĩu môi, trong lòng cực kỳ khó chịu, ai... Vì sao cha ta không phải là một lão già suy yếu sinh hạ ta. Khi sinh ta còn lại giống nhau thế này làm cho tâm tính Hứa Điểm không thể tiếp thụ...Ấn. Như thế nào lại đem bóng ma cha ta thành ta trong lòng?

“Ô..ô...” Thường Mộ bụm mặt đột nhiên ngồi xổm xuống, không đi dù nửa bước.

Mặc Hứa Điểm kéo, hẳn vẫn bất động: “Người lại muốn như thế nào?”

“Tiểu nương đánh ta...ta nói cái gì sai sao? Ô..ô”

“Đánh người là ta thích”

“Tiểu nương hảo hung, đối ta tuyệt không hảo, ta không nên đến Minh Giới, không nên đi”

Chứng kiến cái mặt chết tiệt chưng ra bộ dáng đáng thương, còn có bắt lấy nhánh cây trên mặt đất quyết quyết mà vẽ, Hứa Điểm thật hận không thể tự mình trạc đi hai mắt, thà rằng từ đây một mảnh hắc ám, không bao giờ...nhìn thấy hẳn nữa. “Hiện tại người như thế nào mới bằng lòng đi Minh Giới?”

Thường Mộ chỉ chỉ vào nơi vừa bị đánh, nói “Nhu nhu!”

Chết tiệt! hẳn cùng cha hẳn như nhau! Sớm biết thế này lúc hẳn còn là tiểu oa nhi bóp chết cho rồi!

Theo tay hẳn, nhìn vào nửa mặt kia, hận chính mình vừa rồi ra tay như thế nào giờ lại nổi phẫn hồng! Thường Mộ là tên gian mãnh đã hội nhận biết, không phải tâm thường cũng không gì sánh kịp. Hứa Điểm không thể làm gì khác hơn là ép buộc bản thân vươn tay, tại trên mặt hẳn nhẹ nhàng cọ vài cái, kỳ thật giống như giúp hẳn phủ bụi.

Đối với Thường Mộ nhiều đó đương nhiên chưa đủ, không nói đạo lý đưa ra thêm yêu cầu: “Còn muốn hôn nhẹ”

Mẹ nó! Hứa Điểm tức sùi bọt mép, thoáng cái áp trụ cổ hẳn nói: “Người rất cuộc có chịu yên hay không?”

“Bóp đi, bóp đi!” Thường Mộ làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra: “Dù sao người cùng không thể bóp chết ta, người không chịu liền không đi!”

Trông thấy đoàn người càng đi càng xa, bên tai lại vang lên Minh Giới cảnh tân: thân là quỷ sai hành sự không được để tình cảm, đặc biệt là các loại ân oán tiền kiếp. Công tư phân minh. Không thể làm gì khác hơn là nhận thức sự tình, y không còn cách khác đành thỏa hiệp, kiềm chế cơn tức đến phát run, nhắm mắt lại, chậm rãi bỏ qua...

Thường Mộ trong lòng thích đến hân hoan, từng bước từng bước tới gần Hứa Điểm, ở đôi môi động lòng người, lặng nhìn, chậm rãi đem miệng mình đi tới.

Nhận thấy một côi cảm xúc không đúng, mạnh mẽ mở mắt ra, chỉ thấy Thường Mộ ngay trước mặt, vẻ mặt đầy say mê, cười như mùa xuân tỏa nắng. Hứa Điểm sợ đến mức thối lui ba bước, chỉ vào Thường Mộ: “Người...Người...Người...” dưới tình thế này không biết lời nói chạy đâu mất, vội vàng dùng tay chà sát miệng.

“Ha ha ha ha...” Thường Mộ đắc ý cười to, không nghĩ đến Tiểu nương như thế hảo đáng yêu.

Hứa Điểm kéo sợ xích lại gần: “Ta đánh chết người, tên xú tiểu tử”

Thường Mộ vừa cười, vừa chạy về phía trước, chốc chốc quay đầu về phía sau dùng ngón trỏ ngoắc ngoắc người đang nổi dông bão: “Đến nha! Đến nha! Mau tới truy ta! Đuổi tới ta liền lấy thân báo đáp!”

“Mẹ nó! Người đi chết đi!” Thường Mộ đã làm cho Hứa Điểm giận đến gà bay chó sủa, không còn phong thái như trước mà điên cuồng đuổi theo, rất nhanh đuổi kịp đoàn người. Mọi người đều kinh ngạc nhìn hai người, một cười ha ha, một miệng lẩm bẩm chửi thật không hiểu họ đang làm cái gì. Cứ thế chạy thẳng lên đầu đoàn người. Đột nhiên truyền đến một tiếng gầm kỳ quái của dã thú, quỷ sai lập tức chia làm hai đội, một đội tạo thành vòng bảo vệ Thường gia, một đội rút đao hướng về phía chung quanh, chuẩn bị nghênh chiến. Thường Mộ tò mò nhìn xung quanh, Hứa Điểm nhân cơ hội này liền bắt được hắn.

“Có chuyện gì?” nhu thuận hỏi Hứa Điểm, “Đây không phải là hoàng tuyền lộ sao, cũng có đánh cướp a?”

Y không đáp lại, trước một cước đem hắc đá vào vòng bảo hộ của quỷ sai, tính toán liền lao về phía trước.

Không chịu nổi tịch mịch vỗ vỗ vai Tiểu Át: “Này rốt cuộc là chuyện gì? Chúng ta trên người chỉ có y phục cùng vật dùng hằng ngày, mình tụi ta còn chưa kịp thiêu!”

“Người biết cái gì! Đây là tiếng kêu của đám súc vật phệ quỷ, chuyên ăn quỷ hồn. Quỷ sai bọn ta ngoại trừ câu hồn dẫn đường ra còn có phụ trách an toàn cho các người.”

“Ân! Nguyên lai lại có sự tình này! Tiểu ca người cũng thực khổ cực a!”

“Đúng vậy, ngoại trừ phệ quỷ, còn có thực hồn, ô diểu, đều lấy quỷ hồn mà ăn. Thường xuyên mai phục tại hoàng tuyền lộ. Vì thế, khi ra ngoài câu hồn luôn đi hai người là thế, một người chuyên phụ trách trông chừng quỷ hồn, một người phụ trách chống lại kẻ thù bên ngoài.

“Chắc chắc, thật vĩ đại” Thường Mộ cảm thán “Dân gian lưu truyền quỷ sai các người hung thần ác ma thật đúng là oan uổng cho các người a!”

“Cũng đành chịu! Có khi nhìn thấy bọn ta chỉ có thể bỏ chạy thôi!” Tiểu Át như gặp tri âm, liền nói lên chính mình chuyện chua xót...

Mặt mũi hung tợn của bọn phệ quỷ thú rất nhanh xuất hiện, Hứa Điểm không ngờ còn có cả tam chích phệ quỷ. Thường gia không hổ là Thường gia, chết rồi mà vẫn còn chiêu phiên toái, đây một đoàn quỷ hồn đối với đám quỷ thú này quả là một hảo yến tiệc. Chiều theo hành sự trước đây, y liền dùng chính mình siêu cường ‘oán niệm’ khống chế hành động đối thủ. Sau đó, cùng bọn tiểu quỷ tiến đến bắt giữ. Nhưng là lần này số lượng có điểm nhiều, cũng chỉ có cách liều mạng!

Hứa Điểm hết sức chăm chú, chế trụ thành công tam chích phệ quỷ đang tiến tới. Nhưng muốn bọn chúng hoàn toàn bất động dường như phi thường khó khăn.

“Oa, tiểu nương hảo tuyệt nga...” Thường Mộ trong vòng an toàn khiêu thượng bả vai Tiểu Át, đang mãi mê ngắm nhìn tiểu nương, không phát hiện trên đầu xuất hiện một bóng đen, tầm nhìn càng lúc càng xa....

Tiểu Ất quay đầu lại, cuống quýt kêu to: “Hứa đại nhân, không xong rồi! Có Ô điều bắt nhĩ tử của ngài rồi!”

Ấn? Thường Mộ ngẩng đầu nhìn, Quả nhiên có một con quạ đen gấp lấy chính áo mình mà bay lên. Hắn buồn bực: này điều lớn hơn vịt hoang không được bao nhiêu như thế nào lại có khí lực đem chính mình lên? Lại nhìn kỹ, gốc điều cư nhiên có đến bốn cánh! Hắc! Nếu bắt nó hiến cho sư phụ nướng quả thực không sai! Minh Giới đúng là một nơi thần kỳ.

Vừa định phóng hỏa nướng gốc điều. Đột nhiên nghĩ lại: nếu chính mình bị ăn, tiểu nương có thể hay không lo lắng? Hay là thử xem sao!

Thường Mộ quyết định nhân lúc này mượn gió bẻ măng, bắt đầu kêu cứu: “Tiểu nương! Ta sợ a! Người cứu mạng a!”

Hứa Điểm bị tiểu Ất cùng Thường Mộ nhất kêu khiêu mi, lúc này phân tâm, tam đầu phệ quỷ không có vòng cổ vô hình trói buộc, lập tức hướng bọn tiểu quỷ – tình cảnh liền lâm vào hỗn chiến.

Phía trước là các huynh đệ đang chiến đấu, phía sau Thường Mộ lại bị điều bắt đi. Hứa Điểm tiến thoái lưỡng nan. Nhấn tâm nghĩ, Thường Mộ tên này nhất định không phải đơn giản như vậy! Hoàng hồn lại bên tai tiếng đình đình đang dần dần nhỏ đi, chỉ còn cách là hết sức chuyên chú bảo vệ an toàn cho Thường gia.

Đợi đến khi tam chích phệ quỷ đột tử trước mặt, ô điều cùng Thường Mộ đã không thấy bóng dáng.

Tiểu Giáp tiến lên hỏi: “Hứa đại nhân, hiện tại làm sao bây giờ?”

“Quỷ môn quan cách không xa, các người đem quỷ hồn qua đó, ta đi tìm hắn”. Kỳ thật là y lo lắng Thường Mộ thừa cơ đào tẩu

“Ô điều tâm trí không rõ, chỉ sợ tìm được cũng đã muộn...”

Nói đến đây, Hứa Điểm bắt đầu có điểm lo lắng, cho dù cái kia dù có lợi hại đến đường nào, nhưng y lo không biết đặc tính của ô điều, vạn nhất bắt lưu thần trong lời nói...

Hứa Điểm cắn môi, nói với chính mình: “Ta nghĩ nhất định Thường Mộ sẽ phản kháng, ta đi xem thử” dứt lời, Hứa Điểm hướng tới phương hướng Ô điều đã bay.

Tìm kiếm suốt một canh giờ, phải nhờ bọn ma trơi chỉ dẫn. Cuối cùng Hứa Điểm cũng tìm được..

Một màu đỏ trải dài trên đường cùng với những lông chim nằm ở xung quanh, hình như là...lông ô điều.

Theo dấu lông chim, Hứa Điểm thấy phía sau một tảng đá, có đầu ô điều cùng hắc mao không ngừng bị ném ra, cẩn thận bước qua, kết quả nhìn thấy Thường Mộ ngồi trên tảng đá, một tay chế trụ cổ ô điều, một tay bắt lấy ô mao mà bứt, bứt một cái miệng lại lẩm bẩm: “Tiểu nương thích ta, tiểu nương không thích ta, tiểu nương thích ta, tiểu nương không thích ta...”

Ngốc điều đã bị bứt đến quá một nửa. Chịu không được đau dường như chết ngất!

Xú tiểu tử không có việc gì cũng không biết trở về!

“Thường Mộ!” Hứa Điểm quát lớn. Thường Mộ sợ tới mức run lên.

“Tiểu nương!” không nghĩ đến Hứa Điểm tìm được đến đây, liền ném ô điều trong tay, vỗ vỗ mông đứng lên.

“Người đang làm gì?”

“Ta đang dùng ô mao xem thử có hay không tiểu nương thích ta...”

“Người không cần làm thế. Ta không thích người. Người không có việc gì, liền cùng ta trở về” bắt lấy tay hắn muốn trở về, nhưng Thường Mộ bám trụ y “Chờ một chút, tiểu nương, ta có lời muốn hỏi người”

Im ắng như tờ, hai người đứng đối mặt nhau, đây là lần thứ hai Hứa Điểm nhìn rõ Thường Mộ, rất kỳ quái, giờ phút này hắn sao lại trở nên chừng chạc thanh âm không còn chút lỗ mãng.

“Tiểu nương, ta bởi vì ta cùng cha lớn lên giống nhau, cho nên người mới chán ghét ta. Nhưng người có biết hay không như vậy đối với ta thực không công bằng?”

“Ta sẽ nói rõ cho người biết, dù người không phải con Thường Lập, ta cũng sẽ không thích người. Hôm nay ta cùng người gặp nhau đầu tiên, người dựa vào cái gì muốn ta thích người?”

Lý do này coi như chấp nhận được.

Thường Mộ nghĩ nghĩ, cười khổ nói: “Tiểu nương người nói dối, ta như thế nào cũng không chú ý tới đâu...” cúi đầu, bổ sung một câu nhưng âm thanh lại hơi nhỏ: “Ta đã nhìn người suốt mười năm, không phải mà là ta đã nhận thức người mười năm..”

Thanh âm tuy rất nhỏ, nhưng thực rõ ràng, Hứa Điểm nghe được trọn vẹn. Thường Mộ tưởng Hứa Điểm nghe điều đó có chút cảm động, ai ngờ y mặt không đổi chút bởi một câu: “Đúng là cha nào con nấy, lời này hai mươi năm trước cha người đã từng nói qua, người nên tỉnh đi”

“Cái gì!?” lão nhân kia đã từng dùng qua? “Không thể nào! Hắn như thế nào có khả năng thông minh như ta!”

Ngắm lại lão cha vào thời điểm ấy cùng lẩm chỉ nói qua ‘Vị công tử này nhìn hảo quen’ không nghĩ tới cư nhiên lại...

“Hắc hắc hắc hắc...” không đứng đắn hắn cười rộ lên.

“Hừ” Hứa Điểm kinh thường, trong tay áo lấy ra một chiếc lá bùa, phóng lên không trung hóa thành con thuyền nhỏ, liền phóng tới mình hà.

“Lên thuyền” Hứa Điểm lạnh lùng ra lệnh.

Thường Mộ bên bờ không chịu động, luôn miệng nói: “Ngay cả thuyền cũng có thể mang được, thực tiện nghi a! Chính là một điểm nhỏ, nếu có thể có cái thảo bùa, một cái tiểu bàn, hai ta...”

“Người lên thuyền cho ta”

“Tiểu nương, ta thành thật nói cho người biết, ta say sóng”

“Đừng dài dòng! Đi lên!” Hứa Điểm đem Thường Mộ đi lên, chính mình cũng nhảy lên, điều khởi hướng quỷ môn quan đi tới.

Không an phận được bao lâu, đứng lên cầm ngay tay chèo mà nói: “Tiểu nương ta cùng người chèo a!”

“Người buông ra”

“Không buông! Không buông! Chèo thuyền là một loại rất hảo ngoạn a”

“Người ngồi xuống cho ta! Rất nguy hiểm!”

“Không muốn!”

Hai người ngồi cùng một khoang, thuyền lại nhỏ, nhanh chóng mất đi trọng tâm mà lay động, hơn nữa gió càng lúc càng lớn, “bùm” Hứa Điểm còn trên thuyền, nhưng hắn thì như quả cân trầm xuống.

“Nguy rồi!” Lần này Hứa Điểm thực sự nóng nảy, mình hà có thể ăn mòn hồn phách, phạm là quỷ hồn đều không thể chạm được mình hà, vừa vào liền trầm xuống, thời gian lâu sẽ bị ngoạn hoàn. Bởi vậy, mình hà trở thành nơi chuyên bảo vệ thành cùng trông coi vong hồn, ngăn bọn họ cùng ngoạn nhân lui tới. Hứa Điểm đi xuống liền nắm được Thường Mộ tha lên bờ.

“Đau quá... Ô ô... Tiểu nương, ta đau quá...” Thường Mộ đau đến thối lui, phảng phất như có hàng nghìn hàng vạn con kiến gặm cắn thân thể hắn.

Hứa Điểm luống cuống tay cởi áo khoác lau nước còn lưu lại trên người hắn, không nghĩ Thường Mộ lại oa oa khóc to. Y ngồi dưới đất, ôm hắn, thực ôn nhu thực ôn nhu lau từng giọt nước. Còn tưởng rằng Thường Mộ có bao nhiêu thông minh hơn cả Minh Giới. Nguyên lai chỉ là tên tiểu ngu ngốc. Sớm biết như thế sẽ không cùng hắn tranh luận.

Nhìn chân mày Thường Mộ co rút, có một chút đau lòng cùng hối hận.

Sau một lát, Hứa Điềm nhẹ giọng hỏi: “Còn đau không?”

“Còn có một chút.” Thường Mộ nhắm mắt lại, hướng vào lòng Hứa Điềm thối lui. Hứa Điềm lần đầu cảm thấy chính mình là một vị mẫu thân, không, là phụ thân, không, cũng không đúng, chỉ có thể là trưởng bối....

“Có thể đi được không?”

“Dường như là không được...” thân thủ liền ôm lấy thắt lưng y, còn nhân tiện sờ soạng một vài chỗ. Hứa Điềm giật mình, lúc này kéo lấy lỗ tai hắn niết mà rít gào: “Người báo đáp ta bằng giả chết?”

“Không, không có giả chết...ôi đau quá a!” Thường Mộ hai tay tạo thành chữ thập, liên tục cầu xin tha thứ.

Giữa lúc đang niết lỗ tai hắn phát tiết trong lòng, Phán Phán cười Minh Giới tam chích cầu đến, bước xuống, đi đến trước Hứa Điềm hỏi: “Hứa Điềm, người tìm được vong hồn bị ô diễm bắt?”

Hứa Điềm lập tức buông hắn ra, đón nhận đáp: “Tìm được rồi, hiện tại đang chuẩn bị dẫn hắn về!”

Phán Phán nhìn thoáng qua Thường Mộ, nho nhỏ hỏi: “Đây chính là oa nhi năm xưa khóc?”

Hứa Điềm gật gật đầu, Phán Phán liền nở nụ cười khó hiểu.

Thường Mộ than thở đứng lên, phỉ phỉ bả vai, xoa xoa thắt lưng, tầm mắt đầu tiên của hắn chính là tiểu cầu. Tiểu cầu tam đầu thực đáng yêu, vừa thấy Thường Mộ liền bước qua, Thường Mộ cứ thế cười lên: “Cầu này thực hảo, tên như thế nào?”

Phán Phán cười đáp lời: “Có a, ta gọi nó là tiểu Tam. Nó quỳ trên mặt đất là có thể đánh hơi biết được người ở nơi nào, cũng có thể ngửi thấy mùi của mọi người”

“Àn...”

Thường Mộ một mình đùa cầu, mà Hứa Điềm cùng Phán Phán giảng qua sự việc trên đường.

Tiểu Tam thân ba đầu lưỡi chảy nước, thấy vậy hắn bèn lấy áo khoác trên người cấp nó chà xát, Hứa Điềm vừa lúc nói xong, nhìn thấy liền hô to: “Uy! Đó là áo khoác của ta!”

“Không quan hệ, dù sao cũng đã dơ rồi!”

“Người này hồn trưởng!” Hứa Điềm nhanh chóng đuổi qua, Thường Mộ thấy tiểu nương khí thế bừng bừng cũng vội vàng cười tiểu tam bỏ chạy, bắt quả hắn hướng Minh Phủ mà chạy.

“Ha ha ha ...” Phán Quan cười, từ trong tay áo rút ra một cây tơ hồng, vuốt nhẹ, bắt đầu trở dậy bản tính se duyên.

6. Quyển 1 - Chương 6

Diêm Vương điện

Hứa Điềm hướng Diêm Vương hội báo sự tình, Toàn bộ Thường gia đều quỳ phía dưới, ai cũng đều cúi đầu không dám giương mắt, chỉ có mỗi Thường Mộ ngẩng đầu ưỡn ngực đánh giá xung quanh. Đây chính là Diêm Vương lão gia cực kỳ lạnh lùng, có thể hù dọa chết một đại hán còn đang sống, còn người vừa rồi hắn là tổng Phán Quan, tướng mạo cực kỳ ôn nhu, tại giữa mi tâm cư nhiên lại có một vết chu sa nho nhỏ, tựa như tiên tử, luôn luôn có nụ cười bên môi, một điểm uy nghiêm cũng không có, hai bên tả hữu hắn là tứ đại Phán Quan! Thiện, ác, tử, sinh, còn có một ít quỷ tốt, quỷ dịch không biết tên, phi thường xấu a, chia ra hai bên trông thật uy nghiêm.

Một vòng xem xuống dưới. Thường Mộ đem tầm mắt dừng lại ở một Phán Quan ôn nhu dường như là Văn Tinh phán. Theo hiểu biết, Minh Giới chỉ có tứ đại phán quan, như thế nào lại có thêm một phán quan?

Chẳng lẽ Diêm Vương mới chiêu mộ tân sư gia? Hẳn đúng là mỹ nhân a, Thường Mộ liền tặc lưỡi...khi hắt lại liếc sang Diêm Vương lão tử. Kết quả thấy một ánh mắt băng lạnh. Giống như nghiêm túc cảnh cáo không được nhìn mỹ nhân Phán Quan nữa. Sợ, Thường Mộ lập tức cúi đầu nhìn sàn. Sàn này cũng đẹp lắm a! Trên mặt ngọc thạch có chứa thanh sắc mà lại làm cho nhiều quý phải sợ hãi “Ha ha a” hướng về Diêm Vương mà cười.

Hồi báo kết thúc, Diêm Vương yêu cầu triệt để điều tra. Thạch Khanh lập tức ra lệnh cho tứ đại phán quan tìm tư liệu.

Qua một nén nhang, bốn người trình lên kết quả thu thập được.

Thường Mộ nguyên bản dương thọ hai mươi chín. Vốn đã là đoản mệnh, kết quả lão cha làm bậy nên chiếu rút hai mươi năm, đã định tại mỗi tình đầu bắt đầu sẽ hoàn mệnh, kiếp sau chi mệnh công chúa, hưởng hết vinh hoa phú quý, cấp Thường Mộ chết thay gọi A Vô, mệnh lý sáu mươi chín, kiếp sau là một tên khát cái, đã định suốt đời lưu lạc, chết đói đầu đường. Nhưng hiện tại đổi mệnh, duyên số đã định, A Vô cũng đã đầu thai chuyển thế. Trở thành hoàng tộc kim chi ngọc diệp.

Nghe thế, tội lỗi trong lòng giảm đi một ít, A Vô làm công chúa nhất định rất hạnh phúc, chỉ mong là Minh Giới đừng bắt chính mình từ nay về sau kế tục con đường sinh mệnh A Vô luân kiếp sau làm khát cái bên đường. Mặc khác, ai cũng chưa nghe nói qua Vô Danh sơn, Vô Danh đạo quán, Vô Danh đạo trưởng. Toàn bộ nhân thần chất vấn đều chiếu trên người Thường Mộ, hắc nghi hoặc hỏi: “Đều nhìn ta làm chi nha? Sư phụ ta ngụ tại Vô Danh sơn, không tin các người hỏi gia gia nãi nãi ta, hỏi nha hoàn cùng gia đình a”.

Xung quanh không có tiếng trả lời chỉ là lẳng lặng gật đầu.

Hứa Điểm bước tới, theo hắc nói: “Vô Danh sơn không sai. Nhưng trong Thường gia chỉ có người là đến đó, hắc biết tòa sơn kia ở địa phương nào?”

“Cũng không rõ ràng, bởi vì ở tòa sơn kia sư phụ mang ta bay tới bay lui cứ như ong mật, làm ta không biết đường đi, ta chỉ có thể vẽ bức bản đồ cho các người thôi. Được không?”

Thường Mộ cố ý đem lời nói cuối cùng, nhân thần dừng ở người luôn ôn nhu Phán Quan.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Phán Quan xuất ra chỉ bút. Đi xuống nói: “Đây, Người họa đi!”

Vẽ đại loại vài cái hình tròn, thêm mấy cái hình tam giác, còn họa vào một số đường xiên vẹo, để vào vài cái địa danh, thế là giao cho Phán Quan.

Hứa Điểm đoạt lấy, nhìn, hắc đang họa cái gì vậy? Thế nhưng Phán Phán lại nói hắc biết. Rất nhanh có quyết định mai Hứa Điểm xuất phát đến Vô Danh sơn.

Nếu Thượng cấp đã quyết định vậy, Hứa Điểm cũng không tái nói thêm gì. Kỳ thực hắc nghĩ cái này Thường Mộ so với cha hắc còn quý quyết hơn một nghìn lần.

Sự tình có chút thay đổi, Thường gia tạm thời được an bài ở âm ty nhai, ba trăm sáu mươi chín hào, chờ lần sau thụ thẩm.

Mà Hứa Điểm rốt cục cũng có cơ hội trở lại tiểu ốc chinh mình nghỉ ngơi, không bao lâu Thạch Khanh tới. Hắc khách khí nói: “Hứa Điểm, ta cùng người thương lượng một chút”

“Hảo, nói đi” Hứa Điểm từ trên giường bước xuống.

“Người biết án kiện lần này của Thường gia, Thường Mộ có thể là đối tượng đặc biệt, hắc biết nhưng không báo, như vậy coi là nửa phạm nhân”

“Ân, ân” hay trừng trị tội của hắc cũng được, trát bỏ vào vạc dầu vài lần “Nhưng hắc cũng là người nắm giữ đầu mối, miễn cưỡng cũng coi như là nửa nhân chứng.”

“Vậy nên như thế nào?”

“Cho nên, ta nghĩ cho hắc ở tại nơi đây, cho người xem chừng hắc. Tốt xấu gì hắc cũng gọi người là tiểu nương...”

“Không được” Hứa Điểm liền từ chối.

“Không được cũng phải được, đây là mệnh lệnh” Thạch Khanh mặt thoải mái cười, ‘Đinh linh’ Một tiếng, ‘Phanh’ một chút, môn bị bên ngoài dùng sức đẩy vào, trên lưng mang bao y phục, chạy vào, nhiệt tình nhìn bốn phía: “Xin chào tiểu nương, ta tới rồi....”

Vừa bước vào, cứ như ác lang chụp mồi mà áp đảo Hứa Diễm đang ngẩn ngơ trên giường.

“Ha..hả...” Thạch Khanh không có ý tứ che miệng cười “Người xem hài tử Thường Mộ này đối với người hảo thân thiết a! Ta muốn có một hài tử như thế a! Thật là ao ước muốn chết a!”

Cổ dùng sức đẩy Thường Mộ ra quay đầu đối Thạch Khanh kiến nghị: “Có làm hay không? Đại lao như vậy vì sao không có chỗ cho hần sao?” Thường Mộ nhận thức, sức cũng mạnh, nhảy đến trước mặt Hứa Diễm: “Ta cũng không phải là phạm nhân, như thế nào lại trụ tại đại lao?”

“Đúng vậy...đúng vậy” Thạch Khanh tiếp tục che miệng cười cứ như bà mai đang bàn chuyện tốt. Cười đến tiếng vang khắp phòng. Hứa Diễm nhìn Thường Mộ, Thường Mộ nhìn Hứa Diễm, hai người nhìn nhau thật lâu: “Giường của người bên kia” y chỉ vào một giường khác trong phòng, quả thực hối hận vì không để người ở cùng. Nơi nghỉ Minh Giới. Trừ Diễm Vương cùng Tổng Phán Quan tất cả còn lại đều là song nhân phòng. Chỉ vì lúc mới đến Minh Giới, tính tình có điểm không tốt, không ai nguyện ý ở chung. Cứ tưởng rằng có thể thanh tĩnh, hiện tại lại bị tên xu tiểu tử này chiếm tiện nghi, không có lời!

Thường Mộ ngoan ngoãn phóng tới giường mình, sau đó đem hành lý trải đầy giường, đem bức họa treo lên, Hứa Diễm đương nhiên nhận ra bức họa ấy, một bước tiến đến.

Thường Mộ nhanh chóng tiến lên phía trước: “Tiểu nương, người làm gì?”

“Người quản ta!” ‘Sát sát’ vài cái bức họa nhanh chóng thành những mảnh nhỏ, hung hăng trừng Thường Mộ, như đang trừng kẻ phụ lòng kia.

Cảm nhận được sự khác lạ trong nhãn thần của y, hần không nói gì chỉ im lặng chờ y phát tiết xong, mới lẳng lẳng ngồi xổm xuống nhặt lại từng mảnh nhỏ rơi trên giường, cố ý cho Hứa Diễm thấy chính mình ra sức mà hợp chúng lại như cũ.

Hứa Diễm không lên tiếng, lặng yên quay về giường ngồi nhìn theo bóng dáng Thường Mộ, mới ý thức vừa rồi chính mình sinh ảo giác. Bức họa kia chính là cha hần đưa mình làm lễ vật đến tận bây giờ cũng không thể nào quên được cảm xúc vui mừng khi đó, cho nên vừa nhìn Thường Mộ cầm bức họa liền nhìn ra hần là Thường Lập...

Trong phòng nhanh chóng trở nên yên tĩnh, Thường Mộ một bên nhặt những mảnh vỡ của bức họa, một bên lẩm bẩm:

“Trước đây, khi còn tại hoang sơn, thường xuyên bắt lấy da của bọn sâu trùng mà ngoạn. Chúng nó có một lớp da thật dày nhằm để bảo vệ thân thể yếu đuối bên trong, khi còn bé nghịch ngợm, thường bắt lấy mà xé vỡ lớp vỏ đó, làm chúng không có chỗ che giấu. Sư phụ từng nói qua, người cũng như loại sâu trùng này, nội tâm càng mỏng manh, lại thích làm cái vỏ bên ngoài càng cứng rắn...”

Hứa Diễm nghe xong trong lòng rất không tự vị, không muốn suy đoán hần nói những lời này là có ý đồ gì, nhưng chính bản thân lại đi đến bên cạnh hần. Bức tranh này đã bị phá thành từng mảnh nhỏ nằm yên trên giường, nhiều nếp nhăn, rốt cuộc không hợp lại được.

Thường Mộ chuyển đầu sang nhìn Hứa Diễm nói: “Khi còn bé ta nghe trấn trên mọi người nói cha ta thú tiểu lão bà, còn có nói về quỷ ma, thế nhưng ta chưa bao giờ đem chuyện này để ý. Ta biết cha ta bất hảo, rất phong lưu đa tình lại làm nhiều chuyện xấu, chuyện rằng tiểu nương đã giết chết cha ta, thế nhưng ta một điểm cũng không hận y, trái lại càng thương cảm y, cứu nhi cứu chi (dần dần), cảm giác như muốn gặp y ngày càng tăng...”

Hứa Diễm nhấp hé miệng, nhưng không có lên tiếng.

“Ta chín tuổi đã tìm được bức họa của tiểu nương, trên bức họa tiểu nương thật ôn nhu, xinh đẹp. Nếu như ta là cha ta, ta nhất định hảo hảo yêu thương y bằng cả đời này. Vì thế, ta đã đem bức họa này theo mình tròn mười năm, đến một nơi liền chọn một chỗ treo nó lên tường...”

Thường Mộ hấp hít mũi, không nói thêm gì nữa. Hứa Điểm khề cần môi, không tự nhiên liền bài ra vẻ khinh miệt cười: “Người cùng cha người như nhau, đều rất hoa ngôn xảo ngữ”

“Ta không có!” Thường Mộ ngẩng đầu, trên mặt như một hải tử quật cường: “Ta nói đều là sự thật! Vì sao tiểu nương không tin ta? Còn đòi ta hảo hung? Người nói cho ta vừa rồi trong mắt người chính là ta hay là cha ta?”

Đột nhiên bị uy hiếp, Hứa Điểm không nói nên lời.

Thừa cơ hấn liền nhào vào lòng Hứa Điểm, rất ủy khuất nói: “Ta không cậy người hội quên cha ta, thế nhưng, người không cần lúc nào cũng khắc khắc nhìn ta trở thành cha ta a...”

“Vậy người muốn như thế nào?”

“Không muốn như thế nào, chỉ muốn sau này vĩnh viễn viễn đều cùng người, coi như ta thay cha ta chuộc tội, có thể chứ?”

Tin hấn hảo? Hay không tin hấn hảo? Nếu chính mình còn sống cũng đã bốn mươi tuổi, nhìn tiểu hải tử trong lòng, cái loại ‘trường bối’ đột ngột dâng lên.

Hấn không phải Thường Lập, hấn không có sai — niệm đến ba lần, y thử dùng tâm tính một phụ thân mà sờ sờ đầu Thường Mộ.

Cái loại ôn nhu này làm cho tên giáo hoạt (xảo quyết) Thường Mộ cười thầm, càng làm ra bộ dáng tiểu hải tử, xoa con mắt tản ra ánh mắt ngây thơ, đến cuối cùng chính là được ở trên giường Hứa Điểm. Nói khi còn bé không cùng phụ mẫu ‘ôn tồn’ này bất luận như thế nào cũng cùng tiểu nương ngủ.

‘Tiểu nương’ khi nhìn thấy Thường Mộ vù vù mà ngủ, lại không hiểu vì sao khi này lại hồ đồ đáp ứng hấn cùng ngủ chung giường?

Ngày hôm sau, khi thức dậy, hấn tại má trái hôn một chút, bên phải hôn một chút, lại trái một chút, phải một chút, thẳng đến khi Hứa Điểm, một đại chưởng bay tới!

“Tiểu nương đánh ta....Ồ...đau...ô...” giả vờ mà rống to.

Hứa Điểm mơ mơ màng màng, lười biếng mà mặc y phục, gặp Thường Mộ còn ủy khuất, vỗ vỗ đầu hấn: “Đánh là thương, mắng là yêu, người ở đây ngoan ngoãn một chút, ta đi đây”

Thu hồi chìa khóa chuẩn bị đi tìm Phán Phán, nào ngờ ngài đã đứng trước cửa. Vừa thấy Hứa Điểm, liền có ý đùa cợt: “Hảo cho một người đánh là thương, mắng là yêu a! Thật hi vọng sớm có thêm yêu thương. Ha ha..”

“Người lại nói gì vậy? Ta là trường bối của hấn, nói như vậy rất bình thường”

Nhìn bộ dáng đang tức giận, Thạch Khanh giải thích: “Thực xin lỗi! Người có biết ta là môn hạ nguyệt lão chuyển thế, thấy hai người liền kim lòng không được mà bắt tở hồng, bệnh nghề nghiệp, không bỏ được a...”

“Người như thế nào lại không bắt cho chính mình a?”

“Chúng ta ở nguyệt cung luôn luôn phát huy tinh thần...”

Hai người một bên trò chuyện, một bên tiến ra Quỷ Môn Quan.

Thường Mộ chờ Hứa Điểm đi xa, liền nghiên cứu tài sản của y. Rất nhanh tại một ngăn kéo tìm được một bùa hộ mệnh, cái này giống như khu bệnh phù khi còn bé đeo...nãi nãi từng nói qua, Khu bệnh phù này là do phương trượng Thiên Hữu tự đưa, mà phương trượng lại nói là do chính bằng hữu lão. Cái này có điểm đáng nghi a! Trước trả lại chỗ cũ. Tiếp theo lại tìm xem...cũng chả có gì đáng lưu ý. Chỉ có mấy bộ y phục đã cũ, xem ra tiểu nương lúc mới đến cho đến bây giờ vẫn mặc những thứ này. Hấn đem soa phục mặc lên người, mặc dù có điểm nhỏ nhưng vẫn miễn cưỡng có thể cho qua. Cứ như vậy, bước ra cửa. Chìa khóa này đối với hấn chỉ là thứ đồ chơi hay là vật dùng để trang trí.

Minh Giới lớn như vậy, hấn liền có hứng thú. Thừa dịp không ai chú ý, hảo hảo ngoạn một chút. Tới âm ty nhai ăn cần thăm hỏi gia nhân, lại đi xuyên qua mười tám tầng địa ngục trong truyền thuyết, nhìn cách

ăn mặc giống nhau liền gật đầu mỉm cười. Quỷ sai Minh Giới nhiều như vậy, lẫn vào trong sẽ không nhận thức là ai, cứ nhìn thấy liền chào hỏi. Ai cũng không phát hiện kẻ này chính là ‘du khách’ đang dạo chơi

Thường Mộ một tầng một tầng đi qua, đối với khổ hình nơi địa ngục xem như đủ rồi, cái gì là cắt lưỡi moi tim, hỏa lạc hàn thủy, đao sơn, ngũ mã phanh thây hỏa huyết tinh nga. Bất tri bất giác tới địa ngục thứ mười ba, nơi này là một đại Huyết Trì, quỷ hồn bị phạt bên trong nặng nề di động, tựa hồ thống khổ bất kham (không chịu nổi). Huyết Trì này cùng Minh Hà đều đại đồng tiểu dị (cơ bản giống nhau). Tưởng tượng loại thống khổ này, Thường Mộ không khỏi rụt lui cổ.

Có lẽ do đứng quá gần, người đang chịu hình phạt nơi Huyết trì bắt lấy mắt cá chân Thường Mộ.

“Uy! Người buông ra! Buông ra!” Thường Mộ cực kỳ ghét, cố sức vùng ra: “Thường Mộ, người là Thường Mộ” quỷ hồn này lại còn nói...tiếp vươn cái đầu đầy huyết, đôi mắt chờ đợi mà nhìn Thường Mộ, thanh âm thấp phần khàn khàn: “Nhi a, ta là cha người. Ta là cha người a...”

“Ân?” Thường Mộ thất kinh, quỷ hồn này cư nhiên lại xưng là cha chính mình? Không phải cùng cha giống nhau đều ngọc thụ lâm phong? Không phải nói với nữ nhân cha tuyệt đối nổi tiếng, liền đi là có mười mấy nữ nhân theo sau sao? Như thế nào lại có bộ dáng này? Giả? Thường Mộ nghi: “Người...tên người là gì?”

“Ta là Thường Lập, người gọi là Thường Mộ, gia gia người là Thường Xuân, nhà tại Tiên Nhạc trấn...”

“Thế còn sinh thân của ta?”

“Hai mươi tám tháng sáu, cũng là ngày giỗ của nương người. Nhi a..ta thật là cha người a! Ta là bị Hứa Điểm hại chết!” đại khái...vị này đúng là cha a!

Làm vậy thật sự không thể sống. Thường Mộ nhìn biển Huyết Trì, nhúu nhúu mày, vẫn: “Người như thế nào lại ở chỗ này?”

“Ta sinh tiền làm vậy quá nhiều, oán hận chất chứa quá sâu, bị phán nhập Huyết Trì chịu khổ năm trăm năm, phương trượng Thiên Hữu tự niệm kinh siêu độ cho ta, hóa giải rất nhiều tội nghiệt, thế nhưng thủy chung không thể hóa giải được oán niệm Hứa Điểm, còn phải tại Huyết trì này chịu dày vò một trăm năm..Nhi a, cứu cha, cứu cha!”

“A...Ha ha...” Thường Mộ phát ra hai tiếng cười gượng, người này người này tuy đúng là cha mình, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn chưa một lần làm tròn nghĩa vụ người cha. Hơn nữa nghe ngoại mẫu nói qua, Thường Lập loại người vô tình, không trách nhiệm. Thường Mộ nhìn hắn một cách không cảm tình. Nhưng hắn vừa nói thế chính là giúp Thường Mộ hiểu được cho tới bây giờ Hứa Điểm vẫn không nguôi oán hận, vẫn giữa nguyên trong lòng. Không phải vì phụ thân vô lương tâm này mà là vì tiểu nương, Thường Mộ quyết định giúp y tiêu trừ oán hận

“Ta đây như thế nào mới có thể cứu người?”

“Người nhận thức Hứa Điểm?”

“Nhận thức”

“Đi cầu y tha thứ cha a! Thay cha dập đầu nhận sai, thỉnh y tha thứ!” Thường Lập tham lam cầu xin, nắm chặt lấy chân Thường Mộ, tựa như người cứu mạng là đạo thảo (rơm rạ).

Hanh, lẽ nào loại sự tình này chỉ cần dập đầu nhận sai là có thể hóa giải?

“Hảo, ta đã biết, ta phải đi!” Thường Mộ nói, tránh sẽ kẻ ghê tởm này, cũng không quay đầu lại nhìn.

Không có tâm tư ngoạn, đành trở về tiểu ốc chờ Hứa Điểm về.

Dương gian.

Hứa Điểm cùng Thạch Khanh ngồi dưới chân một tòa tuyết sơn, nghiên cứu bản đồ do Thường Mộ họa.

Hứa Điểm biết tên tiểu tử kia nhất định sẽ không hảo hảo như thế, hắn cùng Phán Quan tìm kiếm rất nhiều cư nhiên lại không có Vô Danh sơn. Bản đồ trước mặt, cũng như một thứ đồ bỏ. Đến cuối cùng Phán Quan đành phải từ bỏ.

Hứa Diễm tức giận: “Trở lại ta nhất định tìm tên xú tiểu tử kia tính sổ”

“Không cần sinh khí như vậy, nói như thế nào người cũng là nương hần” Phán Phán ôn nhu nhẹ nhàng khuyên giải.

“Ai là nương hần...” lớn tiếng phản bác lại, không chịu thừa nhận. Oán giận liền đá hòn đá trên đất, hối hận nói: “Sớm biết thế này nên bắt hần cùng đến”

“Hần là nửa phạm nhân, không tiện đi lại, hơn nữa hần hiện tại là hồn phách, ra Minh Giới đi đông chạy tây sẽ không an toàn, ngày sau cho hần một thân thể, có thể cùng người ra ngoài hành sự”

“Cùng ta hành sự?” Hứa Diễm nghe phán phán nói liền trợn mắt há mồm.

“Ta đã coi trọng hần, không sai chính là nhân tài, hắc hắc...”

Xong rồi...phàm là được Phán Quan coi là trọng nhân, không một ai có thể thoát khỏi tay hần, đều một đám khăng khăng một lòng vì Minh Giới. Đừng nhìn ngài ôn nhu dễ gần, trên thực tế là một tên cực thông minh, tư thái nhẹ nhàng nhưng lại làm người khác không cách nào từ chối...hần cùng Diễm Vương hai người một mặt đen một mặt trắng, tiếp quản từ tay Tây Vương Mẫu lúc Minh Giới đại loạn, thế nhưng khi hần đến đã đem địa phương này ngăn nắp gọn gàng, nhân gian tràn ngập ác quỷ cũng đã trở nên tốt rất nhiều.

Hứa Diễm thừa nhận Thường Mộ hần có pháp lực đúng nhân tài, chỉ là không cần phải cùng với chính mình hành sự thì sẽ không gì phản đối. Vừa định nói ra ý nghĩ của mình, đột nhiên Phán Quan ngửi thấy mùi thịt, tinh thần liền hưng chấn, dùng sức khửi cái mũi.

“Phán Phán, người làm cái gì?”

“Ta ngửi thấy được hương vị tốt lắm!”

Thứ tốt? Vàng bạc châu báu, ngẫu thúy mã não? Hay gà nướng vịt nướng? Hứa Diễm đi theo Phán Phán, Phán Phán thì theo cảm giác, tại một buổi cỏ khoảng hai dặm nhất được một đoạn cán bút bằng bạc, lau đi vết bụi trên mặt, ngân quang liền phát sáng, phán phán liền tục khen: “Cái này là tiên gia vật, tiên gia vật a!”

“Không nhất định” thu hảo nửa đoạn cán bút, nỗ lực tìm kiếm nửa đoạn khác. Hứa Diễm không làm gì hơn đành nhàm chán ngồi trên khối đá mà chờ hần. Quả nhiên không bao lâu, với ý chí kiên định liền cách đó không xa tìm được nửa đoạn còn lại, đầu bút lại là bạch sắc nhìn như mới hoàn toàn, không từng viết qua từ nào trong giấy.

“Tìm được rồi! Tìm được rồi!” Phán phán vui vẻ chạy lại, thấy Hứa Diễm ngồi trên phiến đá, trầm mặc xuống, có phần trách mắng nói: “Người mau xuống, người đang ngồi trên bia mộ đấy, thật không lễ phép”

Ân? Bia mộ? Sẽ không a! Hứa Diễm cúi đầu chỉ vào tấm bia đá nói: “Phía trên khắc ‘A Lạc yêu Cầu Cầu Cầu Cầu yêu A Lạc’ ngay cả chỗ trống cũng không có, như thế nào lại là bia mộ a!”

“Thế nhưng phía dưới có thi hài...”

Quên đi, Phán Phán nói hần không sai, Hứa Diễm liền nhảy xuống, hai tay hợp lại, thật sâu cung một tiếng: “Thực xin lỗi, quấy rầy”

Phán Phán cũng đi lên cung một cái, hái hoa đại bên đường đặt lên hoang mộ. Sau đó, hai người liền hỏi Minh Giới.

7. Quyển 1 - Chương 7

Trở lại tiểu ốc, mở khóa, đẩy cửa bước vào, Thường Mộ rất an tĩnh nằm trên giường mà ngủ. Hần thực thoải mái a! Cái họa đồ lung tung đã làm mình cùng Phán Phán tìm một ngày bên ngoài. Loại này bản

lĩnh dối trá như lão cha hần. Đáng giận hơn là Phán Phán còn muốn lưu hần lại đây, chỉ cần nghĩ đến điểm này thì một chút thoải mái cũng không có.

“Uy! Thức dậy!” Vỗ vỗ cho hần tỉnh lại.

Mở ra một mắt mắt còn lại vẫn nhắm, nghịch ngợm cười: “Ta không ngủ, ta chờ người về!”

Hứa Điểm lấy ra họa đồ đã bị xé nát: “Họa đồ của người.”

“Tiểu nương, ta có việc muốn nói với người” Thường Mộ nhanh nhẹn ngồi dậy, đánh gãy lời nói Hứa Điểm: “Tại Minh Giới lâu như vậy, người có hay không gặp qua cha ta?”

“Cái gì?” Hứa Điểm có phần giật mình.

“Tiểu nương người ở đây, nhất định biết cha ta vẫn còn ở địa ngục chịu phạt. Ta hôm nay, ở huyết trì gặp qua hần. Người có gặp qua bộ dáng thê thảm của hần tại huyết trì?” kinh ngạc nhìn Thường Mộ. Y không rõ Thường Mộ là ý tứ gì? Muốn thay cha hần cầu tình? Nghĩ như vậy, y lạnh lùng trả lời: “Gặp thì sao? Chưa gặp thì sao? Phàm là xuống địa ngục, đều vô cùng thê thảm, gieo gió ắt gặp bão, ta sẽ không đồng tình cùng bọn họ dù chỉ nửa điểm”

“Không! Tiểu nương, người hiểu lầm ý ta!” vẻ mặt tuần tú thoảng mở miệng nghiêm túc hỏi: “Ta chỉ muốn hỏi người, cha ta và ta giống nhau? Hần kia khuôn mặt quá khó coi, một tí thịt cũng không còn chỉ là một bộ hài cốt! Vì cái gì nói ta cùng hần giống nhau như đúc!”

Hứa Điểm bị biểu tình của hần làm cho không biết phải phản ứng như thế nào. Khóc không phải, cười không được, khen không đúng, mắng không xong, khước miệng không tự chủ liền co rúm.

Nhìn mặt Thường Mộ thế này, nhất thời đại não không hiểu sao lại lâm vào bế tắc, yết hầu như bị đánh nghẹn, một chữ đều không nói được. Cũng như mấy ngày trước, hần luôn nói lão cha như thế nào xấu xí, như thế nào khó coi, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nghi ngờ khiêu khích thẩm mỹ hay do y kén vợ kén chồng, tiếp lại còn ám chỉ chính mình anh tuấn vô song, một dạ một lòng, chẳng qua, đến cùng, hần lại nói một điều mà Hứa Điểm không ngờ... “Nhưng nói lại, hần tại nơi đây chịu phạt suốt hai mươi năm, tiểu nương không thể tha thứ hần?”

Hừ! Hứa Điểm trong lòng cười lạnh. Chỉ biết tên này quả thật không đơn thuần. “Ta sẽ không tha thứ cho hần” Hứa Điểm cường ngạnh một ngụm cự tuyệt.

“Tiểu nương, người hãy quên Thường Lập đi, người cứ như vậy sẽ phá hư đi tâm mình chỉ làm mình khó chịu thêm thôi, từ này về sau, chỉ cần biết một ôn nhu Mộc Nhĩ được không?”

“Cái gì Mộc Nhĩ?”

“Mộc Nhĩ a, sự phụ ta hay gọi ta như thế” Thường Mộ có điểm đặc chí: “Thế nào? Rất dễ nghe? Sau này, người cũng có thể gọi ta như thế.”

“Không có chuyện đó đâu” Hứa Điểm không muốn tái cùng tên hỗn đản này nói bậy, quả thực, tránh hần càng xa càng tốt! Nhưng vừa rồi hần nói ‘sự phụ’, lập tức túm lấy cơ hội: “Người nhanh nói sự phụ người đang ở đâu?”

“Người trước đáp ứng sau này gọi ta là Mộc Nhĩ”

“Được rồi...”

“Mộc...Mộc...Nhĩ”

“Ai! Tiểu nương! Ta hảo yêu người!” Thường Mộ kích động nhảy vọt qua, nhưng bị Hứa Điểm đẩy ra, “Tốt lắm, tốt lắm, người nên nói rõ sự phụ người đang ở đâu?”

“Ta đây nói nga, người nghe cho rõ, sự phụ lão nhân ta trụ tại —Vô Danh sơn”

“...” Hứa Điểm thở ra một hơi, tựa như nản lòng.

Giữa lúc chuẩn bị một cái tát đánh tới, ngoài cửa Tiểu Hắc âm trầm cúi đầu, tiến vào, trình lên nhất kiện y phục sơ hải nói: “Hứa đại nhân, vết máu trên khó tử không thể tẩy sạch, vẫn còn một chút vết tích...”

Đây là Minh Giới quý nô, như gia nô trong các nhà giàu tại dương gian, chuyên làm các loại chuyện vặt. Hứa Diễm kỳ quái nhìn qua y phục vấn: “Y phục này rất lâu ta không sử dụng qua, lại không cho người tẩy a”

Quý nô chỉ Thường Mộ trả lời: “Vị tiểu ca này giao cho nô tỳ tẩy, còn cố ý phân phó nhất định phải tẩy sạch, nô tỳ tẩy thật lâu nhưng vẫn không hết...”

“Thường Mộ người cư nhiên mặc y phục ta ra ngoài?” Hứa Diễm bắt đầu rít gào.

“Đúng vậy, người cũng không dùng đầu gối lại, nếu không như thế làm sao ta có thể nhìn thấy cha ta a?” Thường Mộ không biết lớn nhỏ, vỗ vào ót y: “Sao lại ngốc như thế, trách không được cha ta như vậy xuẩn mà vẫn có thể lừa được người”

Một câu nói, lửa giận như được tiếp thêm thiêu qua điểm mấu chốt, y cho quý nô lui ra, hung hăng nắm lấy vạt áo Thường Mộ “Ta không muốn cùng người tranh sự tình này, người hiện tại nói cho ta biết sự phụ người là ai, bằng không đừng trách ta dụng hình ép người”

“Dụng hình? Người muốn dụng hình?” Thường Mộ không tin cười nói: “Hảo, cứ tự nhiên.”

Bất quá, chiêu kích đối với Hứa Diễm lúc này có đều không thích hợp. Hắn không ngờ rằng y làm thật, Hứa Diễm quay người bảo hai gã quý sai cao lớn không chút lưu tình đem hắn ra ngoài.

Có lẽ, lúc này tiểu nương đã điên rồi, hôm qua mới có chút ôn nhu hôm nay lại bay đầu mất...

Phán Phán trở lại Minh Giới chuyện đầu tiên là tu bổ đoạn bút vừa nhặt được, đáng tiếc, ghế còn chưa tọa qua, lại bị sắc mặt khó coi của Hứa Diễm kéo đến Diêm Vương điện. Không phải đã bảo y cùng Thường Mộ làm quen dần, từ từ có được tín nhiệm của hắn, sau đó, mới chậm rãi hỏi hắn sự phụ kia tốt cùng là người nào, thế nào lại nhanh như vậy trở mặt? Ai...thật nhức đầu...

Diêm Vương điện không có ai, chỉ có Thường Mộ tâm không cam lòng quỳ xuống, trái phải hai bên quý sai ẩn vai hắn, xung quanh được mang lên các hình cụ, nào là rút gân lột da, xẻ thịt lóc xương, than lửa,... sử dụng những hình cụ này tại Diêm Vương điện chỉ có Phán Phán, nhưng cho tới bây giờ hắn chỉ dùng chúng để chế biến đồ ăn a, chưa bao giờ nghĩ sẽ dùng chúng trên người Thường Mộ.

Thường Mộ nhìn Hứa Diễm cùng Phán Quan tới, lập tức về mặt ủy khuất: “Đây là muốn làm gì?” Phán Phán đi xuống dùng ánh mắt đồng tình nhìn Thường Mộ. Hứa Diễm hơi nghiêng đầu đáp: “Đương nhiên là vấn sự phụ của hắn đang ở nơi nào, Diêm Vương nói qua phải điều tra”

“Chúng ta hôm khác đi tìm thử tòa Vô Danh sơn ấy lần nữa”

“Quý mới tin lời hắn”

“Người không phải quý treo cổ? Còn là Lệ quý? A hiện tại lại là Vô Thường quý”

“Ta...” Hứa Diễm nói không nên lời. Vô lực phản bác, chỉ có thể mở mắt trừng ngài. Thạch Khanh luôn bảo vệ Thường Mộ, thật là không có cách nào. Nếu Diêm Vương là lão đại Minh Giới, thì kẻ luôn cười này là lão nhị, đành phải nhu hòa khí, cười: “Hảo, ta nói sai, ta phải nói, ngay cả quý cũng không tin tưởng lời hắn, được rồi chứ? Ta muốn ngư đầu mã diện mang khảo tội thạch đến”

“Chắc chắc, như thế ngoan? (hung ác, tàn nhẫn) Người là nương hắn như thế nào lục thân không nhận?”

“Ta không phải nương hắn”

Hứa Diễm rống to, đương lúc ‘chỉ lưu, chỉ lưu’ Ngư đầu mã diện mang ra một khối đá lớn cao giọng hô: “Nương tiểu tử, khảo tội thạch đã đưa đến!”

Hứa Diễm xoay người mắng: “***, ai nói ta là nương hắn!” hảo khó đọc(1)

Mã huynh sợ lập tức cầm miệng, ngư huynh tắc gãi gãi lỗ tai, sau nói: “Hôm qua a, Thường gia một đêm chết hết, người liền tiếp lấy lệnh câu hồn. Tất cả mọi người đều nói người đi đón phụ gia (nhà chồng) của người đến đây. Mà chẳng phải hài tử Thường gia luôn miệng gọi người tiểu nương sao? Chẳng lẽ hắn là tướng công người?”

Hứa Diễm âm trầm hỏi: “Là ai nói điều này đầu tiên?”

Đừng xem ngư đầu bày ra bộ mặt ngốc, lúc cần thông minh cũng rất thông minh, lập tức lắc đầu cho rằng chính mình từ trước đến nay luôn hậu tri hậu giác (biết sau hiểu sau), Minh Giới đại sự tiểu sự gì cũng biết, nhưng đối với người khởi nguyên quả thật không được rõ lắm. Hứa Điểm không hỏi nhiều, chuẩn bị điều tra, dù tra ra hay không cũng hảo báo thù a! Nếu nói theo nghĩa khí thì đây chính là loại tiểu nhân! Âm thầm, nhưng Thường Mộ quỳ trên khảo tội thạch, hai tay ôm ngực, bày ra tư thế cao cao tại thượng, đứng phía trước.

Phán phán lập tức nói với Tiểu quỷ sai bên cạnh: “Nhanh thỉnh Diêm vương đến điện xem kịch”

“Ân” Tiểu quỷ sai lĩnh mệnh đi.

“Quỳ lên nói chuyện!” Khối đá này không có gì đặc biệt Thường Mộ liền quỳ lên, hai tay đặt trên đầu gối ngoan ngoãn chịu thẩm.

“Người nói, sư phụ người tên gì? Ngụ tại chỗ nào?”

Thường Mộ cúi đầu nhìn khối nham thạch đen tuyền này. Chẳng lẽ nói dối nói thật sợ chọc thủng ta? Trước thử xem sao! “Sư phụ ta là... Vô Danh đạo trưởng, trụ tại Vô Danh sơn”

“Xích—” nham thạch đen tuyền nhanh biến thành hồng sắc, như than đã được đun nóng, “Oa nha nha” nóng đến mức hần kêu to, chỉ lưu một tiếng liền vọt tới cột tại đại điện.

Nương a! Cái gì khảo tội thạch, chính xác là khảo tội thạch(2), người quỳ trên này không nhanh chóng biến thành mộc nhĩ mới là lạ

“Xuống dưới” Hứa Điểm xoay đầu quát.

“Không xuống!”

“Người xuống dưới cho ta!” Hứa Điểm dùng niệm lực túm lấy hần, lệnh ngư đầu mã diện đè hần quỳ trên khảo tội thạch.

“Hiện tại người biết sợ rồi sao?” Hứa Điểm có điểm đắc ý, cười nói: “Ngoan ngoãn mà khai đi, tội cùng sư phụ người là ai?”

“Sợ, ta sợ a, ta thừa nhận, ta thẳng thắn” với vẻ mặt cầu xin gơ hai tay lên đầu hàng. Ngư đầu mã diện thoáng cũng giảm đi lực đạo, nào ngờ nhân cơ hội này phốc một cái liền trốn sau lưng Phán Phán, suy nghĩ một lát nói: “Ta biết sư phụ ta ở đâu, lão nhân hần là ai, nhưng...ta không thể nói. Sư phụ dưỡng dục ta mười năm, dạy ta mười năm, ta không thể cho các người đi bắt hần, người hận cha ta cứ cừu hận lên đầu ta là đủ rồi, hà tất truy cứu cả sư phụ ta? Ta cho người quan báo tư thù, mọi việc cha ta gây ra ta sẽ gánh hết là được.”

“Ta từ lúc này trở thành quan báo tư thù?” tuy rằng Hứa Điểm hiện tại cực lực thanh minh, thế nhưng ngư đầu mã diện cùng những người hiện tại có mặt đều háng say thảo luận... “Xem ra Hứa đại nhân lúc sinh tiền, y tại phụ gia chắc chịu không ít thiệt thòi a!”

“Không những thế! Ta nghe nói Hứa đại nhân là do tướng công y thú xếp hàng thứ hai, người không nghe tiểu hài tử kia gọi là tiểu nương sao?”

“Nghe nói tại dương gian làm thị thiếp, ngày sống rất khó a. Phải xem sắc mặt phụ mẫu, sắc mặt tướng công còn có đại phụ nhân nữa a”

“Ai...bởi vậy, tuổi trẻ đã đến Minh Giới báo danh, thực là mệnh khổ a..”

Hứa Điểm nghe mấy lời loạn thất bát tao này, thật là tức đến chần thương mà! Nếu không đem đầu lưỡi hai tên này cắt bỏ. Y hội không hả giận!

“Thường Mộ! Người lăn ra đây cho ta!”

“Lăn đến không bị người đánh chết mới là lạ!” Thường Mộ còn thè lưỡi.

“Quên đi quên đi..” Phán Quan tại giữa giả vờ ngớ ngẩn không hiểu để thay Thường Mộ làm lá chắn. Ba người tranh qua cãi lại, Ngư đầu một bên bình luận: “Thấy không? Hiện tại Hứa đại nhân kiên trì ngược

đãi hài tử đại phu nhân, kỳ thật mở miệng cũng không tiện...chúng ta là hảo huynh đệ vì thế cứ mở một mắt nhắm một mắt, coi như không thấy loại quan báo tư thù này là được”.

Không một lời dị nghị tất cả đều gật đầu đồng ý, nghe tất loạn ngôn này, đầu y cứ như muốn bốc hỏa. Liếc mắt nhìn qua đám người. Mở miệng trách móc Phán Phán: “Thạch đại nhân! Người tránh ra! Thân là Phán Quan vì sao cản trở ta phá án? Lẽ nào ngài không hy vọng sớm một chút giải quyết?”

Thường Mộ đi ra trước mặt Phán Phán nói: “Thạch đại nhân thật là tấm lòng rộng lượng, ôn nhu thiện lương, quan tâm thuộc hạ, thương cảm dân tình, làm sao giống người? Lòng dạ hẹp hòi, bụng con gà con, có cừ oán tất báo, lục thân không nhận!”

“Người...Người...” Hứa Điểm tức đến không nói nên lời, thẳng tay đánh tới, trước đem Thạch Khanh ném sang một bên, sau bắt lấy Thường Mộ sai gã tiểu quỷ đem hình cụ tới.

Thường Mộ không biết đây là cái gì, mắt thấy nhiều đao sắc bén sắp trạc vào mình, lập tức dùng kim quang hộ thể! Phán Phán hét thảm lên một tiếng: “A! Nghiền thịt của ta!”

Hứa Điểm xoay tay nắm ngay lỗ tai Hấn, bắt hấn ngồi lên hình cụ tiếp theo, Thường Mộ bắn ra kim quang phá hủy vật này, lập tức tiếng kêu thảm thiết của Thạch đại nhân vang lên: “A! Nướng thịt của ta!”

Ngưu đầu thấy nước mắt giàn giụa của ngài lập tức nói: “Không quan hệ, lần sao Thạch đại nhân làm thịt viên, ngưu đầu ta sẽ tự tay làm cho ngài”.

Phán Phán cầm những mảnh nhỏ hình cụ, hướng cái hình cụ thứ ba Hứa Điểm chuẩn bị đến liền quát dẹp đường: “Hứa Điểm mau dừng lại! Phỉ tu bổ hình cụ phải khấu vào lương bổng của người!” chiêu này quả là hiệu nghiệm, người nọ như bão đang nổi, lập tức dừng lại. Không có lương nghĩa là không có đồ ăn ngon, không có y phục hảo mặc, không có minh tệ cũng không thể hướng Phán Quan đổi ngân phiếu, ra ngoài làm việc thấy nơi nơi phồn hoa chỉ có thể nuốt nước miếng vào bụng...

Hứa Điểm buông lỗ tai Thường Mộ, mặt không chút biểu tình nhìn hấn. Sau một lát xoay người hướng Phán Quan: “Thạch đại nhân, án tử này ta không theo, ngài tìm người khác”.

Phán Phán đưa tay lên, liền biến ra một tiểu bàn toán: ‘sát sát sát’ thanh âm vang lên: “Thiên đạo sàng một cái ba vạn sáu nghìn minh nguyên, bào cách một cái(3), ba vạn hai nghìn minh nguyên. Tổng cộng, sáu vạn tám nghìn minh nguyên, trừ đồ đã lâu, lấy số chẵn, còn sáu vạn minh nguyên, Hứa Điểm lương tháng một vạn hai nghìn minh nguyên, vậy khấu trừ người năm tháng lương.”

Hứa Điểm như hóa đá. Phán Phán lại bổ sung: “Đương nhiên, nếu phá án tử này, tiền thưởng là tám vạn minh nguyên”.

Tám vạn minh nguyên..như vậy trừ khoảng bồi thường sáu vạn vẫn còn lại hai vạn...

Thường Mộ quỷ quỷ cười dắt Hứa Điểm đến trước khảo tội thạch, sau đó tự giác quỳ lên, bắt đầu nói: “Tiểu nương, đừng nóng giận, ta vừa chỉ là cùng người ngoạn a!”

Khảo tội thạch không có phản ứng gì, xem ra là thật. Hứa Điểm nâng mắt lên nhìn hấn. Lần này hấn muốn khai cung? Thấy thế nào cũng không giống lắm.

Thường Mộ nói tiếp: “Tiểu nương nhất định nghĩ ta rất gây sự, như cha ta giống nhau, miệng lưỡi trơn tru, hoa ngôn xảo ngữ, người cho tới bây giờ cũng không tin ta. Bất quá, hiện tại có khảo tội thạch, ta quỳ trên đây, nói ra những điều trong lòng, như vậy người sẽ không hoài nghi lời ta nói là thật tâm hay trái lương tâm. Đúng không?”

Nói không sai, Hứa Điểm không khỏi nhìn vào hai mắt hấn.

“Ta hạ sơn ly khai sự phụ, bởi vì tưởng gia gia nãi nãi ắt gặp quả báo. Ta một điểm cũng không sợ chết, lại còn nghĩ khi tới Minh Giới là có thể theo đuổi ái nhân trong lòng, chết chính là giúp ta có sự bắt đầu. Ta cho rằng như vậy an bài hội tốt, lại không nghĩ tới hung thủ thất tín, giết cả Thường gia. Thế nhưng, đây là do Thường gia nợ hấn, oan oan báo báo bao giờ kết thúc, ta không hề muốn truy cứu, cũng thỉnh Minh Giới các người giơ cao đánh khẽ, buông tha hấn...Mặc khác, ta thật không ngờ đuổi theo ái nhân lại như thế khó khăn, người hận cha ta, liền hận luôn cả ta, người không thể tha thứ cha ta, liền cả ta cũng không thể đặc xá...Ta ở lại Minh Giới, quỳ tại chỗ này, là cam tâm tình nguyện. Nếu như ta không muốn, ngay ngày

đầu tiên sẽ không ngoan ngoãn cùng các người đến nơi này...Thế nhưng ta vẫn đến là vì người. Hơn nữa ta khẩn cầu Phán Quan đại nhân lưu ta tại đây làm tiểu quý, khẩn cầu hân nhượng ta và người cùng ở một chỗ, bởi vì ta tưởng sau này ta với người như hình với bóng. Nếu ta cứ vậy nói thẳng ra người nhất định sẽ không tin, ngay vừa rồi người nhìn lỗ tai ta, ta đã nghĩ đến điểm tốt của khảo tội thạch...” Thường Mộ ôn nhu cười, ngữ khí chậm rãi mà nói: “Bởi vì...ta quỳ tại đây nói, người không tin ta, người cũng tin vào khảo tội thạch...Tiểu nương, ta thực sự yêu người đã mười năm...”

Khảo tội thạch vẫn như trước không hề phản ứng, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Thường Mộ. Người này quả thật thông minh, chưa từng có ai dám lợi dụng khảo tội thạch mà nói lên tình ý. Sau này khảo tội thạch nên đổi tên thành: “Ái tình biểu lộ thạch”

Hứa Diễm như trước không biểu tình, nhưng thực sự đang cố nỗ lực đè ép cảm động đang dâng lên.

Thường Mộ khẽ thở dài một cái, như trước thâm tình mà nhìn y: “Ta biết tiểu nương bị cha ta tổn thương quá sâu, chân tình bị giẫm đạp khiến cho thương tích khắp thân, thế nhưng người không nên từ nay về sau bảo hộ gao gắt chính mình, không để bất luận kẻ nào tiếp cận. Người rất giống với cái loại sâu trùng mà ta hết lần này đến lần khác xé vỡ lớp vỏ bên ngoài. Ta biết, tướng mạo ta là một sai lầm, cái này đã khiến cho ta không thể tiếp cận người, sở dĩ ta luôn miệng gọi người là ‘tiểu nương’ không phải ta muốn nhận thân, mà là khắc khắc nhắc nhở người, ta không phải Thường Lập, ta chính là Thường Mộ...thỉnh cho ta một cơ hội, ta sẽ bảo vệ người đến vĩnh viễn.”

... ..

“Hảo...hảo cảm nhân. Ta đã lâu không thấy được một màn cảm động lòng người đến thế này...”Phán Phán lấy ra khăn tay, bắt đầu chà sát nước mắt. Xong, đưa sang Hứa Diễm, Hứa Diễm thân thủ gạt tay hân, rõ ràng tầm mắt đã mơ hồ chứa nước thế mà còn bướng bỉnh: “Ta không khóc, lấy tay người ra”

Mã huynh tâm tình kích động, rất muốn tạo chút không khí đầy mơ mộng. Tự cho mình thông minh đem ra nhất kiện tiền giấy bạc sắc, ném lên không trung làm cho chúng bay khắp nơi, cho rằng như cánh lê hoa lay động, may là Phán Phán thân thủ nhanh nhẹn. Bất nó biến thành những cánh hoa hồng nhạt từ không trung bay lượn.

Mọi người nhìn chăm chăm vào đôi môi Hứa Diễm. Chờ hân cho một lời thuyết phục, ngay tại mảnh chỉ treo chuông này. Diễm vương sải bước tiến vào Diễm Vương điện. Thấy hình cụ một bên đã tan nát, còn một đám người rảnh rỗi. Đặc biệt thấy mắt Phán Phán lệ nóng mơ hồ, lòng liền bồn chồn. Không phải nói xem diễn sao? Như thế nào lại như thế: “Các người đang làm gì vậy?”

“Không, không có gì...người tới chậm” Phán Phán nhanh chóng thu hồi hình cụ, vẻ mặt tươi cười liền giải thích: “Thường Mộ đã quyết định vì Minh Giới phục vụ, chúng ta đang giảng Minh Giới hình pháp. Cho nên xuất ra đạo cụ. Không nghĩ đến tiểu tử này cực thông minh, trăm năm khó gặp. Chúng ta đều cảm động đến rơi nước mắt...chính là trong quá trình giảng lại không cẩn thận liền lộn hư...”

“Thế diễn đâu?”

“Đã xong”

“Nga” diễm vương không để ý. Quay đầu đánh giá Thường Mộ, cảm giác đây là một ‘khối thượng đẳng’ liền hướng Hứa Diễm: “Đây là...con người”

“Ai nói hân là con ta?”

“Quý tịch có ghi, người trước khi chết là người của Thường gia, cho nên ta mới cho người tiếp nhận án tử này.”

“Đại nhân người đối với những người khác cũng là như vậy?”

“Đúng vậy” ngài nói: “Ta nói người quản những việc liên quan đến phụ gia của người”

“...” nguyên lai đây là bắt đầu cội nguồn! Đáng tiếc, tìm được sẽ như thế nào? Hứa Diễm chỉ có thể nén giận...

Thạch Khanh nho nhỏ hỏi tiểu quỷ đi truyền Diêm Vương “Diêm vương vừa rồi đang làm gì? Như thế nào lại đến chậm.”

“Hồi bẩm Thạch đại nhân, Diêm Vương vừa nghe ngài thỉnh đến xem diễn, liền thay xiêm y, chải lại tóc, nên mới đến chậm”

“Nga...” Diêm Vương thể diện như vậy, trách không được khi người chết đều phải trang điểm.

Hai nhóm tiểu quỷ trong điện nhanh chóng bỏ đi. Hứa Diễm thừa lúc mọi người ra ra vào vào, cũng quay trở về tiểu ốc của mình. Thấy tiểu nương rời khỏi, hắn liền đuổi theo.

Thu thập hoàn tất, ai cũng đều tự trở về ốc của mình. Sau khi trở về phòng Hứa Diễm nằm đưa lưng về phía Thường Mộ, không còn tâm trí lo lắng vấn đề sự phụ của hắn nữa. Còn hắn lại nằm trên giường của mình nhìn chằm chằm lên trần nhà không vội vấn y có hay không tiếp nhận chính mình chỉ là suy nghĩ gì đó, Thạch Khanh đốt ngọn nến trong phòng mình, dùng các loại phương pháp cố gắng đem đoạn bút nối lại, Diêm Vương tại trước tiểu ốc Thạch Khanh mà nhìn trộm hắn, rất nhanh liền tiêu thất trong bóng đêm...

Ngày hôm sau Hứa Diễm trở nên im lặng. Không quan tâm đến ai, đặc biệt là Thường Mộ. Giờ nghỉ và làm việc của Minh Giới thật là lộn xộn. Nói thẳng ra là tối đen như mực, chỉ có canh giờ không có ngày đêm. Hứa Diễm mỗi ngày đều bận rộn, nào là “gia môn”, sau đến “Thường gia diệt môn huyết án” một đại án tử, phải để sang một bên, vùi đầu vào những việc vụn vặt trước. Lúc trở về thấy Thường Mộ đã ngủ, cùng lúc phát hiện giường chính mình đã được trải gọn gàng.

Thường Mộ cũng không nhàn rỗi. Vì trở thành thành viên Minh Giới, mỗi ngày đều theo ngư đầu mã diện học luật pháp, hình tắc, giới quy, làm việc và nghỉ ngơi,...rất bận rộn làm hắn không có thời gian quán quýt tiểu nương. Hơn một tháng sau lúc Ngư đầu huynh nói đến miệng vắng cả nước bọt để giảng về địa ngục tầng thứ mười, Thường Mộ một bên chăm chú nghe giảng, một bên không quên mở tiểu ô để tránh nước bọt văng lên đầu. Thẳng đến Huyết trì vang lên “Mộ nhi Mộ nhi”, hắn mới nhớ đến còn có sự tình cha giao phó chưa hoàn thành.

Vì vậy ngày này. Thường Mộ cố ý nằm trên giường chờ y trở về. Mặc kệ phải chờ bao lâu

Trùng hợp Hứa Diễm hôm nay bị Phán Phán bám lấy. Bởi vì người nào đó rất cực cũng làm cho đồ bỏ đoạn bút kia nối lại được, phía trên cán được điêu khắc một cách tinh xảo với những long văn bằng vàng bọc bên ngoài, ngài thập phần đắc ý, cùng từ nay về sau bút này mệnh danh là “Phán quan bút” nhưng khi Thạch Khanh đề bút viết tự, không hiểu sau đầu bút lại không dính mực nước trong lúc vô tình xẹt qua trang giấy lại phấn lên một vết máu, thật là tà môn.

Hứa Diễm đề nghị Phán Quan đem cái tà bút này ném đi, nhưng cái tên lòng hiếu kỳ quá lớn này nhất định dính lấy y đồng thảo luận. Kết quả lâu như vậy vẫn không có gì.

Một mỗi cả thể xác lẫn tinh thần, y lê thân về phòng, gặp một ánh mắt quan tâm nhìn mình. Thường Mộ thực hảo đem một ly trà thơm đến bên.

“Tiểu nương người về rồi? Uống chén trà.”

“Ân”. Hứa Diễm bình thần tiếp nhận, nhắm một ngụm, thực ngọt.

Hắn cười cười ngồi xuống, nói: “Tiểu nương, ngồi đi, ta đấm lưng, xoa chân cho người. Thuận tiện có chuyện muốn cùng người nói?”

“Giờ tỵ đã đến, các huynh đệ ra ngoài câu hồn chuẩn bị xuất phát” bên ngoài quỷ sai canh đã gõ tính thời điểm.

Bên trong phòng, chính là giờ tán gẫu....

Mặt không thay đổi ngồi xuống. Nhìn chằm chằm sàn nhà. Y đoán rằng Thường Mộ nói với chính mình có thể hay không cho hắn một cơ hội? Nhưng y đã đoán sai. Hắn chỉ hơi mỉm cười, nắm lấy bả vai Hứa Diễm xoa nắn, lực đạo không lớn không nhỏ. “Tiểu nương...người cho tới bây giờ vẫn hận cha ta?”

“Lại muốn như thế nào?”

“Ta hỏi người, người có thể hay không bằng lòng tha thứ cho cha ta?”

“Ta sẽ không tha thứ cho hần”, có lẽ so với trước kia hận ý đã không còn. Nhưng tha thứ! Cho tới bây giờ Hứa Diễm vẫn không nghĩ tới. “Đối với ta mà nói. Hần đã phạm vào sai lầm không thể cứu vãn. Ta không nghĩ sẽ tha thứ cho hần.”

“Nếu như thế, tiểu nương người cũng đã phạm vào sai lầm không thể cứu vãn”

“Ân?” Hứa Diễm quay đầu, nhìn Thường Mộ: “Người nói xem, ta phạm vào sai lầm gì không thể vãn hồi?”

“Có a!” Thường Mộ dừng một chút, cũng quay đầu nhìn Hứa Diễm, “Ít nhất...người đã làm cho một tiểu hài tử, vừa sinh ra đã không có phụ mẫu!”

Trong mắt Hứa Diễm lóe ra một chút rung động.

Đúng vậy, Thường Mộ nói đúng. Tâm bị loại sự tình này hung hăng trạc đến, trước kia cũng từng nghĩ đến vấn đề này, lúc Thường Mộ là hài tử vẫn từng nhìn trộm qua tình hình của hần. Nhưng theo thời gian trôi qua, chuyện cũng dần dần bị phai nhạt. Hiện tại, đột nhiên nhắc tới, liền đánh vào lòng của y, nhất thời làm y không thể trả lời.

Không sai, hần không phạm vào sai lầm gì, lại làm hại hần vừa sinh ra đã không có phụ mẫu, như vậy tiểu tử cho dù cuộc sống không hề thiếu cái thứ gì, nhưng tâm hồn vẫn có điểm không hoàn hảo....

Hứa Diễm không hiểu vì cái gì, lại đau lòng cho Thường Mộ. Đột nhiên sinh ra loại cảm xúc này, y lại ngang ngạnh, ngoan tâm nói: “Cho dù ta phạm vào sai lầm không thể vãn hồi. Nhưng ta vẫn không tha thứ cho cha người, người cũng có thể không tha thứ cho ta.”

“Tiểu nương, ta không phải ý tứ này, cho tới bây giờ ta cũng sẽ không trách người. Ta chỉ là không muốn người cứ đem oán hận trối buộc chính mình, van cầu người, tha thứ cha ta. Buông tha chính mình, cũng cho ta cơ hội. Nếu người không chấp nhận ta, ta cũng không ngại thay cha ta là vật bỏ. Người có thể quên cha ta phá hư, chỉ nhớ hần hảo. Từ nay về sau, coi ta là hần, ta sẽ vĩnh viễn bên cạnh người...”

“Ta...” nhìn thấy thâm tình Thường Mộ, rốt cuộc không đủ dũng khí nói lên lời. Thẳng đến bàn tay hần xoa xoa trước mặt mình mới phát hiện, nước mắt đã rời ra từ khi nào.

Thường Mộ tới gần một chút, ôn nhu nói: “Tiểu nương, người nhìn người đi, vẫn như vậy thiện lương, chỉ vài câu đã rơi nước mắt. Nhất định đã đáp ứng phải không?”

Hứa Diễm bên trái quay một chút, bên phải một chút, tái quay một chút. Cuối cùng cắn răng, thế nhưng không quay đầu lại liền xông ra ngoài. Thường Mộ còn chưa kịp kêu, thì y đã không còn thấy thân ảnh.

Ngây thơ hảo đáng yêu không thể đánh động y, oanh oanh liệt liệt y tựa hồ cũng không để ý. Hiện tại nhu tình lại làm y bỏ chạy. Chiến thuật cần chỉnh, cần chỉnh a!

Nhưng vừa mới lắc lắc đầu cho tỉnh, Thường Mộ đã thấy Hứa Diễm đứng trước mặt. Tuy rằng biểu tình vẫn như vậy nhưng khí thế cùng cảm giác dường như đã rất khác. Y vươn tay, trong tay có một quả tim đầy máu.

“Này cho người”

“Cái gì vậy?”

“Hừ” kinh miệt nở nụ cười, “Người không phải muốn ta tha thứ cha người sao? Đây là tim của ta, người hoàn dương thành người, mang nó đến nơi ta tự vẫn. Là cái viện kia, người biết chứ?”

Thường Mộ gật gật đầu.

“Ồ đó làm lễ cũng tế siêu độ vong hồn. Sau đó, đem trái tim này đốt thành tro, làm thành nước bùa cùng ta đính ước từ nay về sau nếu một ngày ly khai ta sẽ gặp phải ác báo. Người làm theo như vậy, ta liền tha thứ cha người. Thế nào?”

“Hảo! Hảo! Thật tốt quá!” thường Mộ liền đáp ứng. Vội vàng nhận lấy trái tim. “Người giúp ta nói với Thạch đại nhân một tiếng, ta đi một chuyến trở lại dương gian, sửa chữa phần mộ của Thường gia, an bài di sản. Đại khái nhiều nhất sẽ không qua bảy ngày”.

Hứa Diễm chỉ mới gập đầu được một nửa. Thường Mộ liền nhanh chóng chạy đi. Cái tốc độ kia khiến Hứa Diễm một điều bất an trong lòng...

Thất thần nhìn xung quanh không có ai, nhìn lại thấy Phán Quan đã đến, ôm đầu nói bị Thường Mộ lao vào, còn hỏi Hứa Diễm: “Vừa rồi là tim của người sao?”

“Như thế nào lại đúng. Đó chỉ là tim của một con lợn thôi, lừa hấn một chút, xem thành tâm được bao nhiêu.”

“Nếu như hấn không quay về. Người tính như thế nào?”

“Không trở lại là tốt nhất! Một mình thanh tĩnh!”

Trong ngoài đều không đồng nhất! Ánh mắt vừa rồi không phải là mong chờ? Phán Phán bắt đắc dĩ cười cười. Trở lại việc phải làm. Mở sổ bộ ghi chép. An bài Hứa Diễm nhiệm vụ tháng sau.

Nhìn tháng sau có trừ yêu, Hứa Diễm không khỏi lo lắng. Do dự một chút, đành đem sự việc nói ra.

“Phán Phán, ta cảm thấy niệm lực không được lớn như trước. Ta hảo lo lắng, một ngày không còn oán hận Thường Lập, cổ lực này sẽ mất đi, ta sẽ không thể thay Minh Giới trợ giúp”.

“Đây là nguyên nhân người không chịu tha thứ hấn?”

“Có thể nói là nguyên nhân lớn nhất” Hứa Diễm ngẩng đầu, áp lực của việc này dường như đã hiện lên trên mặt. “Ta sợ, thời gian trôi qua, cái loại hận ý này sẽ phai nhạt, đến lúc đó...”

Phán Phán vỗ vai y, cắt đứt lời nói. Không để y nói tiếp. ngài như tiên bối nói với y: “Hứa Diễm, niệm lực kỳ thật là một loại thần lực. Người oán hận một người, sẽ sinh ra oán niệm, bên cạnh đó, người yêu một người, sẽ có ái niệm, ái niệm so với oán niệm mạnh hơn gấp nhiều lần. Vì ái niệm so không giống oán niệm, nó không biến mất, yêu hội vĩnh viễn theo thời gian, dùng không bao giờ kiệt. Hãy vứt bỏ oán niệm, mà dùng ái niệm xem sao.”

“Ái niệm!”

Hứa Diễm ngơ ngác nhìn Phán Phán, gập đầu thật mạnh cổ vũ: “Đúng! Ái niệm.”

Ái niệm...ái niệm..Hứa Diễm lặp đi lặp lại, ái niệm chẳng lẽ là thương hấn?

Phán Quan, mọi thời điểm nhìn thấy đều nghĩ là đại ngoạn đồng. Có đôi khi, lại mơ hồ, còn có điểm ngốc. Rất ít khi biểu hiện là tiên bối có trí tuệ cùng khí chất. Nhưng mặc kệ là như thế nào, Hứa Diễm đều cảm thấy vị Phán Quan đại nhân này hảo thân thiết...

“Hứa Diễm, chúng ta đi xem Thường Mộ!”

“Không đi!”

“Đi thôi! Ta nghĩ nên xem thử”

“Không đi...”

Tuy rằng không phải là tình nguyện, nhưng đã bị Phán Phán kéo hấn ra cửa lên tiểu tam hướng Tiên Nhạc trấn.

Chỉ một chút, Thường Mộ đã đến Thường gia.

Trong nhà quả thật hỗn loạn. Do ngoại công ngoại bà làm chủ cố gắng cản bọn người nhận làm thân nhân mà khóc tang nhằm bảo vệ di sản Thường gia.

Dù sao cũng không ai nhìn thấy hấn. Hấn liền nhanh đến thu hồi kết giới Hứa uyển. Rồi đến thân thể chính mình thi pháp. Nhìn như đang ngủ, như mãnh hổ chụp mồi, nhào về phía thi thể chính mình.... Duỗi thẳng tứ chi, thư giãn gân cốt, đứng lên đi đi lại lại, trừ bỏ có cảm giác tê tê bên ngoài ra, hầu hết tất cả đều có thể, liền tiến đến nơi Hứa Diễm tự sát. Đây thoát nhìn so với mười năm trước càng xuống cấp hơn, mạng nhện phủ khắp. Âm khí tăng thêm mười phần, đúng là nơi ma quái.

Dâng hương, chắp tay niệm tụng, không nghĩ tới trên tường liền xuất hiện một chữ “VONG” bằng máu. Giống như đều mọi người thường nói.

“Hứa Diễm, đây là hận của ngươi sao?”

Nhắm mắt lại, dùng tâm cảm nhận tâm tình của y năm đó...nơi này đã mở lòng, bị lừa dối tình cảm, dường như đã không còn yêu, rơi vào tuyệt vọng cùng oán hận..

Thường Mộ hai tay nâng lên quả tim kia nhưng không hề có máu. Đọc chú ngữ, lửa nơi bàn tay lập tức bao quanh nó. Thông qua hỏa diễm đỏ rực Thường Mộ thấy một thân Hứa Diễm vận y phục đỏ, mang theo oán hận cùng tuyệt vọng, đem chính mình giam cầm trong hồng lăng. Cấn răng nhắm mắt lại, cuối cùng một giọt nước mắt rơi xuống cổ...thực đáng.... Hứa Diễm a Hứa Diễm, vì cái gì ngày ấy cùng ngươi liễu ngại sơ ngộ không phải là ta?

Thường Mộ nhìn quả tim chậm rãi bị thiêu thành tro, cảm giác như chính là tim mình. Thẳng đến khi hỏa diễm tiêu thất, ngực mới không còn đau. Lấy một chén rượu, ngẩng đầu uống sạch, chén rượu này cùng tưởng tượng giống nhau, đắng – khổ.

Trên tường “vong” chậm rãi hiện ra một chữ “tâm”

“Vong?” Hứa Diễm ngươi rốt cuộc đã quên cha ta, rốt cuộc đã quên oán hận?.

Dần dần thư thái nở nụ cười, “Khanh khanh....” chữ kia dần dần tiêu thất, hoàn toàn biến mất, không bao giờ xuất hiện nữa...

Vừa lòng quay đầu lại, mới phát hiện Hứa Diễm đứng ngay góc nhìn chính mình.

“Tiểu nương...” Thường Mộ lập tức cười chạy lại “Sao ngươi tới đây?”

Mặt có điểm đỏ, vốn chỉ muốn xem thử, nhưng lại bị Phán Phán bắt vào cùng Thường Mộ nói vài câu, bằng không hẳn sẽ hét to, đáng giận mà! Cho nên liền nói: “Đi ngang qua, tiến vào thế nào...”

“Ngươi có thể đi ngang qua tiến vào xem, là ta cảm động rồi” Thường Mộ ôn nhu cười, nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai Hứa Diễm “Tiểu nương, ta thề, ta sẽ không để trên mặt ngươi xuất hiện cái loại thương tâm kia đâu”

Gió nhẹ nhàng thổi, mái tóc Hứa Diễm nhẹ bay, phát làm cái mũi ngứa, ê ẩm...Thường Mộ hẩn miệng lưỡi thật tru trợn, lại nói hươu nói vượn.

“Ta...ta còn có việc, phải đi” trong lòng bị tiểu tử kia làm cho khấn trương. Vội vàng xoay người, hướng tường vọt tới. “Khẩu” đầu đụng vào vách, không biết mạnh hay không mà vôi trên tường đều bong ra thành từng mảnh.

“Tiểu nương!” Thường Mộ vội vàng chạy đến!

“Ô ô ô...ô.ô.ô...”Hứa Diễm ngồi dưới đất ôm đầu khóc lớn.

Thường Mộ nhìn thấy Hứa Diễm gặp nguy liền vội phần kích động, nhìn y khóc lại đau lòng không thôi. Quỳ xuống gao gắt ôm y vào lòng, “Tiểu nương, có phải hay không Mộc Nhĩ nói những điều không nên nói? Tiểu nương, xin lỗi, Mộc Nhĩ sẽ giải thích, ngươi trăm ngàn lần đừng tự sát!”

Hứa Diễm đỏ khóc đỏ cười, mắng: “Ngu ngốc! Ai muốn tự sát? Ô ô...ta chỉ là quên dùng thuật xuyên tường...đau quá...”

“A?” không phải là tự sát! Thường Mộ vui vẻ, nhẹ nhàng xem đầu y, hảo đáng thương, đã đổ cả rồi, hơn nữa đôi mắt mở to đầy nước..thật muốn...thật muốn...ai, không nói...

“Tiểu nương, để ta nhu nhu cho ngươi”

“Không cần! Ta phải đi rồi!” Hứa Diễm đứng dậy xoa xoa mông lập tức bỏ chạy, lần này sẽ không quên dùng thuật xuyên tường.

Hạnh phúc trong lòng nhẹ nhẹ dâng lên, hẩn cảm thấy rất nhanh chóng bắt được tâm ấy! suy nghĩ cũng đã ngừng cười, cách tường cao hô to: “Tiểu nương! Bấy ngày sau gặp lại!”.

Chuyện trọng yếu nhất đã làm xong, Thường Mộ đi ra ngoài thấy ngoại công đang đuổi đám người nhận thân, đem gia sản giao lại cho hai vị lão nhân gia, lại nói chính mình “Đã chết”.

Ngoại công nghĩ hài tử tuổi nhỏ phải chịu đả kích lớn nên có chút hàm hồ, cũng không để ý lắm. Chính là theo ý tứ của hắn, thỉnh người đến tu sửa phần mộ Thường gia, mộ “Thường Mộ” đổi thành “Thường Vô”. Còn có chuẩn bị một tân mộ khác.

Mang bận rộn cùng giải quyết mọi chuyện, chớp mắt liền sáu ngày đã trôi qua. Cuối cùng ở lại dương gian một ngày, chính trực cùng Thường gia “đoạn thất”.

Hôm nay, Thường Mộ ra ngoài mua áo liệm tiền giấy, cấp người nhà nơi âm ti. Đến cửa áo liệm liền thấy kỳ lạ, hỏi tiểu nhị mới biết hài tử năm tuổi của ông chủ không hiểu vì sao lại mất tích, cả nhà đã đi lên núi tìm. Còn nói, gần đây trong trấn nhiều người đã mất con, chuyện thật là kỳ bí!

Thường Mộ nghe qua tiểu nhị nói, quan sát xung quanh. Sau về nhà dặn ngoại công lo hậu sự, liền xuất môn. Rốt cuộc không tính trở về.

Cảm thấy Tây sơn ven Vong Ưu hồ yêu khí khá nặng, không hiểu được là loại yêu quái gì. Nhưng là lại cảm thấy cái này cùng với hài tử mất tích trên trấn có liên quan.

Từng là lương dân tại Tiên Nhạc trấn, giờ còn là tiểu quỷ Minh Giới. Thường Mộ quyết định trước hết nên thay mọi người diệt trừ yêu quái.

Quả nhiên không ngoài dự tính, đi được nửa ngày, tại một hang động bí ẩn Thường Mộ phát hiện mấy cỗ xương khô của tiểu hài tử, xung quanh tràn ngập khí hư thối cùng chướng khí. Chậm rãi bước vào một động khẩu hẹp, bên trong trống trải, trên đỉnh còn có những bức tượng cao. “tí tách, tí tách” tiếng nước từ không trung mang theo âm khí nhẹ nhàng rơi xuống, yêu khí càng lúc càng đậm. Thường Mộ vạn phần khẳng định yêu quái ngay tại bên trong! Vừa chuyển sang, bắt gặp ánh mắt màu đỏ quen thuộc.

“Hoa Linh?!” không khỏi nhăn mày, tuy rằng trước mắt cự xà cùng Hoa Linh giống nhau. Nhưng yêu khí so với trước tăng hơn nhiều. Chẳng lẽ xà yêu đã lớn lên? Hay là con của Hoa Linh? Hay là cha?

Mãng xà trong đêm, phun ra những khí hư, Thường Mộ từng bước đi lên. Hoa Linh mở miệng mắng: “Thường gia tiểu súc sinh...người như thế nào còn chưa chết?” nếu nó nói những lời này, chứng minh nó chính là Hoa Linh. Lúc trước thất tính đã hại chết cả nhà, phải rất cố gắng mới thuyết phục chính mình tha thứ. Nhưng hiện tại nó lại ăn qua nhiều hài tử, vì sao? Cho dù nó là bằng hữu A Vô, cũng phải diệt nó!

Thường Mộ hai tay ôm ngực nói “Thường gia tiểu súc sinh nghe nói Tiên Nhạc trấn có yêu quái quấy nhiễu, đã đến quỷ môn quan đành quay về thay dân trừ hại!”

“Ha ha ha...” Hoa Linh cuồng vọng cười “Thường gia các người mới là tai họa! ta giết cả nhà các người, nên mới hoàn toàn rơi vào ma đạo, khổng chế không được tâm trí chính mình, lại càng không ngừng hút tinh phách hài nhi. Đây là báo ứng a! lúc đó ta nên tuân thủ lời hứa cùng người...ha ha ha...”

Nói đến đây, Thường gia vẫn có lỗi. Nhưng cũng không hoàn toàn, nhân quả báo ứng, ai biết chắc được? “Người đã rơi vào ma đạo, lại không ngừng tàn sát sinh linh, ta sẽ không tái khách khí! Thường gia ta thực xin lỗi người! ”

“Hừ hừ, người cho là người có khả năng đó ? ”

Hoa Linh mạnh mẽ quét đuôi qua. Thương Mộ nhảy lên, Nó liền mở to miệng hướng về phía hắn....

Chú giải:

(1): cái phần *** này là của tác giả!

(2): khảo đầu (): hỏi/vấn/điều tra. khảo thứ hai (): nướng.

(3): hình cụ bằng sắt hơ lửa in vào người tội phạm, kiểu tra tấn cổ xưa của TQ

8. Quyển 1 - Chương 8

“Leng keng.... ”

Bên tai Hứa Điểm vang lên tiếng chuông....Lại nữa, từ ngày hôm qua trong lòng luôn hoảng hốt nghe thấy tiếng chuông ấy. Hôm nay là ngày thứ tám, bảy ngày ước hẹn đã qua, hắn còn không trở về...có thể hay không có chuyện gì?

Đi qua quỳ môn quan, đứng trước cổng vào, vụng trộm đánh giá thân ảnh trên Hoàng Tuyền lộ.

“Đang đợi Thường Mộ?” Đột nhiên một thanh âm từ sau nói tới chỉ chút nữa là y rơi xuống bên dưới, quay đầu trông Phán Phán một cái, nói lời trái lương tâm: “Ai đang đợi hắn? ta chỉ là tùy tiện xem thử.” Phán Phán ngồi ngay bên y, cũng nhìn về phương xa “Thường Mộ nói hắn sẽ không vượt qua bảy ngày, hôm nay là ngày thứ tám, hắn còn không trở về, ta có chút lo lắng...”

“Có gì phải lo lắng...phàm đã hoàn dương, ai có thể bỏ được hoa hoa nhân gian?” cho dù quỳ trên khảo tội thạch nói yêu mình, nhưng thời gian có thể đổi thay hết thảy, hắn dùng bảy ngày không còn yêu chính mình cũng có khả năng.

“Nhưng Thường Mộ là người Minh Giới, hắn ở lại dương gian là có ý tứ gì? Nhất định là xảy ra chuyện, chúng ta ra ngoài tìm hắn”

“Không đi”

“Đi thôi!”

“Không đi! Ai biết hắn trốn nơi nào mà đi!”

“Này dễ lắm! ” Thạch đại nhân lấy ra một cái chỉ vàng, trước mặt liền xuất hiện một gương đồng, thân thủ xoay thuận chiều kim ba vòng, lại xoay ngược ba vòng. Trong miệng lẩm bẩm: “Thông thiên kính, thông thiên kính Thường Mộ ở nơi nào? Nơi nào có Thường Mộ?”

Gương nhận được mệnh lệnh, đạo ánh sáng phát ra, bên trong hiện lên cảnh đánh nhau – Thường Mộ cùng cự xà ra sức quần lấy nhau, nhìn qua đã thấy mệt mỏi, dường như sắp không chống đỡ được.

“Mộc Nhĩ?” hắn quả nhiên là có chuyện! Hứa Điểm nóng nảy, bắt lấy Phán Quan: “Hắn hiện tại ở đâu? Mau dẫn ta đi!”

“Đừng nóng vội đừng nóng vội, hắn nhất định ở gần Tiên Nhạc trấn!”

“Cụ thể là ở đâu! ở đâu !”

“Đi, đi mau! Chúng ta liền xuất phát” luống cuống thu hồi gương, hai người quá kích động, không biết là chân ai trượt làm cho cả hai lần xuống cổng chào thế này so với đi, tốc độ nhanh hơn nhiều. Đứng lên, cười trên tiểu Tam bay ra khỏi Minh Giới.

Vừa đến Tiên Nhạc trấn, tiểu Tam nhanh nhẹn đánh hơi tìm phương. Rất nhanh phát hiện tung tích hắn chính là tại Tây sơn. Tây sơn yêu khí đậm thực hỗn loạn, trong không khí tràn ngập hương vị lửa thiêu. Không cẩn thận nó một cước dẫm lên bụi gai, đau đến kêu to, Phán Quan mắng một câu “bổn cẩu”, sau cùng Hứa Điểm chia nhau đi tìm, nơi đây không có dấu hiệu đánh nhau, trong lòng y bất an ngày càng lớn!

Mang tâm trạng đầy lo lắng đi tìm, cùng lúc nhìn thấy Thường Mộ thẳng tắp đứng giữa không trung, hai tay đưa qua đầu, trên tay còn cầm một cây đinh rất dài, mạnh mẽ đâm vào đỉnh đầu của mình.

Thiên a! hắn đang làm gì vậy!

“Mộc Nhĩ” Hứa Điểm thân thủ lao tới, hướng hắn ở phía trước mà ôm lấy, nhìn bộ dáng lúc này của hắn, nước mắt không tự chủ rơi xuống: “Mộc Nhĩ, người làm cái gì...”

“Tiểu nương...ta,ta...” Thường Mộ nhìn Hứa Điểm vì mình mà khóc, mặt đang tái xanh nhưng vẫn mỉm cười, nói còn chưa dứt lời, hai mắt dần dần nhắm lại.

Hứa Điểm quay đầu kêu lớn: “Phán Phán! Người mau tới đây! Phán Phán!”

“Phán Phán đến đây! Phán Phán đến đây!” nhảy qua từng phiến đá, nhanh chóng chạy tới, ngồi xuống kiểm tra tình hình Thường Mộ, cánh tay có một cái đinh, bàn tay, đầu gối cũng có, xé y phục hằn trên bả vai, bụng cũng có “Đừng hốt hoảng đừng hốt hoảng, đây là thất đường đinh”

“Thất đường đinh là cái gì? ”

“Một loại pháp khí trấn áp hồn phách. Nó có thể giữ lại hồn phách trong cơ thể. Vừa rồi, ta ở bên kia nhìn thấy một khối thi thể thật dài bị thiêu đốt, cháy đến không thể nhìn thấy được hình dạng, có thể đó là cự xà mà Thông Thiên kính chiếu qua. Ta đoán Thường Mộ đánh không lại, liền đem thân thể xà yêu thiêu hủy, vì thể xà yêu lẫn trốn trong thân thể hắc, sợ xà yêu lại đi hại nhân, không có biện pháp đành phải dùng thất đường đinh che lại hồn phách của xà yêu lẫn của hắc...”

“Thế...hiện tại phải làm sao ? ”

Phán Quan bình tĩnh suy nghĩ nói: “Thứ nhất, nhổ cây đinh, nhưng phải có vài vị cao thủ ứng chiến. Thứ hai, tìm biện pháp đem hồn phách Thường Mộ rút ra, để thất đường đinh tiếp tục trấn giữ hồn phách xà yêu”

“Thế biện pháp nào tốt? ”

“Thứ hai! Người cũng biết, Minh Giới luôn tránh cho trường hợp bất luận ai cũng không được thương vong. Còn có, Theo ta Thường Mộ rất xứng với Minh Giới nhất lưu. Hắc đầu không lại xà yêu nhất định không phải chuyện đùa. Cho ta thời gian, ta sẽ tìm cách rút hồn hắc ra!”

“Cần bao lâu? ”

“Không biết...người ở chỗ này chờ, ta hỏi Minh Giới tra! Ba ngày sau nếu không có kết quả, ta liền mang theo lão đại cùng nhất bang tử đến đây thoát bỏ đinh, cùng thu phục xà yêu!”

“Vậy người mau một chút a...” Hứa Điểm dùng tay xoa nước mắt nói.

“Àn!” Phán Phán xoa xoa tóc Hứa Điểm nói: “Người đừng lo lắng, Thường Mộ sẽ không có việc gì!”

Cứ như vậy, Phán Quan trở lại Minh Giới, Hứa Điểm ở lại Tây Sơn ôm lấy Thường Mộ trong lòng.

Trời lại đột ngột mưa, Hứa Điểm mang Thường Mộ vào sơn động, mà đây dường như là sào huyệt của xà yêu. Bên trong toàn bộ đều là xương cốt của tiểu hài tử. Hứa Điểm phát hiện ra một chuyện Mộc Nhĩ cùng cha hắc thật sự không giống nhau, như trời với đất hoàn toàn khác biệt. Vừa thấy yêu nghiệt hại sinh linh liền mao hiểm diệt trừ. Thật sự...thật sự là hảo hài tử...

“Mộc Nhĩ người đừng vội, ta nhất định đem người về Minh Giới...” Hứa Điểm nhẹ nhàng tại trán hắc hôn xuống, bên ngoài mưa rơi tí tách, bên trong im lặng bình tĩnh chờ đợi tin tức của Phán Phán.

Thường Mộ mất đi ý thức cũng tốt, nhân cơ hội này hảo hảo nhìn hắc, vén nhẹ mái tóc, trước ngực còn có chuông đồng hảo vừa mất, tuy rằng là đồng nhưng lại mang màu hồng khá đẹp...

Thời tiết ẩm thấp, ba ngày cũng trôi qua. Hứa Điểm tâm cũng phiền muộn đã ba ngày. Nguyên lai đợi chờ như vậy khó khăn, nếu đến cuối ngày mà Phán Phán không xuất hiện. Y liền đem Thường Mộ về Minh Giới.

Phán Quan hưng phấn chạy đến trên tay còn cầm một tiểu kim hồ lô “Hứa Điểm, ta tìm được biện pháp!”

“Thật vậy chăng?” Hứa Điểm lập tức tràn ngập tinh thần, phần chân cười

“Đến đến đến! xem ta!” Phán Phán đến trước mặt Thường Mộ, mở hồ lô ra, để ngay trước mũi hắc, bắt đầu đọc chú! Tiểu hồ lô sinh ra cường đại hấp lực, chỉ chớp lát, một vòng tròn hồn phách lục nhạt được hút ra. “Hắc hắc, Hồn phách tiểu tử này màu lục nhạt”

Bốn hồn phách lần lượt hút ra, ba hồn bầy vía đã hút được một nửa, trông có vẻ thuận lợi. Nhưng đến cái thứ sáu, hồn cầu lại có mau đen tối, còn có pha lẫn huyết sắc. Phán Phán thất kinh, lập tức niệm chú khác, bắt nó trở về. Xoa xoa cái trán, nói: “Ai. Chỉ chút nữa là hấp sai rồi...”

Hứa Điểm lo lắng nhỏ giọng hỏi: “Phán Phán, ngươi có được không?”

“Ân! Đương nhiên được! Đây là hướng Quan âm bồ tát mượn!” vỗ ngực cam đoan không có vấn đề, còn nhú mày nói: “Hắc hắc, hơn nữa đâu có mượn không”

Hấp sai đến lần thứ ba, cuối cùng ba hồn bảy vía Thường Mộ cũng được tách ra. Thu vào trong hồ lô, đây chính là hài nhi Thường Mộ, Hứa Điểm cảm động, xoay người chuẩn bị mang thân thể hân hỗi Minh Giới.

Phán Phán nói, bên trong thân thể Thường Mộ là một xà yêu lợi hại, không thể để ở đây, tạm thời để trong động. Hôm sau, sai bọn tiểu quỷ, dựa vào huyết động này xây phần mộ, chẳng những phòng ngừa bọn trộm mộ, còn có kết giới bao vây, như vậy mới thực an toàn.

Trở về, Phán Phán cấp Thường Mộ một thân thể mới, chính thức gia nhập Minh Giới, tiểu quỷ vô thường. Nhưng, có điều hân hôn mê vài ngày mà vẫn chưa tỉnh.

Hứa Điểm mỗi ngày khẩn trương, hoài nghi hồ lô Phán Phán có vấn đề, mỗi lần như thế ngài đều nói: “Hoàn hồn cần có chút thời gian”

Hoàn hảo đến ngày thứ bảy Thường Mộ tỉnh lại, bằng không Phán Phán thật sự bị Hứa Điểm là phiên chết.

Thường Mộ mở to mắt, câu đầu tiên liền hướng Hứa Điểm nói lời xin lỗi

“Tiểu nương, thực xin lỗi, ta đến muộn...ta không phải cố ý không trở lại.”

Đừng nhìn Hứa Điểm mấy ngày trước lo lắng nhưng đến lúc Thường Mộ tỉnh lại y liền bày ra bộ mặt lạnh lùng. Chỉ nói một câu “Đã biết”

Cố làm ra vẻ! Phán Phán hí mắt, chọc chọc huyết thái dương y “Ngươi có phải hay không không biết diễn đạt cảm động trong lòng như thế nào?”

“Có cái gì hảo cảm động?” Hứa Điểm cố quay đầu, trừng mắt vào Phán Phán.

Phán Phán không hề so đo cùng y, ngược lại hỏi Thường Mộ: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Thường Mộ đứng dậy, đùa giỡn vài chiêu, nhảy lên cao hứng trả lời: “ Tốt lắm, thực thoải mái! Thân thể này so với trước tốt hơn nhiều”

Hứa Điểm nhìn Thường Mộ như thế vui vẻ, trong lòng yên tâm vài phần, không tự chủ liền mỉm cười, phát hiện ra lập tức thu hồi, thầm may mắn vì Thường Mộ cùng Phán Phán chưa nhìn đến.

Phán Phán vỗ bả vai Thường Mộ, hướng hân thuyết thân thể này “Trừ bỏ bên ngoài nhẹ, kháng ngoại kích tăng lên rất nhiều. Các điểm hay các khớp xương cũng cứng hơn, da càng dày thêm

“oa, da của ra vốn đã đủ dày. Cái này dày thêm như vậy lại càng không được! Đúng không? Tiểu nương” Thường Mộ quay đầu hướng Hứa Điểm khiêu một chút mi, “ừ” Hứa Điểm quay đầu giả không để ý hân, khiến Phán Phán cùng Thường Mộ nhìn nhau cười, bất đắc dĩ nhún vai.

Thường Mộ hướng hai vị “lão nhân” nói rõ, cái kia xà yêu kêu Hoa Linh chính là hung thủ giết hại Thường gia. Vì thế rơi vào ma đạo, nên liên tục tàn sát tiểu hài tử tại Tiên Nhạc trấn... lại nói đến sự phụ cùng thuật duyên mệnh. Thường Mộ tuyệt đối im lặng. Hứa Điểm tâm đã khởi, bắt đầu che chở cho hân, không tái ép hỏi. Cũng may Thạch đại nhân phi thường quan tâm thuộc hạ, tự tiện cho qua, ghi vào sổ bộ, Thường Mộ đã bị sự phụ tiêu trừ trí nhớ, cho nên đã quên hết thấy về sự phụ này, Minh Giới không thể nào truy được. Mệnh số trao đổi kỳ thật không có nhiều khác biệt. Bởi vì Thường Mộ đã vì Minh giới phục vụ, thoát khỏi sinh tử luân hồi.

Thẩm án Thường gia diệt môn như vậy chấm dứt, nhưng lại bắt đầu một chuyện tình khác.

Thường Mộ tiếp tục theo ngư đầu mã diện học tập, lại cùng hai người bọn họ đi dương gian câu hồn vài lần. Mỗi lần từ dương gian về hân đều mang đồ ăn ngon cấp Hứa Điểm.

Này cũng thế, hân đem theo mười xuyên mít quả trở về.

Theo lý nói, hần chưa được lương bổng, không thể nào có ngân lượng, cho dù có, cũng chỉ một vạn mình nguyên chỉ có thể đổi lấy mười văn tiền.

Chiều theo những thứ hần mua, cùng như tiêu xài. Hứa Điểm liền hỏi “Người lấy ngân lượng chỗ nào?”

Thường Mộ đáp: “Gia ta vốn nổi danh là đại tài chủ. Cho nên để lại một chút di sản, vốn nghĩ đến âm phủ không cần phải dùng nên để chỗ ngoại công. Hiện tại phát hiện cần phải dùng, lấy lý do ta kế thừa, thế là hướng bọn họ nhận lại. Người muốn dùng cứ lấy, không cần phải khách khí!”

Hứa Điểm nhìn túi tiền chỉ còn lại hai văn, hung hăng liếc mắt về hần “Tiêu tiền không cần tiêu như nước!” “không có biện pháp, ai làm cho ta thói quen này?”

Hứa Điểm lập tức châm chọc hần: “Hỗ thẹn, ta đã quên người là tiểu thiếu gia Thường gia”

“Cũng không phải thế, tiền của ta người quản giúp ta, tiền tiểu thiếu gia, thiếu phu nhân quản cũng không sai”

“Người đi chết đi!” Hứa Điểm một cước đá hần, Thường Mộ “sưu” liền thượng nóc nhà chạy.

Thân thể này thật tốt, nhẹ nhàng, tốc độ cũng nhanh! Thường Mộ hài lòng trên nóc nhà chờ Hứa Điểm đuổi đến, chuẩn bị trình diễn một hồi liếc mắt đưa tình, nhưng đợi mãi vẫn không thấy bóng người đâu, hạ đầu xuống nhìn xung quanh, ai ngờ không thấy Hứa Điểm đâu.

Chỉ chốc lát, Phán Quan xuất hiện.

“Phán Phán!” Thường Mộ lớn tiếng gọi, hần theo mọi người mà kêu chào.

Phán Phán ngẩng đầu, gặp Thường Mộ liền cười gian: “Thường Mộ người ở trên đó làm gì?”

“Không làm gì” Thường Mộ nhảy xuống, đứng trước mặt ngài hỏi: “Phán Phán người có nhìn thấy tiểu nương?”

Phán Phán lắc đầu: “Không có, ta cũng đang tìm y, ngô...xác thực là tìm các người”

“Chuyện gì?”

“Có chút việc. Ta nghĩ nên an bài người cùng Hứa Điểm ngày mai cùng phối hợp”

“Oa!” Thường Mộ mắt liền sáng bừng, ôm lấy bả vai phán phán nói: “Phán Phán, người thật sự so với cha ta còn thân hơn a!”

“Ha ha...người đừng lấy ta và cha người người so sánh, ta làm sao dám nhận”

“Đi! Chúng ta đi tìm tiểu nương”

Hai người hi hi ha ha tìm thật lâu cũng không thấy Hứa Điểm. Phán Quan phát hỏa, xuất Thông Thiên kính. Kết quả thấy Hứa Điểm tại một góc sáng không người, cầm mười xuyên mít quả, ăn một ngụm, cười một chút, ăn hai ngụm, liền cười hai cái, hạnh phúc ngọt ngào tất cả đều nằm trên mặt. So với lúc chết hoàn toàn bất đồng!

“Oa! Nguyên lai tiểu nương cũng có biểu tình này a!...” Thường Mộ phát hiện một chuyện đại kinh hỉ, đặt móng chiếm lấy thông thiên kính một mình chiêm ngưỡng. Bên trong tiểu nương hảo đáng yêu hảo đáng yêu. Thường Mộ nhìn đến mở to mắt mở hốc miệng.

Biến ra một tiểu chung, đặt dưới miệng hần “Muốn hay không ta giúp người thu nước bọt?”

“Không cần không cần!” Thường Mộ hấp hấp nước bọt, tiếp tục xem. Tiểu nương ăn xong một chuỗi cư nhiều cao hứng xoay vòng, bắt đầu ăn xuyên thứ hai...

Hứa Điểm đem mười xuyên mít quả một hơi ăn xong, xoa xoa miệng. Xem như không có gì việc gì trở lại chỗ cũ, phát hiện có hai người đang ngồi chờ y. Thường Mộ tặc cười một cách gian trá còn Phán Phán cúi đầu dùng tay áo che nửa khuôn mặt mà cười trộm.

Có điều kỳ quái.

“Hai người các người có chuyện gì?”

Hứa Điểm hỏi mặt không đổi sắc. Y càng ra vẻ lạnh lùng. Phán Phán cười càng lợi hại, thẳng đến nắm sắp trên bàn mà cuồng tiểu một phen. Thường Mộ cổ nhẩn nại như không việc gì, nhúu nhúu mày, hỏi: “Tiểu nương, mút quả ăn thế nào?”

“Cũng bình thường thôi” Hứa Điểm ngồi đối diện hẳn, một chút chột dạ cũng không có, chậm rãi châm trà cho mình, nhìn người đang nằm sắp trên bàn hỏi:

“Phán Phán, người tìm ta có việc gì?”

“Có có” Phán Phán ngẩng đầu từ trong áo xuất ra gương hàng yêu giao cho Hứa Điểm “Tịch Bình sơn có bạch cốt tinh hại người đã nhiều ngày, lần trước phái bốn quý sai đi nhưng đều trọng thương trở về. Xem ra chúng ta đã quá coi thường nó, lần này lão đại lệnh người cùng Thường Mộ hai người các người đi xem thế nào, cùng cẩn thận một chút”

Thường Mộ hai tay chống đầu, vui cười nhìn Hứa Điểm, tựa như chờ Hứa Điểm có thể phát một tí nhỏ biểu tình. Đáng tiếc, Hứa Điểm sớm biết một ngày nào đó hẳn nhất định sẽ theo sau mình làm việc, hoặc cần bản là hẳn chờ mong có ngày như vậy, cho nên y cũng không quá phán ứng, chính là, lần này là hàng yêu, rất tin tưởng nói: “Yên tâm, hẳn thực dễ dàng giải quyết”

Phán Phán lại dặn dò Thường Mộ “Thường Mộ a, người lần đầu tiên hàng yêu, nhất định phải để ý một chút, cũng không cần liều mạng, nếu không đánh lại thì nhanh chóng đem tiểu nương người trở về. Ta liền báo lên thiên đình, cho thiên binh thiên tướng xử lý”

“Ân!” Thường Mộ mãnh gật đầu, Hứa Điểm lại nói: “Người gật đầu không cần như vậy khó khăn! Chờ Phán Phán báo cáo xong, bên trên phái người xuống hàng yêu, không biết Bạch cốt kia đã hại bao nhiêu mạng người. Người nếu đã theo ta, nhất định phải đem hết toàn lực! Nghe thấy không?”

“Ân!” lại mạnh mẽ gật đầu.

“Không được! Nghe ta! Không được khinh xuất! Đánh không lại liền lưu!” phán phán vỗ mạnh bàn một cái.

“Không được! Không được bỏ chạy, rất mất mặt!”

“Mình giới không sợ mất mặt, chúng ta chỉ cần quản sinh tử của nhân sinh là được rồi! Hàng yêu cũng không phải là chuyên trách chúng ta”

“Vì người như vậy, cho nên Minh Giới chúng ta bị xem thường!”

“...”

“....”

Hai người bọn họ đầu vô mồm. Thường Mộ tả nhìn xem, hữu nhìn xem. Về phần hẳn nên nghe ai, chỉ có hẳn mới biết.

Ngày hôm sau, Thường Mộ cùng Hứa Điểm xuất hiện tại Tịch Bình sơn. Hai người bọn họ không ngờ tới yêu quái này cư nhiên lại ở núi lửa. Nơi nơi đều là nhiệt khí, tràn ngập hương vị lưu hoàng (lưu huỳnh), mỗi chân giẫm lên liền cảm một luồng nhiệt, bên dưới tựa như lực lượng lớn đang bắt đầu khởi động. Hơn nữa rất kỳ quái là hai người vẫn chưa cảm nhận được yêu khí, chỉ có thể từ từ tìm kiếm.

Hứa Điểm vừa đi, vừa thuyết Thường Mộ bên cạnh.

“Kỳ thực bạch cốt tinh cũng không phải là yêu quái, hẳn là một loại lệ quỷ. Loại quỷ này sinh tiền bị người hại chết, thi thể lại bị phơi nơi hoang dã, oán niệm lưu lại trên bạch cốt, thao túng xương cốt bắt đầu hành hung”

Phía sau, Thường Mộ hết nhìn đông rồi nhìn tây, nghe xong nguồn gốc bạch cốt, hữu cảm nói: “Cũng may người không bị phơi thầy nơi hoang dã, bằng không người cũng thành bạch cốt tinh...”

Hứa Điểm đột nhiên dừng cước bộ, đầu hẳn đánh lên lưng y, như thế nào nói dừng liền dừng a!?

Thanh âm có phần âm u từ trước đầu truyền đến “ Nếu ta biến thành bạch cốt tinh, ngươi làm sao?”

Thường Mộ mở song cửa sổ từ phía sau ôm lấy y, nói: “Ta sẽ đem ngươi ném vào một cái bát thật lớn, làm thành mỹ vị đại cốt canh, ăn vào trong bụng” nói xong “A ô” liền ngậm lấy tai y.

Trong nháy mắt, Hứa Diễm toàn thân khí lực đều như bị rút đi một nửa, cảm giác ngứa từ lỗ tai bắt đầu truyền khắp toàn thân...

“Ngươi cắt ngay!” sợ hãi ôm ấp của hắn, Hứa Diễm giãy ra xa.

Vừa mới xoay đầu, Thường Mộ vội vàng kéo lại, thân thủ muốn sờ mặt y.

“Ngươi lại muốn làm gì?”

“Tiểu nương, nơi đây gió lớn, tại hỏa sơn này ngươi bay qua bay lại, mặt đều dơ cả, để ta chà xát cho ngươi”

“Không cần! Chính ta chà xát!” tránh đi hảo ý của Thường Mộ, Hứa Diễm đi tiếp về phía trước. Thường Mộ lại nhảy đến trước mặt hắn, không biết liêm sỉ mà đem mặt dán sát vào “Kia tiểu nương cho Mộc Nhĩ chà xát. Cảm ơn”

“Cút ngay! Ngươi không phải tiểu hài tử!” Hứa Diễm một cái tát đánh tới, đem hắn tránh ra, nhưng cái đánh này lực đạo không lớn không nhỏ, đúng là liếc mắt đưa tình.

Thường Mộ không nghe theo cũng không chịu buông tha quay trở lại dán tại bên người y “Lão nhân gia đều nói, nhi tử sẽ lớn, tại ***trong mắt đều là tiểu hài tử, Tiểu nương ngươi liền cho ta chà xát...” (***) là nguyên văn)

“Ngươi chết xa một chút!”

“Không đi!”

“Tử khai!”

“Không đi!”

.....

Cứ như vậy, hai người ồn ào ào ào, đánh đánh mắng mắng, chẳng mấy chốc đã lên đến đỉnh, chiếu theo truy tìm của bọn họ, cho dù bạch cốt có ngay trước mặt mà không gặp cũng là bình thường.

Đầu nửa ngày, hai người rốt cuộc dừng chân nghỉ một chút. Hứa Diễm mở túi tùy thân, nhìn bên trong là màn thầu. Kỳ thật...y có chuẩn bị cho Thường Mộ, chính là, không biết phải như thế nào đưa cho hắn, nếu cứ như vậy đưa cho hắn tiểu tử kia không bay đến trời mới là lạ! Nắm túi suy nghĩ, trong lòng có chút nhăn nhó. Một chút một chút chuyển qua cho Thường Mộ, lại phát hiện hắn cũng có chuẩn bị. Đó là một túi đào đựng hai quả kê đàn (trứng chim), liền đem chôn dưới đất.

“Ngươi muốn nấu kê đàn?” Hứa Diễm kỳ quái hỏi.

“Ân. Ta không thích ăn lạnh, vốn là chuẩn bị gà. Nhưng nhớ sư phụ có nói, đất tại núi lửa có thể nấu chính kê đàn, cho nên ta nghĩ thử xem sao! Hảo hảo ngoạn!”

Nếu thích ăn nóng, quên đi! Hứa Diễm cầm lấy màn thầu lạnh băng ngồi vào một bên, qua hồi lâu, y lại nói: “Mộc Nhĩ, ngươi ăn hai kê đàn là có thể no?”

Nghe đến thế Thường Mộ mới chú ý tới gói to căng phồng của Hứa Diễm, tựa như rất nhiều màn thầu, vỗ đầu cẩn thận suy nghĩ, trong chốc lát, tâm như hoa nở rộ, nắm lấy hai tay y lay động: “Thực xin lỗi, tiểu nương, ta không nghĩ tới ngươi sẽ chuẩn bị thức ăn cho ta, ta hảo bốn nga, không hiểu ý tứ của ngươi, ha ha ha...”

Đúng vậy, thực bốn

Hứa Diễm nhìn thành tâm thành ý của hắn mà cảm động, chuẩn bị đem màn thầu cho hắn, hai tay còn chưa cử động, lại nghe Thường Mộ nói: “Hiện tại xem ra, cho dù ngươi xứng không như một vị hiền thê, cũng không hổ là một đời lương mẫu...”

Một đời lương mẫu??

Hứa Điểm nhanh chóng rút tay về, trừng mắt nhìn Thường Mộ: “Ai cho ngươi ăn? Đây là của ta”

Thường Mộ đoạt lấy túi, mở ra, một hai ba bốn năm, trong người hắn đến sáu cái, ngươi ăn nhiều đến vậy sao?

“Buổi sáng, buổi trưa, buổi chiều, không phải sao?” Hứa Điểm giận lấy lại túi, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, xoay người đưa lưng về phía hắn. Tên xu tiểu tử ngoài miệng nói hảo yêu hảo yêu. Nhưng lại xem chính mình là lão nương. Thật không biết hắn yêu đây là tình nhân hay là “Mẫu tử”! Đáng giận mà!

Thường Mộ thích bộ dáng này của y, đây coi như là thành công. Vụng trộm cười, chuẩn bị lấy kê dẫn lấy lòng y, dùng nhánh cây bới đất liền thấy: “Di? Như thế nào chỉ còn lại một?” rõ ràng là hai kê dẫn được chôn cùng một chỗ mà!

Vừa định bới nhiều đất một chút, đột nhiên từ dưới đất một cánh tay gầy trơ chỉ còn xương, trắng bệch không gì sánh bằng, vươn ra bắt lấy kê dẫn còn lại nhanh chóng thu trở về.

Thường Mộ lập tức kêu to: “A—Bạch cốt tinh a!”

“Chỗ nào?” vứt bỏ nửa màn thầu, vọt tới bên Thường Mộ.

Thường Mộ chỉ vào nơi chôn kê dẫn nói: “Bạch cốt tinh ở dưới mặt đất, hắn trộm kê dẫn của ta”

Bạch cốt tinh trộm kê dẫn? Vừa định ngồi xuống xem xét, Thường Mộ bên cạnh nắm lấy tay áo. Còn nghĩ rằng hắn có phát hiện gì mới không ngờ hắn nói: “Ta không có trứng ăn, ngươi cho màn thầu ăn đi!”

Khí tuyệt! Hứa Điểm chọc chọc trán hắn giáo huấn: “Đứng đắn cho ta! Chúng ta hiện tại điều tra sự việc! Ngươi cho là đang giao du a?”

“Cho tới bây giờ ta không nghĩ đây là nơi để ngoạn a...” Thường Mộ nhỏ giọng biện giải. Sau bỏ thêm một câu “ta vẫn là đem nơi này làm ước hẹn”

“Ngươi..”

Đúng lúc này, cái tay kia lại lần nữa vươn lên, tại hố chôn không ngừng sờ soạn, xem ra muốn tìm quả trứng thứ ba. Hứa Điểm đang nổi nóng, một phen kéo móng vuốt đem toàn bộ hắn đi ra!

Vừa thấy, thì ra là thổ địa lão nhân. Thổ địa luôn lừa nhác, bình thường cũng ít lui tới cùng Minh Giới tiểu quỷ. Cho nên không phải ai cũng có thể triệu hồi đến, chỉ có các vị thần tiên có pháp lực cao thâm, mới có thể triệu hồi. Ngày thường Hứa Điểm phá án có ‘triệu hoán phù’ của Diêm Vương mới có thể vận dụng được bọn họ.

Hôm nay nếu gặp gỡ, tìm bạch cốt tinh rất có thể hắn trợ giúp.

Thổ địa chống quả trứng, một bên ngây ngô cười một bên cầu xin tha thứ: “Nhị vị đại gia, ta chỉ là quá đói, mới trộm hai kê dẫn ăn. Tịch Bình sơn không có cái gì ăn, lại không có người cung phụng, thương cảm lão nhân ta thật đáng thương suốt những năm nay không có gì hảo ăn...”

Nhìn vẻ đáng thương của hắn. Thường Mộ lấy ra hai kê dẫn khác cho hắn. Hứa Điểm liếc mắt mắng: “Xu tiểu tử, ngươi không phải còn kê dẫn sao?”

Thường Mộ ôn hòa cười, chậm rãi nhắc nhở nói: “Hứa đại nhân, đứng đắn a! Chúng ta đang làm việc.”

Lời nói này như đem kê dẫn nhét vào yết hầu y.

Nói càng nhiều, kinh ngạc càng nhiều, tạm thời đem hỏa đang đang bốc cháy áp chế trong lòng, tiếp tục công việc. Thổ địa cảm kích không thôi, thấy điều đó! Hứa Điểm lấy thêm hai cái màn thầu đưa cho hắn, một chút để có thể hỏi được nhiều!

“Nơi đây có hay không bạch cốt tinh?”

“Có, có, ước chừng năm mươi năm trước, có người từ trên miệng núi ném xuống một thi thể nữ nhân, quả thật làm bay. Sau đó, nửa năm trước, nàng hấp thụ đủ nhật nguyệt tinh hoa, hóa thành bạch cốt tinh, chỉ cần là nam tử trẻ tuổi, nàng liền giết không tha”

“Vậy người gặp qua bốn vị quý sai Minh Giới?”

“Gặp qua, gặp qua, đều bị yêu tinh kia đánh cho hoa rơi nước chảy, tè ra quần a!”

“Thế yêu tinh hiện nay đang ở đâu?”

Thổ địa chỉ vào miệng núi lửa đang ngùn ngụt nói: “Ngay ở đằng kia. Nếu không ta sẽ đem các người đến đó?”

Hứa Điểm gạt đầu cảm tạ, Thường Mộ cũng cười meo meo nhìn thổ địa lão nhân.

Mới vừa đi chỉ vài bước, Thường Mộ không lên tiếng, mà rút ra bội đao hướng thổ địa lão nhân chém tới, không nghĩ tới tuổi già sức yếu nhưng lão lại nhanh nhẹn tránh né, chỉ làm cho ngón tay hấn rơi ra.

Hứa Điểm hoảng hốt, néo lấy cánh tay Thường Mộ “Mộc Nhi, người làm cái gì?”

Thường Mộ dùng đao chỉ ngón tay dưới đất: “Người xem đi?”

Hứa Điểm cúi đầu nhìn, ngón tay chỉ khô gãy tái nhợt, không ngờ rơi xuống lại hoàn toàn hóa thành bạch cốt! Ngẩng đầu lại nhìn thổ địa, bộ mặt dữ tợn, hai mắt hung tàn nhìn chăm chăm Thường Mộ, yết hầu phát ra âm thanh trầm thấp rít gào.

“Bạch cốt tinh?” Hứa Điểm dần dần buông lỏng tay.

“Đúng! Không sai. Bạch cốt tinh hung tàn giảo hoạt (xảo quyết), định giết thổ địa lão nhân rồi giả làm hấn!”

“Người như thế nào biết?” nan bất thành có hỏa nhân kim tinh?

“Kỳ thật khi đến đây không bao lâu ta đã triệu hồi thổ địa công. Nhưng không có đáp lại. Hiện tại chẳng hiểu thế nào lại chạy đến một thổ địa, này không khỏi làm ta hoài nghi. Điều quan trọng là, trong thiên hạ nam tử trừ người ra, không ai dùng ánh mắt đổ phụ xem ta, mà này lại có lão thổ địa nhân, mới gặp lần đầu đã dùng ánh mắt ấy nhìn ta. Nhìn đến da đầu ngứa ngáy. Ta nghĩ bạch cốt tinh nhất định đã bị tình nhân hại chết. Hận rất sâu, vừa thấy nam nhân liền hai mắt xám ngắt. So với người còn lợi hại hơn.”

Câu cuối quả thực dư thừa.

Nếu đã bị nhận thức, bạch cốt tinh không hề cúi khom sấm vai thổ địa, đứng thẳng bản chỉ vào Thường Mộ mắng to xú nam nhân, phụ lòng ta. Thường Mộ như đã quen, chỉ quấy quấy lỗ tai vài cái, liền quát “Khai công!” một mình tiến lên.

Hứa Điểm như trước dùng niệm lực khống chế bạch cốt tinh. Nhưng hôm nay lại phát hiện không có tác dụng, trong lòng nhất thời hoảng hốt. Chẳng lẽ hôm nay cùng Thường Mộ đi có phần cao hứng, oán khí hoàn toàn tiêu thất? Kia hiện tại nên làm thế nào mới tốt? Đã không có niệm lực, chính mình liền giống như một thư sinh, sự tình gì cũng không giúp được. Y chỉ có thể ngơ ngác đứng một bên, một tiếng cũng không dám động.

Bạch cốt dùng quả trứng của thổ địa tiếp đao. Chỉ vài hiệp liền đem bội đao Thường Mộ đánh gãy.

“Oa! Nhìn qua vừa dày vừa có uy vũ bất quá chỉ là một khối thiết mỏng!” Thường Mộ tức méo mó kinh thường vứt bỏ nửa phá đao. Bạch cốt tinh cùng Hứa Điểm như nhau, oán niệm rất mạnh, khống chế đoạn đao ấy nhanh chóng hướng Thường Mộ lao tới. Do oán niệm khống chế bình khí không giống bình thường, cho dù chỉ là một phiến lá cây cũng có thể cắt đứt yết hầu người. Hướng chỉ là lưỡi đao sắc bén. Làm hại Thường Mộ đang cùng hấn chiến đấu lại ôm đầu chạy trốn.

“Nơi này không phải chỉ mình ta làm nam nhân, làm sao lão lại nhắm vào mình ta a? Tiểu nường, người không hỗ trợ thì tốt xấu gì cũng cho ta mượn bội đao của người a!”

Nghe Thường Mộ kêu, Hứa Điểm lấy lại tinh thần, nhanh chóng ném bội đao ra cho hấn. Tiếp được Thường Mộ niệm chú, tăng hỏa lực sắc lập tức bao lưỡi đao, có thể cản được đoạn đao đang bay tới.

Hứa Điểm nhìn bạch cốt tinh điên cuồng, mới phát hiện oán hận thế gian thật là đáng sợ, nó làm cho một nữ nhi bình thường biến thành bạch cốt báo thù...không biết lúc trước trong mắt người khác, chính mình có bộ dáng như thế nào?

Phán Phán nói, từ tâm tình muốn bảo hộ ái nhân sẽ hình thành niệm lực, oán niệm dần dần tiêu tan và được thay bằng ái niệm, yêu từ tâm mà ra, cũng là thiên địa cường đại lực...

Trong lòng phản phúc nhìn thấy Thường Mộ mỉm cười, cười gian, cười ngây ngô, nghĩ đến hắc xấu thể này nọ... cảm giác khi hàm bao trụ lấy lỗ tai... hai mắt nhìn chăm chăm Thường Mộ đang cùng bạch cốt tinh chiến đấu, nín thở ngưng thần. Nhất thời cảm giác từ trong lòng ngực dâng lên một cỗ lực cường đại, loại lực này so với oán niệm trước kia có phần tương tự nhưng oán niệm lại không có cảm giác ảm áp.

Hứa Điểm đem cỗ lực này đưa vào câu hồn liên phóng ra bao quanh lấy bạch cốt đem nó gắt gao áp chế trên mặt đất “Mộc Nhi! Mau giải quyết nó!”

“Được!” Thường Mộ nhảy lên cao, cầm lấy đại đao chém thẳng xuống “Xem ta trăm người!”

“Thử...” hắc khí từ bụng hắc phát ra. Thường Mộ cảm thấy không phải trăm hắc mà là một túi không khí. Liền đứng lên bắt lấy “thổ địa lão nhân” đã là cái túi da đẹp.

Hứa Điểm thu xiềng xích, nhặt túi da: “Đào tẩu?”

“không có khả năng...”

Thường Mộ đi xung quanh đánh giá tứ phương. Hứa Điểm cũng cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh.

Yêu khí thật nhẹ lan ra không khí, một tia sáng chiếu qua làm cho người không rõ phương hướng. Thường Mộ ánh mắt nhìn đến Hứa Điểm, mê muội mà nhìn y. Quả thật tiểu nương rất có mị lực a!

Bất hạnh, hắc chỉ mới dự tính làm điều xằng bậy, lại nghe từ phía sau âm thanh phần nộ gầm nhẹ: “Thiên Lễ, người phụ ta, ta muốn giết người!”

“A!?” Thường Mộ quay đầu lại, lại gặp phải đầu lâu nơi hốc mắt chảy lệ, liền thất thần. Nhân cơ hội này ả chế trụ ở cổ hắc. Thường Mộ kinh ngạc, Hứa Điểm sợ hãi.

Bạch cốt tinh không hề dùng tiếng của Thổ địa lão nhân, mà chính là tiếng của nữ tử chết đầy oán hận nói

“Lễ, người nói người yêu ta, người muốn cùng ta sống cả đời, những thề non hẹn ước đến cuối cùng lại không đáng một đồng. Tất cả đều là người lừa gạt ta. Vì cái gì người liền thay đổi? Chỉ chớp mắt liền lãng khốc vô tình? Ta làm sai cái gì, đến nỗi người phải giết ta? Ta có đáng giận đến người cho người giết ta như thế không? Người nói đi...”

Lại nữa, từ năm nay... vì tình hóa quỷ thật đúng không phải số ít. Ngại Nàng đang đầu lâu khô chế trụ cổ hắc, Thường Mộ để khuôn mặt tươi cười khuyên bảo: “Tỷ tỷ, hãy nghe ta nói... người lầm...”

“Làm sao lầm được?”

Thường Mộ dùng mắt không ngừng nhìn về phía Hứa Điểm, hy vọng y có thể nghĩ cách cứu. Đây thân thể vừa mới sử dụng chưa được bao lâu. Hắc không muốn khi trở về trên cổ có nhiều lỗ a! Như vậy hội bị Diêm Vương mắng, Phán Phán cười!

Hứa Điểm nhìn này như đã từng gặp qua... nhớ tới năm đó, y cũng chế trụ cổ kẻ kia....khủng hoảng dần dần tiêu thất, bình tĩnh đối bạch cốt nói: “Ta và người đều tương tự nhau, ta biết người hận rất sâu. Nhưng là đã qua hơn năm mươi năm. Người lúc trước tổn thương người đâu? Nói không chừng hắc đã chết, uống mạnh bà thang, chuyển thể đầu thai trở thành một người khác. Hắc đã sớm quên người, người cũng không biết hắc, thể người còn hận trong lòng để làm gì? Không hề còn ý nghĩa, không phải sao?”

“Người nói vậy! Hắc ngay tại trước mặt ta, ta muốn giết hắc!” bạch cốt tinh khí thể bức nhân, nước mắt đột nhiên không còn.

Hứa Điểm mắt thấy bạch cốt tinh sát ý nổi loạn, dưới tình thế cấp bách nói to: “Ta không nói vậy! Hắc đang đợi người! Thiên Lễ hắc đang chờ người ở Hương đình”

“Cái gì?!”

“Hắc không có phái người giết người, ngày đó trong nhà hắc biết hắc cùng người bỏ trốn, liền giam hắc trong phòng, hắc vì muốn cùng người, nên đã nương theo cửa sổ đi xuống, nhưng không may trượt chân

ngã chết. Người nhà hận nên mới giết người. Người không tin có thể theo ta đến Hương đình nhìn xem, hắn bây giờ còn chờ người!”

Tay bạch cốt cứng đờ, nhìn Thường Mộ, chậm chạp nhưng không xuống tay.

Hứa Điểm thấy ả dao động, ôn nhu khuyên nhủ: “Người xem rõ ràng, hắn không phải là Thiên Lễ, hắn là Mộc Nhĩ của ta...”

“Ân!” Thường Mộ gian nan gật đầu, trong lòng thật bội phục Hứa Điểm, cái gì chờ tại Hương đình, cái gì chờ năm mươi năm, y cũng có thể nói a! Căn bản sẽ không có người kia, không có sự tình này!

Như trước ôn nhu cười, như một vị thiện lương mẫu thân “Mộc Nhĩ của ta, chính là tiểu hài tử rất thích gây sự, hoàn toàn không giống như Thiên Lễ của người như vậy anh tuần tiêu sái, nam nhi khí khái, người xem một chút, có phải không...”

Ha ha....lúc này không phải thời điểm vui cười sao, tiểu nương, người thật lòng dạ hẹp hòi! Thường Mộ cười gượng, đợi nàng nói lỏng bàn tay, quả thật đúng là bị lừa! Bạch cốt chính là bạch cốt, chỉ có xương không có óc suy nghĩ!

Thường Mộ nhanh nhảy về phía sau, thoát khỏi nguy hiểm, Hứa Điểm đem xiềng xích lần thứ hai chế trụ bạch cốt.

“Người gạt ta!”

Bạch cốt phẫn nộ rống to, Hứa Điểm lạnh lùng cười: “Hừ! Người đã là bạch cốt tinh, mất đi tâm trí, không có thuốc nào cứu được, chúng ta phải trừ bỏ người!”

“Người giết không được ta!” bạch cốt tinh hận ý truyền vào xiềng xích, cùng niệm lực Hứa Điểm dây dưa đánh nhau.

“Chết tiệt yêu nghiệt!” Hứa Điểm cùng bạch cốt hai thế đối lập nhau, cường lực xoáy tụ ra xung quanh, Thường Mộ khen: “Quả nhiên là cao thủ so tài, không thấy đao quang kiếm ảnh, chính là nội công a! Tiểu nương, hài tử không hề nam nhi khí khái của ngài cổ vũ ngài nỗ lực nga!”

Nỗ lực cái đầu người! Không đến hỗ trợ còn ở bên cạnh làm phân tâm! Trán y đã ra mồ hôi lạnh, Thường Mộ, tiểu tử chết tiệt. Định vừa nói với y, hắn không có cam lòng! Tâm nhãn thật hẹp

“Ta....ta chống đỡ không được....”

“Ta lập tức đến!” Thường Mộ cúi xuống chuông đồng, ném lên không trung,

“Đình linh...” chuông đồng – thanh âm thanh thúy từ trên giáng xuống. Hứa Điểm cùng bạch cốt đồng thời ngẩng đầu lên, chỉ thấy chuông đồng vừa xoay tròn vừa biến lớn trong không trung cao, tại miệng chuông trực tiếp chụp lấy bạch cốt tinh.

Thường Mộ không dừng lại ở đó, nhắm mắt niệm chú, bên trong chuông đồng lập tức truyền đến tiếng bạch cốt kêu thảm thiết.

Hứa Điểm kinh ngạc hỏi: “Chuông đồng của người là pháp khí?”

Thường Mộ không rảnh trả lời Hứa Điểm, hết sức niệm chú, càng niệm càng nhanh, chuông đồng càng ngày càng hồng, bắt đầu khói xanh nhẹ phảng phất mang theo nhiệt, bên trong cũng thế, yêu nghiệt như bị thiêu đốt thành tro tẫn.

Chuông đồng trở nên lớn, Hứa Điểm nhìn rõ điều văn trên đó, tất cả điều là lưu thủy cùng hỏa diễm hồ ly, còn có khắc hai tự: “Hồ Hữu”

Này Hồ Hữu là sư phụ hắn sao? Nhìn ngưng thần Thường Mộ, Hứa Điểm không dám hỏi, chỉ lặng yên ghi nhớ.

Trong chốc lát, tiếng kêu thảm bạch cốt tinh hoàn toàn tiêu thất, Thường Mộ cũng ngừng niệm chú, thu hồi chuông đồng. Trên mặt đất chỉ còn lại một đống tro...

Lau đi mồ hôi trên trán, thư thái mỉm cười: “Tiểu nương, người thật sự làm ta nhìn người bằng cặp mắt khác trước, nguyên lai người cũng mặt dày nói dối!”

“Kia không phải là ta nói dối, là vọng tưởng trước kia của ta...”nhìn tro tàn dần dần bị gió thổi tán, chán chường mà ngồi hạ, “Hai mươi năm trước, cha người vứt bỏ ta, ta đã gạt chính mình nói, đó là người nhà cha người bắt buộc, cha người hẹn ước sẽ gặp ta tại Vong Ưu hồ , thế nhưng khi đến lại có mấy người bịt mặt giết ta, ta gạt chính mình nói, đó là gia gia cùng nãi nãi người phái tới....thẳng đến khi ta từ dưới hồ đi lên, tận mắt thấy cha người phân phó cho mấy người đó ngân phiếu, chính khắc đó, ta biết ta không thể nào lừa được mình...sau, ta như bạch cốt giống nhau, trong lòng chỉ còn lại là hận, đến cuối cùng tự tay bóp chết cha người...”

“Tiểu nương, cũng như người nói, sự tình đã lâu như vậy, người còn nhớ làm gì, cha ta đã muốn chuyển thể đầu thai, người hận trong lòng cũng không có ích...” Thường Mộ nhẹ nhàng ngồi bên cạnh y, xoa xoa tro bụi trên mặt y, có chút đau lòng.

“Người nói như thế nào nhân gia một lần một lần gặp gỡ liền như vậy luẩn quẩn trong lòng”

“Ta cũng không muốn thế, ta đã muốn vứt bỏ oán hận, hiện tại trong đầu ta chỉ còn một thứ gọi là ‘Hồi ức’ ”

“Thật vậy chẳng?” Thường Mộ lập tức cảm xúc tăng vọt, mừng rỡ hoa chân múa tay.

Đột nhiên một trận rung chuyển từ dưới lòng đất, “Ầm ầm” tiếng vang từ đâu tuyền đến, đứng lên nhìn, đại thể không ổn, miệng núi lửa đang phun trào từng đợt khói.

“Nguy rồi! Núi lửa sắp phun trào!” Hứa Điểm vô ý thức mà nắm lấy tay Thường Mộ, như sợ đánh mất tiểu tử này, nhanh trở về Minh Giới.

9. Quyển 1 - Chương 9

Chật vật trở về Minh Giới y phục còn chưa thay đã bị triệu đến Diêm Vương điện.

Trước điện mọi người đều có mặt, Diêm Vương, Phán Quan cùng nhất bang tử quan đều đầy đủ.

Hôm nay Diêm Vương thật đặc biệt. Băng lãng trên mặt cư nhiên cũng lộ điểm vui lòng tươi cười, nhìn Thường Mộ cùng Hứa Điểm, lại nói với Thạch đại nhân: “Không sai, Thạch Khanh, mắt người nhìn quả chuẩn xác!”

“Kia là đương nhiên!” Phán Phán đắc ý cười, đưa mắt nhìn hai người kia.

Đây là chuyện gì? Hứa Điểm cùng Thường Mộ hai mặt nhìn nhau, đồng suy nghĩ.

Phán Phán biểu tình nghiêm túc, ưỡn ngực bước ra phía trước lớn tiếng tuyên bố: “Thiên giới ban thưởng cho Minh Giới hai người làm chính thần, nhưng chính là ta không biết chọn ai, ba ngày trước ta chọn ra sáu người, quyết định ai chiến thắng Tịch Bình sơn bạch cốt tinh sẽ trở thành chính thần, như vậy cũng hội công bằng. Hứa Điểm cùng Thường Mộ thực lực hùng hậu, cảm tình cũng thâm hậu, ta liền đề cử hai người bọn họ trở thành chính thần, các vị có ý kiến gì?”

“Không có! Không có! Hứa Thường hai người bọn họ là thích hợp!”

“Còn nữa, hai người bọn họ đều tuổi trẻ tài cao, tướng mạo anh tú, khi ra ngoài hành sự sẽ không làm mất mặt mình giới ta”

“Chúc mừng Hứa đại nhân, Thường đại nhân! Chúc nhị vị trăm năm hảo hợp!”

Mọi người ôm quyền nói đến, mang theo khuôn mặt tươi cười nhìn bọn họ.

Phán Phán nhìn mọi người như vậy hòa thuận, không có ý kiến, không có đổ kỵ. Trong lòng thêm cao hứng, hỏi Hứa Điểm cùng Thường Mộ: “Thế còn hai người?”

Trở thành chính thần là chuyện tốt, như thế nào có ý kiến? Hai người một lời: “Không có!”

“Nếu như vậy, ta cùng Diêm Vương lập tức bẩm báo Ngọc Đế”

“Tốt tốt!” mọi người lại tỏ vẻ đồng ý.

Phán Quan hướng Diêm Vương khẽ gật đầu, tỏ vẻ mọi sự đã thỏa đáng, liền ngồi lên ngựa đang đứng đợi phía trên, trên ngựa lại không có quỷ xa.

Hai vị đại nhân vừa đi, mọi người liền hướng Hứa Điểm cùng Thường mộ chào.

“Kia lão hồn dẫn Ngọc Đế, chê Minh Giới chúng ta vô năng, vài ngày trước đó, hạ một đạo thánh chỉ giáo huấn lão đại! Khả sao chúng ta vô năng. Thạch đại nhân nói ‘chúng ta chủ yếu quản người chết, quản luân hồi, giải quyết yêu quái chỉ là tiện tay. Muốn lợi hại hơn nên tìm người thiên giới mà giải quyết’”

“Còn có, Ngọc Đế tựa như đem việc trừ yêu hàng ma là trách nhiệm của Minh Giới chúng ta, lại chê chúng ta rất phiền, cho hai cái chính thần gì gì đó. Nói trừ phi là gặp gỡ yêu quái như Tôn Ngộ Không, mới có thể vận dụng thiên binh thiên tướng.”

“Nhị vị đại nhân từ đây về sau chính là chính thần, yêu ma quỷ quái tàn ác đều dựa vào nhị vị!”

Nguyên lai là như vậy...xem ra chính thần này không phải là thứ tốt. Trách không được Diêm Vương cùng Thạch đại nhân lại bẩm báo nhanh đến thế. Thì ra sợ có người đổi ý.

Những ngày tiếp theo thực nhàm chán. Đi ra ngoài ngoắc ngoắc vài cái hồn. Thường Mộ cùng Hứa Điểm chờ ngày hai vị lão gia trở về.

Hôm nay là ngày nghỉ, lại nghe hai người kia trở về, Thường Mộ liền kéo theo Hứa Điểm đến trừ phòng (nhà bếp) tự tay làm thang viên, chuẩn bị vượt môn ngựa (nịnh bợ). Cho dù Diêm Vương cả ngày luôn phụng phịu như đại ngọc. Nhưng nói như thế nào cũng là đại quan, chỉ cần làm quan đều thích cái này.

Thường Mộ hăng say làm thang viên: “Tiểu nương, chờ Diêm Vương cùng Phán Phán trở về, chúng ta có thể trở thành chính thần! thật cao hứng a!”

“Có gì mà cao hứng? Người không nghe bọn họ nói sao...” Hứa Điểm bắt lấy bột từ Thường Mộ xoa nắn thành viên, trạc một cái lỗ nhỏ, chậm rãi làm nó thành cái chén nhỏ, để vào bánh đậu đã được làm từ trước, xoa tròn, xoa tròn. Từng bước từng bước đặt vào rổ trúc.

“Đương nhiên cao hứng, người ta tu trăm năm cũng không được đâu! Hơn nữa a! Người thành chính thần, là có thể tùy tiện gọi thổ địa, không cần phải dùng triệu hoán lệnh của lão đại, cũng không phải dùng ánh mắt ghen tị nhìn ta.”

“Ta có khi nào ghen tị người?”

“Có! Mỗi lần ta triệu thổ địa chính là lúc người dùng ánh mắt phi thường phi thường ghen tị mà nhìn ta!”

“Người thói lắm!” Hứa Điểm vui đầu chà xát thang viên.

“Hắc hắc...tiểu nương, đã lâu như vậy...người quan sát ta hẳn là có tiến triển thêm rồi! Thế nào, nhân phẩm cũng không sai! Có thể cho chúng ta thêm một bước giao hảo đi!”

“Không sai cái gì? Người từ trước tới giờ đều là một tên tiểu vô lại”

“Nhưng người lại yêu phải một tên tiểu vô lại a!”

“Ta khi nào yêu phải người?”

“Người điều không phải đã cùng ta hạ khế ước, ước ta cùng người vĩnh viễn không ly khai sao? Điều như vậy còn không yêu ta?”

“Là ta đùa người, người ăn chính là tâm trụ, muốn hay không đi theo ta chính là quyền của người.”

“Còn cái bướng! Xem ta không mềm hóa người!” ném bỏ bột trong tay, hai tay bắt lấy mặt Hứa Diễm, cúi đầu mạnh mẽ hôn xuống.

“Ngô...ngô ngô!” Hứa Diễm vừa tức vừa sợ lại vừa then, đánh vào bụng hần, nắm lấy tai hần đá chân hần, nhưng Thường Mộ như ngựa hoang càng ép chặt chẽ không buông, còn chế trụ cằm y, dùng sức mà càn quét. Này xú tiểu tử, nụ hôn đầu tiên thế mà người không một chút lưu tình, làm cho Hứa Diễm cảm giác như cầm thú phi lễ!

“Phi lễ” một hồi lâu, Thường Mộ mới buông Hứa Diễm đã có điểm ngây ngốc, hai mặt dính đầy phấn bột, môi một chút hồng một chút thũng. Thường Mộ nheo nheo mắt y, sắc mặt hỏi: “Hiện tại miệng đã nhuyễn, ngoan, nói yêu ta”

“Yêu cái đầu người! Ta trừu tử người!” Hứa Diễm đột nhiên tỉnh ngộ, tùy tay cầm lấy cây chổi lông gà trên bàn hương trên người Thường Mộ mà ngoan trừu.

“Oa nha! Người thực trừu a...người!” Thường Mộ đau nhảy lên. Vừa rồi Hứa Diễm đâm đá chỉ dùng ba phần lực, lúc này dùng toàn bộ! Thường Mộ ôm đầu chạy tán loạn, Hứa Diễm đuổi theo đánh tới

Trong phòng “bình lách cách bâng” nghe rất nao nhiệt.

Ngoài phòng.

“Khanh Khanh, tại trù phòng có âm thanh gì?”

“Không biết a! Tiểu Giáp nói Thường Mộ cùng Hứa Diễm ở tại trù phòng làm thang viên! Dù sao chúng ta cũng muốn nói cho họ nghe về chuyện phong thần, đi thôi!”

“Ôi uy!” Thường Mộ không cẩn thận bàn chân sẩy, ngã nằm sấp. Hứa Diễm liền nhắm cái miệng xấu xa mà trừu tới, Thường Mộ thân thủ liền lấy liềm đao đỡ lấy cây chổi đang tập kích miệng: “Tiểu nương, hảo nhãn tâm a! Hải tử ngoan như vậy cũng đánh”

Có loại hải tử cường hôn nương sao? Hứa Diễm xấp cao tay áo, không nhiều lời, mạnh mẽ trừu tới.

Không được! Tiểu nương đại khí sung thiên, nhân cơ hội này liền xông cửa trốn thoát, Hứa Diễm đuổi theo không bỏ. “Ta trừu tử người tên hỗn tiểu tử!”

Không ngờ Thường Mộ lao ra đụng ngã phải người, Hứa Diễm vung lên đánh xuống, vừa lúc trừu trúng một người khác.

“Nga...” người bị trừu trúng lập tức bụm mặt lại lảo đảo rút lui, cố gắng đứng vững, Phán Phán lặn hai vòng trên mặt đất, đứng lên, không hiểu chuyện gì; “Thiên a, chuyện gì xảy ra!?”

Nhiệt độ đột ngột hạ, Hứa Diễm cùng Thường Mộ biết chính mình gặp rắc rối...không cẩn thận trừu phải Diêm Vương làm lão tử đụng ngã Phán Phán, vậy làm sao bây giờ...

Diêm Vương chậm rãi buông tay, trên mặt một hồng ngân thẳng dài cho thấy bị trừu không nhẹ. Hần lạnh lùng nhìn qua. Trước mắt, Hứa Diễm mặt đầy bột mì, trong tay cầm cây chổi lông gà, bên trái, mười thước có hơn, Thường Mộ vẻ mặt uể oải, cầm lấy liềm đao.

“Các người...chờ xem.” Diêm Vương chỉ nói như vậy, liền kéo Phán Phán phẩy áo bỏ đi.

“Thảm thảm, cái này không đảm đương nổi chính thần!” Thường Mộ dùng tay áo xoa xoa mặt, phi thường ảo não, quay đầu nhìn, thấy khí thế vù vù trùng mắt về phía mình! Xem ra tựa hồ...

“Ta trừu tử người!”

Quả nhiên Hứa Diễm tầm mắt tiểu, yêu ghen ghét, Thường Mộ đành phải tiếp tục chạy.

Ba ngày sau, Hứa Diễm cùng Thường Mộ chính thức phong thần, ở tại Diêm Vương điện cử hành gia phong điển lễ. (lễ sắc phong?)

Thường Mộ đứng phía dưới, vụng trộm đánh giá. Diêm Vương mặt không thay đổi ngồi phía trên, tọa như điêu khắc. Nguyên lai lão đại cũng độ lượng! Tuy nói ‘chờ xem’ nhưng hần cũng không có làm gì, quả là nam nhân trong các nam nhân! Trừu một chút có bị là gì?

Phán Phán nói xong một đồng vô nghĩa, phái người trình lên quan phục mới tỉnh

Một hắc phục, một bạch phục. Hắc bạch...

Tuy rằng trong lòng không thích, nhưng mặc kệ nói như thế nào, đây cũng là quan phục, vẫn cứ phù hợp thân phận.

Hai người tiếp được, Phán Phán nói tiếp: “Hai người các ngươi từ nay về sau trở thành vô thường đứng đầu, làm hòa thiên địa âm dương khí, Hứa Điểm phong làm ‘Bạch vô thường’, Thường Mộ phong làm “Hắc vô thường”, ban thường thiên binh thần khí, người tới, trình lên”

Ngươi đầu mã diện trình lên hai loại binh khí, bọn hắn đều cười trộm, rất quý dị. Thường Mộ vạch hồng bố lên liền thấy, cái gì nha! Một bạch sắc chổi lông gà một hắc sắc liên đao. Chỉ có khác là chúng dài hơn một chút. Nhìn tinh xảo hơn một chút.

Lúc này Phán Phán liền nói: “Ban bạch vô thường Hứa Điểm ‘khu hồn phát’ nhất kiện, ban Hắc vô thường Thường Mộ ‘Cầu hồn liên’ nhất kiện”

U a, còn có tên nghe thực hảo. Thường Mộ liếc mắt lên nhìn Diêm Vương, trong lòng mắng: mẹ nó! Nhất định là người cổ ý! Vừa rồi còn khen là nam nhân! Không nghĩ tới như vậy tiểu mất!

Diêm Vương mặt không thay đổi, nhìn như là đông cứng. Thật sự nhìn không ra trong lòng hắn là có thích hay không.

Nhưng Phán Phán thực rõ ràng, cười đến răng đều lộ: “Ban thường nhị kiện binh khí thị binh giới bộ, là do Phán phán ta tự làm a, cho hai người âm dương phiến (quạt âm dương) nhất kiện, nhật hành thiên lý hài (hài ngày đi ngàn dặm) nhị kiện, trợ các ngươi ngày sao có thể trừ ác dương thiện”

Hứa Điểm cùng Thường Mộ tiếp nhận phiến tử cùng hài tử, vô tình chấp tay nói: “Tạ ân điểm Diêm Vương đại nhân, tạ Thạch đại nhân”

Tiếp theo, một đám người nhảy lên chúc mừng, quay quanh bọn họ, quyết định tới vô thường điện khai yến, vô cùng náo nhiệt.

Vô thường điện nghe nói là do Phán Phán tự tay thiết kế, nơi đây rất lớn cư nhiên lại có một nhĩ phòng (phòng ngủ). Khi Thường Mộ say như chết Hứa Điểm giúp hắn tiến về nội phòng mới phát hiện điểm này. Phán Phán có đôi khi làm việc cũng quá phận.

Thường Mộ rượu vào lại nói năng bậy bạ, đối Hứa Điểm nói : “Tiểu nương, ta hảo yêu ngươi” chốc lát lại nói:

“Điểm nhi, ta vĩnh viễn bên cạnh ngươi....vĩnh viễn bảo hộ ngươi...”

Do hắn say Hứa Điểm cũng không chấp nhất, nghe Thường Mộ nói lời yêu, lại mỉm cười ngọt ngào.

Rốt cuộc đem hắn từ bàn đến giường, Thường Mộ đột nhiên ôm lấy Hứa Điểm đặt dưới thân, hôn hai cái vào hai má, say khướt nói: “Tiểu mỹ nhân, đêm nay ngươi liền theo ta đi!”

Chỉ đơn giản là hai cái hôn, nhưng lại làm cho y cảm thấy đã rút ra một nửa khí lực. Sợ hãi Hứa Điểm từ bên dưới một cười đem đồ lãng tử đá xuống “Ngươi cú xuống cho ta”

Thường Mộ lăn xuống giường té trên mặt đất, hừ hừ hai tiếng. Sau đó lăn ra ngủ. Nhìn hắn ngủ phía dưới lạnh như băng, có một chút không đành lòng, thật bất đắc dĩ. Dù sao cũng đã ngủ, liền đem hắn lên giường.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Thường Mộ chuyện gì cũng không nhớ. Mặc vào tân quan phục xoay trái rồi xoay phải chiếu vào gương: “Tiểu nương! Ta hảo chứ?”

“Hảo! Cứ như ngày đông lão quạ đen đậu trên cây cũng được bôi đen” Hứa Điểm đem câu hồn lệnh cấp Thường Mộ “Đi thôi! Đi câu hồn!”

Thường Mộ tiếp lấy nó, thất vọng nói: “Không phải hàng yêu a?”

“Ngươi cho là có nhiều như vậy cho ngươi hàng a?”

“Ai...” Thường Mộ xem nội dung, càng thêm thất vọng “Câu hồn liền câu hôn, cũng không nhượng ta đi câu mỹ nữ thiếu phụ gì, lão lại cho ta đi câu dẫn lão nhân, thực bất kính...”

Hứa Điểm liếc mắt, thở phì phì đi ra, bởi vì muốn đến chỗ Phán Phán, đem trong lòng một chủ ý khác câu dẫn kinh thành đệ nhất danh kỹ về!

Ở Minh Giới ‘Câu’ là ‘Câu hồn’, ‘Dẫn’ là ‘Dẫn đường’. ‘Câu hồn dẫn đường’ liền gọi tắt là ‘Câu dẫn’. Tuy rằng biết rõ ý tứ này, nhưng Hứa Điểm vẫn không cho phép Thường Mộ đi ‘Câu dẫn’ hồn mỹ nữ.

Hai người mang nhật hành thiên lý hài, nháy mắt đã đến nơi.

“Tiểu nương, nơi này trông như rất giàu có!”

“Đúng vậy” Hứa Điểm hơi hơi ngẩng đầu, nhìn tòa nhà lớn. kinh bĩ nói: “Cái này gia chủ đã thú chín lão bà”. Ngử khí trông giống như lang quân mình thú chín lão bà, mà chính mình lại không được sủng ái.

“Xi” Thường Mộ phun cười, nghĩ gia chủ này nhất định chết thảm!

Quả nhiên, Hứa Điểm tiến vào phòng, nhảy đến trên đầu giường, ngồi xổm bên gối gia chủ, mở ra âm dương phiến. Trước dùng mặt hồng đối với gia chủ quạt.

Gia chủ vẻ mặt rất nhanh đỏ bừng, trán đổ mồ hôi, suy yếu rên: “Nóng a...nóng a...”

Trong phòng bọn lão bà vừa nghe thấy lão gia kêu nóng liền đem chăn lộng ra dùng khăn mặt cấp mặt hấn chà xát. Lúc này đại phu cũng đến, đặt móng ngồi ở đầu giường chuẩn mạch, chỉ chốc lát. Hấn vuốt ra thở dài: “Ai...không được, chuẩn bị hậu sự đi...”

Hứa Điểm lại đổi sang mặt màu đen đối với gia chủ mà quạt, rất nhanh, sắc mặt gia chủ đổi, môi run lên, âm thanh cũng run: “Lạnh...lạnh...a”

Bọn lão bà lại đem chăn bông đắp lên, dùng vài bình nước nóng để vào, lão gia lại kêu nóng.

Chốc nóng, chốc lạnh, lão bà cùng nha hoàn chạy loạn cả phòng. Thường Mộ nhìn đám thiếu phụ lau nước mắt, quả thật đáng thương, liền nói: “Tiểu nương, canh giờ không sai biệt lắm?”

Hứa Điểm nhìn Thường Mộ đồng tình bọn thê thiếp, y lại liều mạng quạt, miệng còn nhắc tới: “Thú chín lão bà! Ta cho người chết không được tử tế!”

Thường Mộ nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ. Cởi bỏ túi gấm trên đai lưng, theo thường lệ bắt đầu vợ vét chút ít xem có thứ gì tốt không. “Mượn gió bẻ măng” vì nhân gian giảm bớt chênh lệch giàu nghèo—như bình hoa nhỏ trước mặt này. Thật sự không sai a....

Đột nhiên một tiểu hài đồng đang họa bên cạnh nói: “Đây là cha yêu thích nhất, cha nói không được di chuyển”

“Nga?” Thường Mộ kinh ngạc, tiểu hài đồng này cư nhiên lại có thông thiên nhãn! Đành phải ngoan ngoãn đem cái bình để lại chỗ cũ, hắc hắc ngậy ngô cười.

“Ca ca, người vì cái gì lại mang theo liêm đao a?”

“Bởi vì ta là nông dân a, để cắt lúa!”

“Thế còn ca ca trên giường vì cái gì lại cầm chổi lông gà?”

“Bởi vì trên giường có tro bụi a...”

Hứa Điểm còn chưa hành hạ hấn đủ, khả tính canh giờ, nguy rồi! Thu hồi phiến tử, thu hồn phách gia chủ, hướng ra bên ngoài: “Mộc Nhĩ, bị muộn rồi! Nhanh lên a!”

Nhân gian có câu, ‘Diêm Vương muốn hấn canh ba chết, sẽ không lưu đến canh năm’ kỳ thật còn nửa câu sau—nếu người đến canh năm mới dẫn hấn hồi, một tháng tiền thưởng toàn khấu hết!

Vì thế một hắc một bạch trong phòng liền xông ra ngoài.

Lập tức, trong phòng truyền ra tiếng khóc tang.

Duy tiểu hài đồng lại không khóc, vẫn còn ngồi họa, cửu di hân khóc đến hai mắt đỏ bừng, đi đến hỏi hân: “Cửu Bảo, người đang họa cái gì?”

Nam hài vội trả lời: “Nương, vừa rồi có hai ca ca kỳ quái đem cha đi rồi, ta họa hai ca ca a!”

Nhất thời, trong phòng tiếng khóc dừng lại...

Từ nay về sau, trong nhân gian lưu truyền một hắc một bạch quỷ sai Minh Giới, một người tựa tuyết cầm bạch sắc chổi lông gà, một người tựa sơn bôi đen, cầm hắc liêm đao. Vì thế nhân gian gọi họ là Hắc Bạch vô thường.

Nhưng vì hài tử kia họa không giống, hậu thế luôn thay đổi bức họa là dựa theo phỏng đoán của các họa giả, không hề biểu hiện được hắc vô thường anh tuấn tiêu sái, bạch vô thường kiều diễm tú lệ.

Vĩ thanh Hỏa Vân sơn. Hồ Hữu đứng trong mật động, nhìn thiếu niên tại thủy tinh cầu đang lớn dần.

Đã bao nhiêu năm, linh hồn trọng yếu của pháp thuật cũng có chút tiến triển, nhưng hiện tại lại không biết trước đến khi nào mới trưởng thành. Theo như Hồ Hữu, nếu hân không có tin tưởng hân đã thất bại. Hơn nữa điểm lo lắng đây là... Thiển niên tại Thủy tinh cầu hình dạng từng bước từng bước biến hóa. Tóc trắng tựa Tuyết Cầu, khuôn mặt có chút thay đổi, chân mày giống A Lạc, miệng mũi giống Tuyết Cầu, này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tương lai phát sinh sự tình gì?

“Ca ca, người đang lo lắng cái gì?”

“Không có lo lắng...ta chỉ là nghĩ người tới khi nào mới phát dục. Người trưởng thành tốc độ thật sự quá chậm.”. Hồ Hữu nhìn một cái khác ngoài thủy tinh cầu- Hồ Tả đây cũng là một điều bí ẩn. Tiểu tử đã muốn trưởng thành làm một hồ ly dị nhi. Từ xa nhìn lại còn tưởng tiểu trư phần hồng, bộ lông thừa thớt cũng bắt đầu dài ra. Nhưng đạt tới trình độ tài năng phá kiến như thế nào thì không thể biết được. Hồ Hữu thật lo lắng đợi không được đến ngày đó.

Mang nặng tâm sự trong lòng, Hồ Hữu đi thông thả trở về tiểu ốc của mình ngay đỉnh núi. Ban đêm, biên bức (con dơi) đưa tới một phong thư, mở ra vừa thấy là đồ đệ Mộc Nhĩ: “Sư phụ, gần nhất khỏe? Không lọt vào cái gì trời phạt? Mộc Nhĩ rất nhớ người, viết phong thư hướng người nói về sự tình gần nhất. Gia ta quả nhiên bị trời phạt. Hiện cả nhà tất cả đều ở Minh Giới. Kỳ thật ta cảm thấy Minh Giới cũng rất tốt. Nơi đây tự như đại thành dương gian, rất phồn hoa, cửa hàng, đồ phường, ngay cả kỹ viện cũng có—chính là nơi đây nữ nhân đều là ở dương gian làm đều việc ác.

Ta hiện tại ở Minh Giới làm Hắc vô thường, trở thành chính thần, ân! Rất oai phong nga? Ta muốn trở về khoe với người một phen, nhưng đáng tiếc ta nghĩ Minh Giới còn để ý đến chuyện người đổi duyên mệnh, cho nên ta tạm thời không đến Hỏa Vân sơn gặp người. Chờ qua vài năm, mọi chuyện phai nhạt, ta lại ở Minh Giới giữ chức vụ trọng yếu, ta nhất định trở về bái tạ ơn dưỡng dục của người – sư phụ.

Mặc khác, ta cũng đã tìm được tiểu nương, chính là bức họa ta treo đầu giường – Hứa Điểm, còn nhớ không? Y hiện tại là Bạch vô thường, là cộng sự cùng ta, cùng ta mỗi ngày đùa giỡn, ta đang cố gắng truy cầu hân, nước chảy thành sông. Sư phụ người cũng cố lên a! Tìm một sư nương xinh đẹp đi, có ái nhân thực dễ chịu nga!

Đắm chìm trong cuộc sống hạnh phúc, mặc khác: làm phiên sư phụ trả chút thù lao cho biên bức tiểu ca – một trăm con muối chích. Mộc Nhĩ bận quá, Minh Giới lại không có muối, cho nên làm phiên sư phụ”

Hồ Hữu xem xong toàn bộ, ngẩng đầu nhìn biên bức ngoài khung cửa sổ “một trăm muối chích?” biên bức phẩy phẩy cánh đáp lại.

Hồ Hữu lộng mi, nghiêm trang nói: “Tiểu huynh đệ, ta bên đây cũng có một phong thư hồi âm muốn đưa cho người vừa rồi, người giúp ta đưa trở về, ta cùng hân sẽ cấp cho người hai trăm muối chích, có thể chứ? Hân là Minh Giới hắc vô thường, sẽ không thất hứa!”

Biên bức thực đơn thuần, không hoài nghi, gật gật đầu. Tựa hồ còn phi thường vui vẻ. Vì thế Hồ Hữu huy bút viết xuống: “Vi sư tốt lắm, không cần lo lắng. Vĩnh bất tương kiến thậm giai. Mặc khác: đưa cho biên bức huynh hai trăm muối chích”

Viết xong, trình trọng đưa cho biên bức: “Rất trọng yếu, trăm ngàn đừng để mất” biên bức gật gật đầu, vỗ cánh, mang thư trở về.

Biết được Mộc Nhĩ hiện tại cuộc sống thực vui vẻ, này có thể là cho Hồ Hữu cảm thấy vui vẻ cười. Nhưng sau khi cười, rất nhanh liền mất. Trời phạt, cái gì gọi là trời phạt?

Gần hai tháng nay thiên đình không ngừng cho người xuống chiêm an, nói là nhìn trúng Hồ Hữu tài năng, muốn hắt lên trời. Kỳ thật là muốn đem yêu quái có năng lực gây sóng gió cho hạ giới toàn bộ thu đi. Bớt đi chút tai họa ngày sau.

Đối với nơi đó, cảm thù đến tận xương tủy. Thân lại có trọng trách Hồ Hữu như thế nào đáp ứng. Nhưng vẫn là không có biện pháp. Lần trước đã làm bọn họ tức giận, ám chỉ nếu không quy hàng sẽ dùng biện pháp tối cực đoan miễn trừ hậu hoạn.

Này có tính là trời phạt?

Vì để ngừa vạn nhất, Hồ Hữu hai ngày này vội đem những thứ nghiên cứu về linh hồn sống lại pháp thuật ghi chép lại một khối đá cuội. Hy vọng sẽ có người hữu duyên nhặt được nó, hoàn thành pháp thuật này, Mà chính hắn, cũng sẽ cố gắng để cái kia có thể kể tít trên nhân gian, sẽ không dễ dàng buông tha nghiên cứu.

Thừa dịp đêm tối, Hồ Hữu đi ra ngoài, đem đá cuội lăn xuống núi, nó sẽ tới nơi nào chính mình cũng không biết. Hết thấy là duyên!

Đang lúc chuẩn bị về nghỉ ngơi, một đạo minh quang xẹt qua, đánh thật mạnh vào đỉnh núi, làm cho Hỏa Vân sơn chấn động, bách thú sợ hãi kêu vang, thiên điều bay tán loạn.

“Là vật gì?” Hồ Hữu đứng vững gót chân vội vàng đuổi đến, cách nơi đó càng ngày càng gần, hắn cước bộ càng ngày càng chậm. Sau đó hoàn toàn đình chỉ. Ánh sáng nơi đó, dần dần hiện ra một người, có điểm xa lạ nhưng cảm giác quen thuộc...

“Người chính là Hỏa Vân sơn Hồ Hữu?” Hồ Hữu gắt gao theo dõi hắn, đúng vậy. Đây chính là người đã giết chết A Lạc, gián tiếp hại chết Tuyệt Cầu – Dương Tiễn.

Phần nỗ trong nháy mắt dâng lên trong lòng, lại trong nháy mắt đem toàn bộ lạnh lùng dấu đi. Ôn nhu trả lời, hoa hoa phong nhã: “Ân! Tại hại chính là Hồ Hữu. Xem ngày tam mục thần nhã, chắc là nhị lang thần tiếng tăm lừng lẫy Dương Tiễn?”.

Đánh không lại hắn, cần gì phải cứng rắn? Lúc này vẻ mặt mỉm cười của Hồ Hữu nhưng trong lòng chỉ có hai chữ: “Giết hắn”

Dương Tiễn đánh giá người trước mặt, hảo trong suốt, hảo thuần khiết. Ngọc Đế nói cho hắn cơ hội cuối cùng, nếu hắn không quy thuận lập tức giết hắn. Giết hắn, kia không phải rất đáng tiếc? Chỉ cần dẫn hắn đi: “Ta là nhị lang thần Dương Tiễn, theo lệnh Ngọc Đế đến chiêu ngươi lên thiên giới. Hôm nay ý của ngươi thế nào?”

Hồ Hữu cười nói: “Ta là đi thiên đình có thể làm gì?” “Nay...ta cái gì cũng không biết” “Kia..ta có thể ở lại bên ngài không?” “Ngô?”

“Ta nghĩ có thể ở lại bên cạnh người sùng bái, ta từ trước đã sùng bái ngài rồi!” Hồ Hữu cúi đầu, mặt hơi đỏ một chút: “Ta có thể vì ngài nấu cơm, ta thực hội biết nấu cơm”

“Cái này, ta hết sức là được, vậy ngươi đồng ý theo ta đi thiên giới?” dù sao đáp ứng trước rồi tính sau, có thể không đại khái sát giới.

“Ân!” Hồ Hữu gật đầu, xoay người vào nhà, xuất ra một bức họa, đó là bức họa Dương Tiễn. “Người họa ta?”

“Ân!” Hồ Hữu lại gật đầu, “Ồ nhị lang thần miếu nhìn pho tượng của ngài mà họa. Đáng tiếc không giống, ngài anh tuấn hơn...”

“Ha ha, ta cảm thấy rất giống! Cho tới bây giờ không có người họa ta giống đâu, có thể tặng cho ta không?” Dương Tiễn cư nhiên nở nụ cười. Hồ Hữu đang nhiên lập ứng đáp ứng.

Họa đương nhiên là giống, vì nhắc nhở chính mình cứu A Lạc cùng Tuyết Cầu nhắc nhở chính mình báo thù. Không nghĩ tới lại có công dụng này. Dương Tiễn cười đến vui vẻ, Hồ Hữu cũng cười theo.

Vì thế đêm này, Hồ Hữu ly khai Hỏa Vân sơn, đến nơi A Lạc từng trải qua, nơi Tuyết Cầu chịu tội...

Mặt động, một trận làm rung chuyển đất trời vừa rồi, làm cho thủy tinh cầu chứa thiếu niên bên trong phá vỡ, nước trong chảy ra, thiếu niên té xuống mặt đất không nhúc nhích. Hồ tả kê to không ổn, nhưng mặc hần như thế nào gọi, ca ca cũng không phản ứng.

Lo lắng đợi bình minh lên, xem chuyện gì xảy ra, thiếu niên chậm rãi mở mắt, từ từ đứng lên, miệng lầm bầm: “A Lạc...Cầu Cầu...”

“Trời ạ! Tại sao lại có thể như vậy? Ca, người mau tới a!”

Hồ Hữu vẫn như trước không xuất hiện, Hồ Tả lo lắng! Vì hần còn chưa nhìn rõ những thứ trước mắt, chỉ có thể cảm giác người kia dần dần đi ra ngoài: “Uy! Người muốn đi đâu! Uy! Người đừng đi a!”

Trên người chỉ có nhất kiện trường bào bị hỏng, thiếu niên dựa theo ánh sáng mà đi tới, đầu rất đau, tư duy một mảnh hỗn loạn, bất đồng bóng người cứ từ từ xuất hiện trong đầu. Đỡ lấy vách tường, từng bước đi ra ngoài.

Ai...ta là ai..

Phiên ngoại hoàng tuyền hữu bạn

Bàn đào thịnh hội, chúng tiên vân tập

Lần này tại đại hội bàn đào mọi người thảo luận chỉ xoay quanh người, tiếp quản Minh Giới từ tay Tây Vương Mẫu Tương Tử Văn. Đương nhiên, hiện tại gọi hần là –Diêm La Vương.

Minh giới cái kia địa phương quỷ quái suốt này tiếng khóc kêu gào thảm thiết, chướng khí mù mịt, nào có như Thiên giới xuân xoa thu nguyệt, tiên nhạc phiêu phiêu? Huống chi Minh Giới công việc không sinh thì tử. Phạm nhân sinh tử ở trong mắt thần tiên, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, phản phản phúc phúc chính là như vậy một hồi sự, ở đằng kia làm việc chính là trùng lặp vào nhau, việc vật một đồng, phiên muốn chết, chết lại không chết được, là thần tiên cũng không chịu đi vào trong đó. Vì thế chúng tiên liên can lòng dạ hẹp hòi và cam đoan lợi ích chính mình, thông đồng nhất trí hướng Tây vương mẫu thôi thúc Tương Tử Văn, nguyên nhân thứ nhất, người này biểu tình băng lãnh, bất cầu ngôn tiểu (nói năng thận trọng),bề ngoài có thể trấn được chúng quỷ; Nguyên nhân thứ hai, người này xưa nay thiết diện vô tư, hành sự luôn nghiêm túc có trách nhiệm, phóng hần hạ giới tuyệt đối sẽ không làm cái gì câu bằng kết đảng sau lưng, hỗn sự như thú thê, sinh tử; Nguyên nhân thứ ba, hần thích mặc hắc y, thích hợp với nơi ấy

Mọi người người một lý do, ta một lý do, nói xong Tây Vương Mẫu cũng cho rằng Tương Tử Văn có thể đem hỗn loạn Minh Giới quản lý gọn gàng ngăn nắp, tin tưởng thể gian yêu ma quỷ thần hỗn tạp trạng thái cũng có thể được đến nhất định thu liễm, liền chuẩn người này tiếp quản Minh Giới.

Việc này đã định, mọi người đều khen Tây Vương mẫu tuệ nhãn thức anh tài! Tây Vương Mẫu bị khen đến kinh người, mở ra ngọc khẩu “Ta đây sẽ tuyển một quan văn tại thượng giới đi Minh Giới làm tổng phán quan, cũng giúp đỡ cho Tử Văn. Các vị ái khanh thấy ai thích hợp a?”

Này vấn đề vừa ra, mọi người phải do rệu rai, nói đúng là trí nhớ suy yếu, nếu không liền đàm luận đều tự chức trách cương vị là cỡ nào trọng yếu, nhất khắc nhất khắc là không thể thiếu chính mình.

Tương Tử Văn gặp đủ loại người, đứng dậy rời đi, một đi đến đào viên thưởng hoa.

Hần đứng ở đào viên, ngơ ngác nhìn đào trước mắt.

Kỳ thật xuống hạ giới làm Diêm Vương chính là mong muốn của chính mình, không muốn hằng ngày đều cùng đàm luận với đám văn không khác gì phế vật kia, đem sự tình vùng vàng trong lòng mà bước ra, chính là hi vọng không xuất hiện nhiều, không thể kiểm chế tình trạng, cho tới cuối cùng không thể thu thập mà chặt vật chạy trở về thiên đình.....

Từ xa tiếng các tiên nữ tranh cãi âm ỉ đang tiến đến đào viên, phía trước còn có hai cái đầu, tựa còn có hai tiểu đồng, thân hồng y, bị các tiên nữ đuổi bắt.

“Tiểu Khanh khanh, tiểu Quang Quang! Lại đây ăn đào a!”

“Khanh Khanh, người đừng trốn nha! Tỷ Tỷ cho đầu người đội hoa đào, rất đẹp!”

“Ha ha a...các người hảo đáng yêu nga!”

Hảo sảo! (âm ỉ)

Tương Tử Văn khẽ thở dài, dời bước, tựa vào tàng cây nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một lát, hần cảm giác có cái gì chui vào y bào, cúi đầu vén vạt áo vừa thấy, một tiểu đồng hồng y chui giữa hai chân cười ngây ngô “Ha ha, có thể hay không cho ta trốn một chút?”

“Ân” Tương Tử Văn tuy rằng nói ‘ân’ nhưng tay vẫn cầm vạt áo nhìn tiểu đồng đáng yêu.

“Người...cũng không thể buông vạt sao, mục thị tiền phường?” (mắt nhìn phía trước)

“Ân” lần lần hần buông vạt áo, ngơ ngác nhìn về phía trước.

Chỉ chốc lát, một đám tiên nữ tìm đến, nhìn đến đen tuyền Tương Tử Văn đầu tiên là sững sốt. Bất quá rất nhanh liền vui cười: “Tử Văn a, có hay không nhìn thấy một tiểu đồng hồng y đáng yêu qua đây?”

“Không có” Tương Tử Văn cũng không xem câu hỏi của tiên nữ, liền mục thị phường xa trả lời.

“Cảm tạ, chúng ta đi nơi khác tìm...” tiên nữ tỷ tỷ phần nộ ly khai, lúc gần đi còn nói hừ nói vượn một phen.

“Kia tuần tú đương nhiên tuần tú, đáng tiếc là một hảo ngọc nga, nghe nói ngay cả cười còn không cười...”

“Chính bởi vì ngọc, cho nên mới đến hoàng tuyền đây, thật đáng thương...”

Sau khi các tiên nữ rời xa, hồng y tiểu đồng, theo từ y bào Tương Tử Văn chui ra: “Hô...rất cuộc đi rồi!” xoa xoa lấy thái dương, ngẩng đầu nhìn Tương Tử Văn. “Cảm tạ người a!”

“Không cần tạ ơn!”

“Người là người chưởng quản Minh Giới Tương Tử Văn?”

“Ân”

Thạch Khanh nhìn thân ảnh cao lớn ấy, đô đô miệng: “Người cũng không thể ngồi xổm xuống nói chuyện? Ta ngưỡng cổ hảo đau”

“Ân, hảo”

Tương Tử Văn rõ ràng ngồi xếp bằng tại trên mặt đất, tiểu gia hỏa này.. lập tức lên đùi hần làm ghế, đặt hông cựa lên: “Hắc hắc...ta gọi là Thạch Khanh, là môn sinh nguyệt lão, ở nguyệt cung phụ trách nhân duyên. Mỗi lần tới này, tiên gia hộ tộ, liền bị các tiên nữ tỷ tỷ niết cho chết khiếp, hảo đáng ghét...”

Tương Tử Văn nghe Thạch Khanh nói chuyện, xoa xoa tiểu đầu hần, cư nhiên cười nói: “Ha ha, người trông như tiểu thanh đậu (đậu nành) , lại thật nộn!”

Thiên a, ‘đại đầu gỗ’ trong truyền thuyết lại có thể cười! Hơn nữa, riêng Thạch Khanh thấy hần cười lên thực đẹp! Thực thân thiết! Vì thế hần lại cựa vài cái, lui tiến vào trong lòng Tử Văn tiếp tục cười ngây ngô...cười cười, liền ngủ....

Xem ra tiểu đậu nành ngoạn mục...Tương Tử Văn vung tay áo, dùng tay áo thật to che khuất Thạch Khanh đang ngủ trong lòng, ôm hần và tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

“Khanh Khanh, người tỉnh người tỉnh a, Khanh Khanh!”

Trong lúc ngủ mơ, Thạch Khanh nghe được ai gọi hần, mở to mắt thấy sư huynh Việt Quang “Chuyện gì a?”

“Hội bàn đào đã xong, chúng ta trở về nguyệt cung, người như thế nào lại ngủ với người này?” Việt Quang vừa nói, vừa xem xét Tương Tử Văn, sợ đánh thức hắn.

“Ân...hảo” Thạch Khanh nhìn người đang tựa vào tảng cây ngủ say, liền đem chân đi xuống. Thạch Khanh còn muốn hưởng miệng đang chảy nước bọt của Tử Văn mà chà xát, còn chưa kịp làm, Việt Quang liền lôi kéo hắn như chạy....

Việt Quang một bên chạy một bên tản ra mùi hương, xem ra hôm nay hắn lại cọ không ít dầu. Thiên đình tiên đồng môn, tuy rằng bộ dạng như là tiểu hài tử bốn năm tuổi, nhưng thật ra niên kỷ hắn khá lớn, mọi đồng tử trong lòng đều biết rõ điều này..... Việt Quang thích nhất ở nữ nhân ngoạn, nhưng Thạch Khanh không thích, hắn tình nguyện im lặng ở lại nguyệt cung đọc sách, bất quá mỗi lần tụ hội, làm sư huynh chung quy cũng không quên đem đáng yêu tiểu sư đệ kéo ra ngoài, bởi vì Thạch Khanh có khả năng hấp dẫn các tỷ tỷ yêu thương

Hôm nay sau khi cùng Tương Tử Văn gặp mặt Thạch Khanh trong lòng nhớ kỹ cảm giác ấm áp khi trong lòng ngực hắn. Nhìn các đồng môn nơi nguyệt cung, nếu lão thì là lão hồ đồ, tiểu hóa ra là tiểu lưu manh, đặc biệt là Việt Quang so Tương Tử Văn có vẻ thấp hơn, Thạch Khanh nghĩ một cách chừng chạc, trầm mặc ít lời tương tử văn thật sự là hảo mãnh mẽ. Hắn tâm tính tốt, hảo trung thực, lại có vẻ anh tuấn. Vì thế, ba ngày sau, Thạch Khanh đưa ra một quyết định khiến cho cả nguyệt cung phải khiếp sợ....

Mình giới

Vừa mới nghênh đón tân Diêm La Vương, lập tức nghênh đón Tân Tổng Phán Quan, Minh Giới từ lão lão đến tiểu tiểu đều tại Diêm Vương điện vì vị Phán Quan đại nhân mà đón gió.

Diêm Vương thần tình đầy nghiêm túc, chậm rãi vuốt chòm râu thật dài. Mọi người đều cảm thấy thiên đình phải tới Diêm Vương diện mạo hiên ngang, lão luyện thận trọng, một ánh mắt liền đủ để trấn trụ một đám ác quỷ! Nói vậy lần này tuyển đến Phán Quan cũng sẽ không sai lệch đi, nhất định là thượng điểm niên kỷ (lớn tuổi), nhã nhặn hữu lễ, nho giả phong phạm, còn có một thứ đại biểu cho trí tuệ chinh là sơn dương tu (tu = râu). Nào ngờ người tới triệt để phá vỡ Phán Quan hình tượng, mi tuấn đến chúng quỷ chấn động, toàn bộ đều mở to mắt mà nhìn chăm chăm Phán Quan. Hắn mỉm cười một cái, Diêm Vương điện sàn liền nhiều đầy nước bọt. Đây Tây Vương Mẫu rốt cuộc là cho Diêm Vương Phán Quan hay là xứng lão bà a?

Tương Tử Văn đi xuống phía dưới, Thạch Khanh đón nhận. Theo lý, Phán Quan phải tham bái Diêm Vương, nhưng này tiểu mỹ nhân Phán Quan cư nhiên nhìn thấy Diêm Vương lại ngẩng cả người, chỉ vào hắn nói: “Người...người...”

“Ta cái gì?”

“Của người...”

“Của ta?”

“Râu của người...”

“Râu của ta?”

Thạch Khanh nhìn chăm chăm vào râu của Tương Tử Văn, buồn bực như thế nào mới có vài ngày hắn liền như vậy để râu? Quên đi, vẫn là tái vắn trước, sửa lại y phục, nuốt khẩu nước bọt, bái nói: “Hạ quan Thạch Khanh tham kiến Diêm Vương đại nhân”

“Thạch Khanh?”

“Ân”

Thạch Khanh không phải tiểu tử tại hội bàn đào gặp mặt sao? Tương Tử Văn thấy có điểm kỳ quái, xem bộ dáng vị Thạch Khanh. Tựa hồ là tiểu thanh đầu đáng yêu lớn lên. Đặc biệt tại mi tâm tiểu điểm đỏ. Đây là dấu hiệu nguyệt cung. Nhưng là...Tây Vương Mẫu như thế nào lại cho người nguyệt cung tới Minh Giới? Không thể nào!

Gặp vẻ mặt nghi hoặc, Thạch Khanh nhỏ giọng nói: “Ta chính là cái kia tiểu thanh đầu a!”

“A? Người thật là tiểu thanh đầu!”

Những lời nói này quả thật quá lớn! làm mọi người dài cổ tò mò nhìn chăm chăm Diêm Phán hai người, chỉ cần dùng mắt cũng có thể nhìn ra điểm kỳ quái.

Tương Tử Văn ý thức được có gì không nên nói. Làm ra vẻ thanh thanh cổ hống. Mời Thạch Khanh đến tửu yến

Người chung quanh liền vây lên xung Thạch Khanh “Thạch đại nhân”, nhân tiện xem chút nhan sắc mỹ nhân.

Từ tiểu đồng biến thành Phán Quan Minh Giới. Không bao giờ dùng ngựa đầu nói chuyện với người khác, đương nhiên mừng không rõ phương hướng, chưa đi được bước nào đã bị sẩy, ngã thật mạnh xuống, liền nắm lấy cái gì, chờ khi phát hiện thì trong tay chính là một hắc sắc...râu, lúc này mới biết được đã gây họa.

Tương Tử Văn mặt không chút thay đổi nhìn thượng Thạch Khanh, Thạch Khanh vẻ mặt xấu hổ nhìn Tương Tử Văn..... Nguyên lai, đây là râu giả.

Minh giới chúng quỷ không ai dám tiến lên dù là một chút, đều kinh ngạc nhìn chòm râu vô tội. Vẫn là ngựa đầu mã diện tư cách lão đại, tiếp đón Diêm Phán nhị vị đại nhân nhanh đến yến tiệc, mọi người thế này mới chậm rãi lại lần nữa xuất phát.

Thạch Khanh cầm râu giả trong tay, trong lòng lo lắng bất an, nhét vào tay áo. Thẳng đến khi yến tiệc kết thúc, Tương Tử Văn đưa Thạch Khanh đến chỗ ở, Thạch Khanh lấy năng lực hỏi hần: “Để làm chi chòm râu?”

“Thái Thượng Lão Quân nói. Ngoài miệng vô mao, làm việc bất lao. Hần sợ ta đến đây không trấn được thủ hạ, cho nên cho ta chòm râu giả này...”

Nguyên lai là như vậy. “Kia...kia hôm nay...”thật sự xin lỗi...

“Quên đi, cũng không quan hệ.” Tương Tử Văn cũng không nói gì, chuyển hướng hỏi ngược lại Thạch Khanh, “Người như thế nào lại lớn thế này?”

“Úc, này a, bởi vì ta chủ động đến Minh Giới đảm nhiệm Phán Quan, cho nên Tây Vương Mẫu xem qua ta, cho ta một đại thân thể! Thế nào? Rất tuyệt?”

Thạch Khanh nói đặc ý chuyển qua một vòng, nào ngờ Tương Tử Văn bình luận nói:

“Thanh đậu quả lớn nhìn qua vẫn là rất nộn”

“Ta đến hoàng tuyền cùng ngươi, ngươi còn chê ta nộn!?” thật sự không biết tốt xấu.

“Ta nói là sự thật”

Ngẫm lại Tương Tử Văn cũng không nói dối, cũng sẽ không nói tốt, tính hần là thế. Thạch Khanh cũng không cùng hần so đo.

Mang Theo Thạch Khanh dạo một vòng tại viện tử, Tương Tử Văn thật có lỗi nói“Thời gian gấp quá, liền an bài viện tử này cho ngươi, vài ngày sau rảnh, sẽ hảo hảo sửa một chút”

“Không cần, không cần, ta cảm thấy như vậy là đủ rồi”

Thạch Khanh vui vẻ chạy tới chạy lui, ở trong mắt Tương Tử Văn, hần vẫn là tiểu hài tử ngày đó chui dưới y bào mình. Chính là tiểu tử này nhìn qua quả là khiến người yêu...

Trước khi Tương Tử Văn đi, Thạch Khanh liền đem chòm râu trả lại, còn có cười cười xấu hổ. Tương Tử Văn trở lại tẩm cư chính mình, mới phát hiện chòm râu không biết từ khi nào, bị Thạch Khanh biến thành biếm tóc...kể tiếp, hai người rất nhanh liền nhập đầu vào công việc. Minh Giới trạng thái hỗn loạn, Tương Tử Văn nhất định sắp xếp lại. Chuyện tình Minh Giới rơi vào tay nguyệt cung, đến tay Việt Quang, tin tức này làm hần không an phận! bởi vì hần nghe người ta nói, Pinh Giới Phán Quan là đại mỹ nhân. Tiểu đậu nành giống như Thạch Khanh như thế nào lại trở thành đại mỹ nhân!?

Liền theo sự tình này, hần hấp tấp đuổi đến Minh Giới.

Kết quả, ngẩng đầu nhìn Thạch Khanh, choáng váng.

“Sư huynh, người tới xem ta?”

“ Ân”

Thạch Khanh ngồi xổm xuống “ Gần nhất người có khỏe không?”

“Ân..”

“Đến, đến tiểu viện của ta ngồi đi” tiếp theo, Thạch Khanh gọi một quỷ sai: “Giúp ta chuẩn bị điểm tâm cùng trà”

“ Ân, Thạch đại nhân, lập tức có ngay” quỷ sai cung kính lui ra, hoàn toàn đem Thạch Khanh trở thành một đại nhân vật đáng tôn kính.

Ghen tị chính là như vậy phát sinh. Đường Việt Quang nhìn thanh niên là tiểu Thạch Khanh, thấy hắn đem kim linh tại trên tay cùng chân xuất ra nói: “Ta không mang được, tặng cho người!”Việt Quang bỏ lại điểm tâm mà đi...

Minh Giới nhìn không thấy ánh trăng, Thạch Khanh nhìn bóng sư huynh trong lòng có chút phiền muộn...sư huynh có phải hay không chán ghét ta?

Vừa vặn, Tương Tử Văn đến: “Thạch Khanh, người đang làm gì?”

“Ta muốn xem ánh trăng”

Nguyên lại là tưởng “gia”...Tương Tử Văn lúc này mới ý thức được, tiểu hài tử đáng yêu ly khai nhà lâu lắm, hẳn là có ít nhiều cho hắn một ít ấm áp cùng quan tâm. Vì thế sai người đem tiểu viện của Thạch Khanh một lần nữa tu sửa, phía trước vài cây hoa tuyết quế, đề khắc Lăng Nguyệt cư, còn làm một ánh trăng vĩnh viễn đọng ở bầu trời Minh Giới. Đáng yêu nhất chính là, hắn dùng pháp thuật làm trong phòng Thạch Khanh thành một nơi dị giới, nhượng Thạch Khanh tưởng niệm lam sắc mây trắng hoa tươi mọi thời điểm, mà đi vào đó nghỉ ngơi.

Thạch Khanh thực cảm động, càng ngày càng thích vẻ ngoài lạnh lùng của Diêm La Vương, thường thường cũng không có việc gì liền dính bên người hắn.

Hai mươi năm sau, Tương Tử Văn chậm rãi hình thành một loại suy nghĩ: Khanh Khanh hẳn là “lớn lên”? Hẳn là có thể yêu...

Chính là, ai cũng không nói ra, liền vẫn duy trì trên dưới quan hệ vô cùng ái muội!

Bất quá, người bên ngoài xem vào, Diêm Vương cùng Phán Quan đã sớm là một đôi “ lão phu lão thi”, hai người thường thường thân mật cùng một chỗ. Nếu nói bọn họ không có gì, quỷ cũng không tin tưởng.

Về phần dương gian truyền thuyết U Minh, cho tới bây giờ đều không có Tổng Phán Quan này, nhưng có một vị Văn Tinh mỹ lệ Diêm Vương nương nương, xung quanh nương nương này, tư tưởng thật phong phú mọi người biên ra nhiều chuyện xưa cổ quái. Về phần “nương nương” là ai, mọi người trong lòng biết rõ.

10. Quyển 2 - Chương 1-1

Trận bão tuyết đầu mùa vô thanh vô thức đã kéo dài suốt ba ngày ba đêm.

Sáng sớm, Thương Thịnh đẩy cửa sổ phòng trọ vọng ra ngoài, một mảnh trắng xóa bao phủ cả Tiên Nhạc trấn, trên mặt Vong Ưu hồ đã sớm kết thành một tầng băng mỏng, chỉ cần một hơi thổi nhẹ cũng có thể làm cho lớp băng kia vỡ ra thành nhiều mảnh.

Do nhầm đường, nên mới đến trấn này, Thương Thịnh là kẻ người có thể thích ứng được mọi hoàn cảnh. Nếu đã tới đây, liền ở lại vài ngày, xem như là phần thưởng du ngoạn. Hiện tại, cũng đến lúc rời đi, nơi đây dù chỉ một ít liên quan đến “Ký ngưu” cũng không có. Vì vậy, quay sang lay nhi tử đang ngủ say, hướng

dưới lầu cùng lão bản tính tiền trọ ba ngày một ít đồ ăn, còn mua thêm hai con cá to, công nhi tử trên lưng mà bước ra.

Không đợi Thương Thịnh ra khỏi cửa, tiểu nhị lập tức quay sang chưởng quầy nói: “Cảm tạ trời đất, yêu quái rốt cuộc cũng đi”

Chưởng quầy lập tức dùng bàn tính đánh lên đầu tiểu nhị: “Ngu ngốc! Người nói chuyện không để ý trước sau! Cần thần hần nghe thấy!”.

Tiếc rằng, đã trễ...

“Ta – đã – nghe – thấy!” Thương Thịnh, một, hai, ba bước lui về phía chưởng quầy, xoay người, mỉm cười mà nhìn ông ta.

Bên ngoài đang bão tuyết nhưng bên trong lão bản bắt đầu đổ mồ hôi, nghĩ sẽ lấy cái tên miệng luôn gây tai họa kia ra làm bia, nhưng phát hiện tiểu nhị ngay bên cạnh hiện đã không còn.

“A...ha ha.... vị khách quan này có còn cần thêm gì không?” chưởng quầy thẳng thắt lưng liên tục cười gượng, trong lòng lại không biết phải ứng thế nào. Tên yên quái trước mắt, một đầu bạc trắng, từ lúc hấn vào đây khách nhân đã rời đi phân nửa, sắp xếp cho hấn gian phòng thường, không biết hấn có vừa ý hay không. Vào buổi tối, từ trên lầu bước xuống dùng bữa, tuy rằng lúc hấn bước xuống ưu nhã nhẹ nhàng tựa tiên hạc hoan vũ, nhưng cũng dọa đi nửa khách nhân còn lại...sau đó, toàn bộ quán không còn ai, hấn liền chọn ngay phòng chữ thiên mà trụ, mắng không được, đuổi lại càng không thể, sợ hấn chỉ cần một hơi là hủy đi quán này.

Thương Thịnh sửa sang lại đôi chút, hỏi: “Ta nghĩ ngoại trừ tóc, những chỗ khác hấn là đều giống người, người như thế nào biết ta là yêu quái?”

Chưởng quầy run run chỉ tóc Thương Thịnh, lắp bắp nói: “ Là...là tóc...” kỳ thực là hơn cả một đầu bạc trắng.

“A!” Thương Thịnh nhìn chằm chằm nón lông chồn trắng, tự ý tháo xuống cái nón: “Vậy người cho ta cái nón này!”

“Được! Được! Chỉ cần khách quan ngài thích, thế nào cũng được!”

Thương Thịnh đem mũ đội lên, cố gắng đem tất cả tóc nhét vào, nhưng vẫn lộ ra một ít tóc, người khác nhìn thấy chắc hẳn cũng chỉ cho rằng là lông chồn. Suy nghĩ thế, đắc ý nói chưởng quầy: “Thế nào? Còn nhận thấy không?”

Chưởng quầy lập tức lắc đầu; “Nhìn không ra! Nhìn không ra!” hai mắt ông ta đã nhắm lại, căn bản là không có nhìn.

“Vậy là tốt rồi! Cảm tạ chưởng quầy!”

Vì vậy, Thương Thịnh vung tay lên tiêu sái bước ra, trên đầu đội một cái mũ lông chồn, y phục chỉ mỗi mảnh áo đơn, trên lưng là một tiểu hài tử được quấn bằng áo bông, bước ra khỏi Trường Xuân khách điếm, lần này là đi hoàn toàn ra khỏi tầm mắt chưởng quầy.

Từ Băng Lô hồ đến trần thế nay cũng đã năm năm, đến nơi này trước là để du ngoạn, sau là truy tìm tung tích “Ký nghiêu”. Bắt đầu lộ trình tìm kiếm nhưng thật ra trông có vẻ như là hưởng thụ. Thương Thịnh tự nhận là thích sinh hoạt nơi trần thế, nên quyết tâm dung nhập thế giới này. Ít nhất, cũng phải trải qua một lần “cả đời” như thường nhân. Cả đời vất vả cực nhọc, cả đời thu hoạch, cả đời cảm tình, cả đời hứa hẹn...

Tiểu hài tử trên lưng gọi Thương Minh, hai năm trước tại cửa miếu nhật được, hiện tại cũng đã ba tuổi. Một người mang theo một tiểu hài tử quả thật không phải chuyện dễ, nhớ ngày đó, gặp thấy hấn trời sinh đã có linh lực, mới cùng đám ngu ngốc trước cửa miếu tranh cãi nửa ngày mới đem tiểu hài tử này cướp đi được, hôm nay mở miệng một tiếng “phụ thân” dài hai tiếng “phụ thân” ngắn trong lòng không biết có bao nhiêu vui sướng.

Có một tiểu hài tử bên cạnh thì cũng coi là “gia”. Tiếp theo khoảng thời gian sau đó, tìm một cái địa phương mà sinh sống.

Gió Tây Bắc mang theo hơi lạnh phất qua, Thương Thịnh một chút lạnh cũng không cảm thấy, ngược lại càng tỉnh táo mà đón gió, hít một hơi khí lạnh thật sâu của sáng sớm, đột ngột phát hiện trong không khí dường như có gì đó không đúng. Không phải tiên khí, cũng không phải yêu khí, tuy rằng lúc này không thể xác định nó là cái gì, nhưng là ngược với hướng gió theo đó tìm kiếm hẳn là không sai. Cho dù không phải “ký ngiên” nhưng cũng là một phát hiện không thể tưởng...

Thương Thịnh đi theo khí tức cổ quái một đường đi đến Tây sơn.

Kỳ thật vùng đất này có những dãy núi không được tính là cao trụ tại phía tây Tiên Nhạc trấn, nên nơi đây được mọi người gọi là “Tây sơn”. Nơi đây, ít người lui tới, vì vốn có truyền thuyết xa yêu ăn thịt người. Tây sơn cứ vậy liền trở thành cấm địa của bọn dã thú cùng ác quỷ, nơi đây hoang vắng âm trầm, sơn động cũng nhanh chóng bị cỏ dại phủ kín.

Thương Minh ôm lấy cái cổ hần, nhìn bốn phía một màu trắng xóa: “Phụ thân, chúng ta đi đâu?”

“Tùy ý đi một chút thôi!” kỳ thật vừa đến núi, gió tại đây lại thổi từ nhiều hướng làm hần không tài nào có thể xác định khí tức cổ quái kia là từ đâu tới, không thể làm gì khác đành phải đi vòng vòng một chút.

“Phụ thân, người chừng nào mới tìm nương cho ta?” Minh nhi chỉ mỗi điểm này theo Thương Thịnh hỏi suốt ngày.

Thương Thịnh dừng lại, chột dạ trả lời: “Chờ phụ thân xây được nhà sẽ kiếm nương cho ngươi!” hài tử này là lão yêu chuyên hỏi vấn đề này, Thương Thịnh thường cùng nhi tử nói về cổ sự kinh hoàng của nương, thế nhưng dù thế nào tiểu hài tử này vẫn một mực yêu lấy mẫu thân.

“Nương” một người như vậy, không phải nói tìm là tìm được, không tính đến chuyện tình cảm, tại đây tìm một nương, việc đầu tiên mà tướng công phải làm là phải có một gian phòng? Sau đó là sinh lễ, tiệc rượu cũng không thể thiếu, còn có kiệu hoa, tiệc mừng và vân vân, ngay cả bà mai cũng cần phải đưa một ít tiền. Thương Thịnh thế nhưng hai bàn tay trắng mới từ Băng Lô hồ thế ngoại đào nguyên đi ra, tuy rằng đã lẫn lộn mấy năm, luôn dựa vào trộm mộ mà sống, nhưng để tìm nương cho Thương Minh, còn chưa đủ. Huống chi trộm mộ vốn là không phải, không được quang minh cho lắm, không thể làm “cả đời”, một ngày nào đó ắt hẳn phải đổi nghề.

“Ai...” Thương Thịnh dừng lại cước bộ giữa khoảng không thờ dài một hơi.

Duyên phận đến vẫn còn phụ thuộc thời cơ, tự nhiên sẽ xuất hiện, hà tất cưỡng cầu? Giờ này khắc này, suy nghĩ như thế nào kiếm một thê tử, không bằng hưởng thụ mỹ cảnh trước mắt.

Tuyết phủ đầy ngọn núi, một màu trắng xóa, không khí mang theo hơi thở mát lạnh. Đứng tại khối đá cao nhất nhìn về phương xa, như trước có thể thấy được Vong Ưu hồ với những hoa tuyết phủ đầy tựa như thảm. Tuyết có thể tẩy sạch vạn vật, vô trần vô nhiễm, loại yên tĩnh kỳ ảo này, có điểm tương tự như Băng Lô hồ ... tất cả trắng xóa một mảnh, không phân rõ phương hướng.

Thương Thịnh chậm rãi đánh giá xung quanh, chậm rãi chuyển động cước bộ, thử phán đoán phương hướng, đột nhiên phát hiện có gì đó khác biệt giữa núi tuyết, hình như có người đang ở dưới tàng cây. Hần lập tức chạy nhanh tới, mang theo tiểu Minh trên lưng, trông bộ dáng cứ như một kẻ ngốc, trên nền tuyết chỉ có những dấu chân nhợt nhạt.

Chạy gần đến nơi mới bình tĩnh đánh giá đây thật sự là một người, hẳn là bị đông cứng từ lâu.

Thương Thịnh buông nhi tử, phủi hết tuyết đọng trên thân người kia, nhìn kỹ — đây là một thiếu niên hơn mười tuổi, cư nhiên như mình giống nhau, cũng có.. một đầu tóc dài mang màu bạc sắc. Ngũ quan thập phần thanh tú, khuôn mặt bạch ngọc, hai mắt nhắm nghiền, biểu tình có điểm thống khổ, lông mi thật dài phía trên còn dính những bông tuyết trong suốt, đây là nước mắt sau đêm kết băng? Hay là những giọt sương ngưng tụ buổi sáng?

Kẻ kia cứ như vậy ăn mặc một bộ y phục bản hê hê, cuộn mình tại dưới tàng cây, khoảng một hồi lâu, trong miệng thở ra một ngụm khí lạnh...còn sống?! Nhưng xem trên người được phủ đầy tuyết, có thể phán đoán kẻ này, đã ở đây một thời gian lâu..

Không phải người – đây là phản ứng đầu tiên của Thương Thịnh, bởi vì không ai có thể mặc ít như vậy mà có thể trụ khoảng thời gian dài trong băng tuyết.

“Này, người đang ngủ?” Thương Thịnh thử hỏi một chút, thế nhưng không có tiếng đáp lại vẫn như trước hai mắt nhắm chặt.

Hảo thanh tú thiếu niên a, tuy rằng nhìn qua đúng là một yêu quái, nhưng trên người y lại không có nửa điểm yêu khí, thật kỳ quái...Thương Thịnh xoa xoa khuôn mặt y, hảo lạnh. Tách nhẹ những ngón tay, thật cứng. Y như vậy thật sự còn sống? Tại thái dương có vết sẹo, trên người cũng có rất nhiều tiểu vết thương...nếu tại mũi không có chút hơi thở thì Thương Thịnh nhất định cho rằng đây là một thi thể bị tuyết phủ.

Y bị khi dễ? Chỉ một mình? Nói chung nhất định là gặp bất hạnh.

Xuất phát từ bản tính thiện lương, không cần lo lắng Thương Thịnh quyết định sẽ mang thiếu niên này theo.

Vì vậy Thương Minh không thể làm khác hơn đành phải lão đảo lắc lắc mông theo phía sau, vì vị trí kia của hắn đã bị “người tuyết” chiếm lấy.

Trên lưng mang một đại hài tử có chút bất tiện, cho nên Thương Thịnh quyết định hạ sơn trở lại khách điểm kia, hôm nào sẽ trở lại tìm nơi phát ra khí tức cổ quái, qua lại con đường trước, không hiểu sao lại lạc đường, cũng bởi vì vậy, làm cho hắn ngoài ý muốn tìm được căn nguyên của mọi chuyện – là một sơn động, đi vào bên trong liền có hai phiến cửa đá ngăn cản, khóa sắt vững vàng có khắc tam đầu cầu canh giữ, trên cửa có khắc: “Tuyệt thế tình ái Thường Mộ chi mộ”

Ha ha, tuyệt thế tình ái? Thương Thịnh âm thầm buồn cười, nào có người dễ văn bia mộ như thế? Một chút nghiêm túc cũng không, cứ như đang đùa giỡn. Hắn rất muốn một phen bình luận, nhưng bên người còn có một tiểu hài tử ba tuổi, một người hôn mê bất tỉnh, không thể làm gì khác hơn chỉ có thể cười trong lòng.

Xung quanh cửa đá dán phong ấn Minh Giới, khí tức cổ quái hay là do những phong ấn này vọng lại, trách không được tiên khí không giống tiên khí, yêu khí không giống yêu khí. Vừa chính vừa tà, bất âm bất dương.

Thế nhưng Minh giới che lại huyết động này là để làm gì? Bên trong có yêu quái hay không hắn không biết? Chỉ là danh hào ‘Tuyệt thế tình ái’ cứ như kích thích hứng thú của người khác, hưng phấn cho bọn trộm mộ.

Thương Thịnh buông thiếu niên trên lưng, nhượng Thương Minh trông coi, từ trong tay áo lấy ra bạch sắc vũ mao, tiến về phía ổ khóa: “Sát sát sát” đảo qua một vòng, chỉ trong chớp lát liền nghe: “Khách thập” ổ khóa đã được mở.

“Khóa Minh Giới cũng không thể hơn cái này!” Thương Thịnh vài phần đắc ý, bước vài bước hướng vào bên trong, sau một hồi: “Đồng”, kèm thêm một tiếng “Oa nha!”

Tiếng kêu đầy thảm thiết, tận lực xoa xoa mũi trên đầu, Thương Thịnh mang theo một thùng ngân trở ra. Không nghĩ tới bên trong còn có cánh cửa vô hình, huyết động được Minh Giới bảo vệ quả nhiên có khác...

“Phụ thân..” Thương Minh lo lắng nhìn thùng ngân trên đầu cha.

“Phụ thân không có việc gì!” Thương Thịnh kiên cường nói liền gỡ nón lông chồn rồi đặt mông ngồi xuống, quay về cũng không hẳn vội đi vào, trước hết nên nghĩ sẽ làm gì tiếp theo.

Ngoài động một trận tuyết lại nổi lên, Thương Thịnh nhìn một chút, nghĩ hiện tại trở về sẽ đem tiểu hài tử đông lạnh. Vì vậy, cứ ở trong động mà đợi. Hắn nhìn một chút đến thiếu niên đang hôn mê, hoài nghi có đúng hay không hài tử này đã bị đông lạnh! Đơn giản đem y ôm vào lòng, trên mặt đất phát lên một đồng lửa, sau đó an vị tại đồng lửa vì y tuổi ẩm, càng không ngừng chà xát chà xát tay chân y. Thương yêu tiểu hài tử tựa hồ chính là bản năng của hắn.

Nhìn thiếu niên một đầu tóc trắng kỳ quái, Thương Thịnh không khỏi nhớ đến trong lúc du ngoạn thường xuyên nghe được không ít cổ sự về hồn huyết nhi (con lai) . Cổ sự giống như yêu quái cường bạo thôn nữ,

hoặc là bắt khuê nữ nhà ai, sinh ra tiểu hài tử nửa yêu nửa người, sau đó tiểu hài tử bị người đời ghét bỏ, bị đánh mắng, đến cuối cùng không thể làm gì ngoài trừ lưu lạc hoặc bị thảm mà chết....

Mỗi lần nghe được cổ sự bi thảm của tiểu hài tử, Thương Thịnh liền một lòng thương xót, hôm nay nhìn thiếu niên trong lòng gầy đến da bọc xương, lạnh như thể mà chỉ mặt một bộ y phục rách rưới, trên người còn có nhiều như vậy vết thương, Thương Thịnh có thể khẳng định người này chính là tiểu hài tử con lai trong truyền thuyết .

Loại tiểu hài tử đáng thương như thế này..bọn họ khuyết đi tình yêu của loài người, lại không có quan tâm của trưởng bối, nói không chừng đây có thể là bị chính thân nương khinh bỉ qua...

Thương Thịnh quyết định làm người thiện lương, hảo hảo yêu thương y.

Hắn đi tới cửa động từ trên mặt đất nâng lên một nắm tuyết, nhẹ nhàng thổi một hơi, băng tuyết một bầu rượu với mùi đặc trưng, một giọt một giọt theo khe hở đi xuống. Hắn tạm thời cho vào miệng, từ trong miệng mình tiến đến miệng thiếu niên...

Qua không bao lâu, Thương Thịnh thấy thiếu niên trong lòng có phần chuyển tỉnh, đáng tiếc chưa thanh tỉnh hẳn, mơ mơ màng màng nhìn Thương Thịnh, hơi thở rất suy yếu. “Người...là ai?”

“Ta là Thương Thịnh, là..là một người...người tốt”

Thiếu niên nhẹ nhàng nhìn Thương Thịnh, nhãn thần như trước phi thường đại: “Thế ta là ai?”

“A?” Chờ một chút! Thương Thịnh hoài nghi có nghe lầm hay không, y cư nhiên không biết mình là ai?!

“Ta là ai..” Thiếu niên nhẹ nhàng lặp lại câu hỏi.

Nhìn y một mảnh mờ mịt, trong lòng Thương Thịnh lại có hưng phấn nảy lên. Nhìn bốn phía, chỉ có một tiểu hài tử béo bệu còn chưa hiểu chuyện..

Nếu hài tử này không biết mình là ai, vậy không cần khách khí! So với hắn y có vẻ nhỏ tuổi hơn, lại xoa xoa hai má anh tuấn của mình, cảm thấy thiếu niên không thích hợp làm hài nhi, liền thanh thanh cổ họng, hợp tình hợp lý nói: “Người là đệ đệ của ta, người gọi là Thương...Linh” Linh thông minh.

“Thương Linh” vừa từ trong ấm áp tỉnh lại, còn chưa lấy lại tinh thần, thiếu niên cũng không nói ra nghi vấn.

Thương Thịnh ôm lấy y đến gần đồng lứa một chút, thương yêu xoa xoa hai tay y: “Người không cần thận gặp phải đá lở rơi trúng đầu, mất đi ký ức”

Thương Minh ngẩng đầu nhìn phụ thân vấn, “Phụ thân, người này là ai vậy?”

“Đây là tiểu thúc thúc của ngươi, ngoan, hiện tại dừng hỏi” Thương Thịnh xoa xoa đầu Thương Minh, quay đầu nhìn thiếu niên ngẫu hứng kể “chuyện cũ” “Ba năm trước, nhà chúng ta tại một thôn trang dưới chân ngọn núi cao, vốn là nơi vô ưu vô sự, thế nhưng một ngày kia xảy ra một trận lở núi vô cùng lớn, toàn thôn bị chôn vùi, ta đi xa, không biết đã xảy ra việc này, khi trở về liền phát hiện cha nương, còn có thể tử bất hạnh bỏ mình, Minh nhi vừa mới một tháng tuổi, nhờ sự bảo vệ của nương mới có thể sống, còn người lại không biết tung tích. Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có khả năng người bị đá đập trúng đầu, mới vô mục đích liền đi mất. Ai...lần núi lở đó đã làm ta tan nhà nát cửa, thân nhân không còn, ta liền mang theo Minh nhi bắt đầu nơi nơi lưu lạc, nghĩ không chừng vào một ngày nào đó sẽ gặp người. Không nghĩ lão thiên gia tàn nhẫn cũng có chút lương tâm, có thể tại ngày hôm nay cùng người gặp lại, cũng coi như cho huynh đệ chúng ta một chút ít bồi thường. Tiểu Linh, người thực một chút cũng không nhớ sao? Ta là ca ca người Thương Thịnh a!”

Đoạn cổ sự bịa đặt này nghe qua cũng hợp tình hợp lý, hơn nữa Thương Thịnh chăm chú diễn đạt của y, vừa hôm mê chuyển tỉnh, tư duy còn trì độn hội sẽ tin tưởng hồi sự này.

Bất quá mặt thiếu niên có chút lạng im, có thể nhìn ra y không tin tưởng lắm. Qua một hồi lâu y nói: “Ta không nhớ rõ người...đầu ta rất loạn, dường như...dường như tại một tòa tuyết sơn..”

“Đúng, đúng, thôn chúng ta dưới ngọn núi tuyết” Thương Thịnh chợt dạ, lập tức nói, chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, vỗ về mặt thiếu niên nói: “Tiểu Linh, mọi chuyện do người không nhớ rõ, ta cũng sẽ không

bỏ mặc người! Cho dù phải làm khát cái bên đường, ta cũng sẽ nuôi người. Ai..ba năm, người thực sự càng ngày càng giống... của chúng ta ... giống chúng ta.." hần nhìn lướt qua tướng mạo thiếu niên nói: "giống nường chúng ta.."

Thiếu niên nghe được những lời ân cần như thế, lại cảm nhận hơi ấm từ đôi bàn tay, trong lòng bắt đầu một cổ nóng dâng lên, nhân thần dần dần lóe ra chút tia tin tưởng, Thương Thịnh cảm nhận tiểu hài tử đã vào "bẫy", thừa thắng xông lên, xuất ra đòn cuối – tháo bỏ nón, những lọn tóc dài bạch sắc được buông xuống, như trường bối hiền mà nhìn thiếu niên.

Lúc này thiếu niên ngây cả người...màu trắng, cùng mái tóc của mình giống nhau..lẽ nào đây chính thật là ca ca?

"Ca..ca.."

"Ai!" Thương Thịnh kích động a! Hài tử này rốt cuộc chịu há mồm gọi.

Nào ngờ..

"Sưng..sưng thật lớn..."

".." Thì ra là đang nói vết thương...Thương Thịnh cảm thấy vô cùng bi ai!

Thiếu niên nhẹ nhàng vuốt ve hồng ngân trên trán Thương Thịnh, lo lắng hỏi: "Ca ca, vết sưng này có đau không?"

Hả? Đây Thương Thịnh hẳn nghe rõ! Hài tử này chính xác là kêu một tiếng ca ca. Thật sự quá tốt! Thương Thịnh vội vàng trả lời: "Không đau, một chút cũng không đau!"

Từ trên trời rơi xuống một tiểu đệ đệ đầy khả ái, loại chuyện tốt này lại cho hẳn gặp phải, lẽ trước nói sau! Hần lập tức ôm lấy hài tử đáng yêu, gọi: "Tiểu Linh", trong lòng liền vui mừng, sau này đã có một "gia", thực náo nhiệt.

Quay đầu đối với nhi tử kế bên: "Minh nhi, mau gọi thúc thúc"

Thương Minh rất nghe lời, mở ra cái miệng nộn đỏ nhỏ nhắn kêu: "Thúc thúc"

Thiếu niên thần nhiên nở nụ cười.

Kể từ đó, y liền trở thành tiểu đệ đệ Thương Thịnh, tiểu thúc thúc Thương Minh – gọi Thương Linh.

Có được tiện nghi này còn chưa đủ, Thương Thịnh cùng "đệ đệ gặp lại" đem việc trước kia nói ra, suy nghĩ hồi lâu, liền tại huyết Tinh thánh khai lên.

Hần tại huyết được mở, lục lọi tìm kiếm hồi lâu, nhảy bèn suy nghĩ liền kêu nhi tử cho ra ít nước tiểu, của liền hiện ra...thấy được là tốt rồi, Thương Thịnh liền lấy ra một lông vũ mở khóa. Hưng phấn cầm đuốc, đem Thương Linh cùng Thương Thịnh đi vào.

"Ca..người đang làm cái gì?"

"A..Ta đang làm việc!" Thương Thịnh có chút gian xảo, rõ là trộm mộ mà nói làm việc.

Thương Linh không biết ca ca này rốt cuộc là làm gì, chỉ có thể ngơ ngác đứng nhìn từ phía sau, đến bên cạnh giúp hẳn cầm cây đuốc. Cứ như vậy một đường tiến vào, cuối cùng cũng đụng phải một cổ quan tài bằng gỗ lim nạm vàng. Giờ đây y mới biết được ca ca làm gì.

Thương Thịnh đánh giá quan tài, thuộc hàng thượng thừa, văn sức tinh mỹ, loại mỹ lệ này làm cho hẳn thập phần hưng phấn, không nói hai lời liền mở nắp quan tài, đáng tiếc vừa nhìn thấy...vốn chuẩn bị sẽ nghênh tiếp châu báu nào ngờ vừa mở ra xem hai mắt nhất thời biến màu...cái gì nha, trong quan tài cái gì cũng không có, chỉ có một thầy khô già. Kiểm tra tay hẳn, một chiếc nhẫn cũng không có, mở áo ra xem, kể cả vết ngọc bội đeo cũng không thấy, trong miệng hẳn, ngay ra kim nha cũng không, không cần phải nói có ngậm cái gì hay không.

"Cái gì tình thánh!? Một chút vật phẩm chôn chung cũng không có, căn bản chỉ là một con quỷ, không có việc gì vì sao lại làm một quan tài hoa lệ thế này?" oán khí thập phần, oán hận mà nhìn thầy khô già, hôm

nay không thu được gì! Đành phải tự nhận không may. Vừa muốn khép lại quan tài, bỗng nhiên thấy trên thây có một bộ y phục hoa lệ, quay đầu nhìn về y phục Thương Linh...tâm tính có chút quái đản liền lấy hết y phục trong quan tài, chỉ chừa lại mỗi tiết khổ cho hần...

Thương Linh với thân hình nhỏ nhắn, so với y phục này có chút không hợp, cả tay lẫn ống quần đều phải cuộn lên vài vòng, cộng thêm một đầu tóc trắng, nhìn qua cả người rất cổ quái.

Thương Thịnh vỗ vỗ bờ vai thoải mái nói: “Không có việc gì, chúng ta quay về khách điểm kia, ca sẽ sửa lại một chút cho người”

“Cảm tạ ca”

Có đôi khi làm một ít việc cũng có thu hoạch. Tình thánh mộ chủ lúc này chỉ còn mỗi tiết khổ, Thương Thịnh ngoài ý muốn phát hiện trên người hần có cái đỉnh long lạnh, mặt trên tựa hồng ngọc. Thương Thịnh nhỏ xuống một viên, nắm lấy, có chút tiên khí.

Đã có tiên khí, tóm lại là cái gì cũng là bảo bối! Vì vậy hần nhỏ toàn bộ đỉnh trên người Tình thánh xuống, tất thấy, có sáu cái, không cần khách khí, cho vào tay nải, mang đi.

May mắn thay chuyện này không phải tay không. Để lại hai con cá lúc trước coi như trao đổi, hai tay tạo thành chữ thập, lạy ba lạy, thành kính thì thầm: “Đã quấy rầy!”

Nói xong, bỏ lại “lỏa thi” hần liền mang hai hài tử cùng tay nải, mà tiêu sái đi ra..

11. Quyển 2 - Chương 1-2

Trường Xuân khách điểm.

Chưởng quầy đang đánh bàn tính, hần tính toán xem ba ngày nay tổn thất bao nhiêu. Từ chiều nay đã có vài vị khách bước vào, gần cuối năm khách nhân trụ qua lại không nhiều, cho nên không có nhiều tổn thất. Hiện tại đã gần tối, khách nhân qua đường dùng cơm, có thể coi như là náo nhiệt.

Khóe mắt thấy có khách nhân tiến đến, lập tức mang khuôn mặt tươi cười chào đón.

“Khách quan, ngài là trụ ..trụ..trụ..”

Thương Thịnh nhìn chưởng quầy “Trụ” nửa ngày vẫn không nói xong, liền gật đầu nói “Đúng, là trụ, chính là gian phòng trước! còn không?”

Chưởng quầy hai mắt cứng đờ, chuyển qua khách nhân trong khách điểm, bọn họ xem vị này cũng không có gì để ý.

Cũng may sáng có cho hần mượn mũ che lại đầu tóc yêu quái kia! Chưởng quầy thở dài một hơi, rất may mắn, vừa định nói hần đừng tháo mũ xuống là được. Đột nhiên, phát hiện phía sau ngoại trừ tiểu hài tử béo còn có một người như đại hài tử mặt tái nhợt, đôi mắt mờ mờ, móng tay dài chừng nửa tấc, lại mặt một thân áo liệm, một đôi hài thò, gặp nạn hay chính là một cương thi nhảy ra khỏi quan tài!

Mọi người theo dõi y, chưởng quầy có điểm ngây ngốc: “Hần là..”

“Là đệ đệ, tại Tây Sơn đào lên!”

Vừa dứt lời, khách nhân cứ như gió mà chạy chỉ còn lại: “Đỉnh linh leng keng..” dư âm của đầu dừa..

Chạy! Muốn sống phải chạy! Chưởng quầy vô vùng đau đớn, không nói nên lời, chỉ có thể nhắm tính tổn thất.... Yêu quái này a khả hần có thể đoán được liền xuất ra một khối bạc lớn coi như là bồi thường. Cái này cũng được, đôi lông mày chưởng quầy nhếch lên vui mừng, nắm lấy đại bạc xem, thật! Là thật! nhưng suy nghĩ, không thể đẹp khỏi hoài nghi: bạc này có thể hay không là đá, phân hay nước tiểu biến thành? Chỉ là bạc khi bọn họ ở đây trở về nguyên hình khi họ đi..

Trong lòng chưởng quầy thầm nghĩ, thu bạc xong liền trốn vào trù phòng.

Tiểu nhị mang lên một canh đầu cá còn nóng, sau nhanh chóng trở về trù phòng, nhìn chằm chằm về bọn họ, nói với chưởng quầy: “Lão đại, người nói đây là yêu quái gì a?”

Trong lòng chỉ nghĩ đến thỏi bạc, không hề hứng thú với sự tình khác, nói lầm bầm: “Ta như thế nào biết? Ta không phải là thần tiên..”

“Có thể là hồ ly tinh?”

“Cũng có thể!” như nghĩ ra việc gì, liền lấy ra thỏi bạc giao cho tiểu nhị: “Ngày mai đem thứ này lên trần mua ít tương muối dầu, sau đó toàn bộ đổi thành bạc lẻ cho ta, một đồng cũng không thiếu”

Tiểu nhị ước chừng nói: “ cái này chỉ khoảng mười hai, vì sao không lấy bạc lẻ? còn có phải lên trần?”

“Bảo người đi thì cứ đi! Người quản nhiều như thế làm chi? Lên mang thức ăn lên!”

“Biết!” Tiểu nhị mang đồ ăn nhanh như chớp chạy ra khỏi trù phòng.

“Khách quan, đặc sản Vong Ưu hồ, cá Bạch ti hấp, vừa mới bắt được a!”

“Cảm tạ!”

Mỗi lần đem thức ăn lên, Thương Thịnh luôn nói cảm tạ, khiến tiểu nhị đối với yêu quái rất nhã nhặn. Ngẫm lại, khắp thiên hạ yêu quái không nhất định là hại người, một lòng hiếu kỳ, liền lấy can đảm đến gần hỏi: “Khách quan ngài tựa hồ đặc biệt thích ăn cá?” Hắn ăn tất cả đều là từ sông...

“À! Ta rất thích ăn cá!” Thương Thịnh gấp một cái đầu cá bỏ vào chén đệ đệ khá ái: “Linh Linh, phải bỏ xương đầu cá ra”

Thương Linh nhanh chóng gạt đầu, mở cái miệng nhỏ nhắm cắn một ngụm, nhìn qua có điểm khiếp đảm.

Tiếp Thương Thịnh lại lấy một khối thịt đến uy Thương Minh, Tiểu Minh cho vào miệng ăn.

Đây là một nhà rất bình thường? Ngoại trừ tướng mạo có chút đặc biệt, các phương diện khác đều cùng người giống nhau.

“Khách quan chậm dùng!” Tiểu nhị nghĩ rất tốt. Hôm nay có thể cùng yêu quái đối thoại, này về sau có thể trở thành đề tài để mọi người bàn luận a! Đang chuẩn bị lui, Thương Thịnh đột nhiên gọi hắn

“Tiểu nhị ca!”

Tiểu nhị lập tức khuôn mặt tươi cười chào đón: “Khách quan còn gì phân phó?”

“Bạch mao yêu quái có rất nhiều loại, không nhất định là hồ ly tinh”

“A..”

“Còn có, nói với chưởng quầy người, ta là một loại yêu quái thiện lương, bạc xuất ra tất cả đều là thật, không cần đến trần đổi bạc vụn lãng phí thời gian, lãng phí sức lực”

“Àn àn..” trong lòng cứ như hải tử, yêu quái đúng là yêu quái, ngoại trừ tướng mạo, vẫn có chỗ cùng thường nhân khác nhau.

Hắn liền trở lại trù phòng, đem mọi chuyện nói cho chưởng quầy, chưởng quầy lập tức ngậm miệng, không hề nói chuyện với tiểu nhị nữa, cư nhiên dị thường mà nhìn đến cái bàn kia.

Cơm tối đi qua, Thương Thịnh một nhà ba người ngậm mình trong đục thủy.

Thương Thịnh tựa như “Trưởng bối”, trước mang tiểu mập mập tẩy sạch, sau lại đem đại hải tử cẩn thận chăm sóc từng vết thương trên người, đem thuốc nhẹ nhàng mà thoa lên.

Thương Linh vẫn an tĩnh không nói gì, có thể không biết nói gì, chỉ mờ mịt nhìn biểu tình khó khăn của Thương Thịnh.

Làm sao mới có thể khiến y lộ ra tươi cười?

Minh nhi đã ngủ rất sâu, Thương Thịnh kéo Thương Linh qua một bên, vô cùng thân thiết mà cắt móng tay cho y: “Người xem người, móng tay dài như cương thi”

Thương Linh không có phản ứng, chỉ là nhìn chăm chăm móng tay mình, rất lâu ánh mắt một chút thay đổi, tựa hồ như suy nghĩ cái gì – Thương Thịnh thấy tiểu đệ “tri độn” trong lòng thở dài một hơi, nhanh chóng thay đổi vấn đề.

“Linh Linh, nói cho ta biết ba năm nay, người như thế nào?”

Thương Linh lắc đầu, từ từ nói: “Ta có khi thanh tĩnh, có khi mơ hồ ..Thường là ở trong cơn động, đến khi tỉnh sẽ ra ngoài tìm cái gì để ăn, người thấy ta liền bỏ trốn, hoặc xông lên đánh ta, tất cả mọi người đều nói ta là yêu quái...”

“Sau này sẽ không ai khi dễ người, ca ca sẽ đem người theo bên người, hảo hảo bảo hộ người” Thương Thịnh tâm thật sự khởi đầu cho tiểu hài tử lưu lạc này, hôn một cái: “Được rồi, tay đã xong, đến chân”

Thương Linh đại mặt ra trên đó còn có chút xấu hổ: “Ca..Ta có thể tự mình..”

“Không có việc gì, người từ nhỏ đã được ta làm qua, chỉ là người không nhớ rõ thôi”

Bắt lấy cổ chân Thương Linh, bắt đầu cắt.

Chờ Thương Linh ngủ, Thương Thịnh cho ngọn đèn sáng thêm, một mình ngồi bên giường. Tiếp đem y phục Linh Linh chỉnh sửa một chút, rất dễ đem đường may tháo ra, nhưng làm qua làm lại vẫn không kết lại được trái lại đâm vào chính ngón tay mình.

“Ai...tay của ta hảo bốn..” Thương Thịnh bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu, quyết định buông tha, ngày mai sẽ mua một y phục mới cho Linh nhi. Vừa định cởi y phục xuống, bỗng nghe được y đang nói chuyện. nhất thời hiểu kỳ, liền nghe một chút.

“A Lạc..đừng bắt A Lạc đi..”

A Lạc? Thương Thịnh có điểm hoảng hốt, cau mày chăm chú nghe y nói mới, tuy rằng nói rõ nhưng lại gián đoạn nên làm người nghe không thể hiểu hết được nhưng ít ra hẳn có thể khẳng định đây là ký ức trước kia của y, chỉ là lộn xộn.

“A Lạc..” Thương Linh thần sắc càng ngày càng quái, đến cuối cùng đã bật tiếng khóc, đột ngột ngồi dậy từ trên giường ngã xuống: “A Lạc..”

“Linh Linh”

Thương Thịnh bắt lấy y, phát hiện đôi mắt kia có chút hé mở, lúc đầu tưởng mộng du, Thương Linh dùng sức đẩy hẳn ra, bước lui đến cánh cửa, mười phần cảnh giác: “Người là ai?”

“Ta là ca người a”

“Ca cái gì?”

“Thân sinh ca, cùng một nương!”

Vừa nói xong câu này, Thương Thịnh kinh ngạc phát hiện bên trong phòng u ám lại có những hoa tuyết nhẹ nhàng bay, chúng nó chậm chậm xoáy tụ lại trong tay Thương Linh, ngưng tụ thành một băng mâu sắc bén, tản ra ngân bạch quang, Thương Linh ngón tay chạm đầu mâu, lạnh lùng nói: “Ta không có ca”

Nhìn khí tức trên người Thương Linh, khiến cho Thương Thịnh hoài nghi y đã hồi phục ký ức. vậy trước lui ba bước...

“Hảo, hảo, ta thừa nhận không phải thân ca của người, ta chỉ là bà con xa của biểu ca người”

Cố gắng lộ ra vui vẻ tươi cười, bắt đầu suy tính cố sự biểu ca, nhưng hẳn trăm triệu lần không nghĩ tới, Thương Linh căn bản không cho hẳn nói tiếp liền bước lên động thủ, không phân tốt xấu, trở mặt so với thư còn nhanh! Thương Thịnh vội vàng giăng kết giới bảo vệ Thương Minh, trong phòng một mảnh hỗn loạn, lập úp cái bàn, phá vỡ bình hoa, chặt vật mà trốn đầu mâu không dài mắt! Thế nhân từng nói làm người

tốt không phải như vậy dễ dàng, cái này Thương Thịnh rốt cuộc cũng lãnh ngộ, ngày hôm nay đúng là tự kiểm phiền phức, xem ra không có biện pháp, để tự bảo vệ mình không thể làm khác hơn là mạnh bạo...

Chưởng quầy cùng tiểu nhị đốt đèn đứng dưới chân cầu thang, do do dự dự không dám bước lên, này nửa đêm, trên lầu lại truyền đến âm thanh cửa sổ bị phá hư, sàn bị giẫm đến nổi rung động, có thể cả đầu trần cũng có thể nghe thấy, yêu quái là đang nháo cái gì? Vạn nhất phá vỡ đồ này nọ, thổi bạc vừa cấp kia cũng không đủ bồi thường a!

Hai người thấy không còn ồn ào cuối cùng cũng tới trước cửa phòng, chuẩn bị gõ cửa hỏi chuyện gì, cùng lúc ấy Thương Thịnh từ trong bước ra, một đầu tóc mất trật tự, y phục rách nát, cánh tay còn chảy máu, thế nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười. “Ày, chưởng quầy, ngài còn chưa ngủ a?”

Chưởng quầy lên nhìn bên trong, tiểu yêu quái bạch mao té trên mặt đất, cửa sổ bị phá, bàn cũng hư, chén trà bình hoa đều bị nghiền nát, sợ mà gật đầu nói: “Đúng vậy..lão đây tối uống nhiều nước nên hơi muốn đi nhà xí..”

“Nhà xí trên đây?”

Chưởng quầy đầu óc nhanh nhẩu: “Ta, là không muốn dùng nhà xí, nghĩ là lên đây sử dụng dạ hồ a.. (cái hồ =.)”

“A, vừa lúc, bên này cửa sổ bị hư, gió thổi đến rất lạnh, có thể hay không đổi một gian phòng khác? A, tốt nhất là hai gian”

“Được..Được..tiểu nhị?” tiểu nhị không đáp lại, tám phần mười là bị dọa đến choáng váng! Chưởng quầy liền kêu: “Tiểu nhị, nhanh cấp khách quan đổi gian phòng”

“Ngài đang gọi ai?” Thương Thịnh không thể giải thích được.

Chưởng quầy xoay đầu..mới phát hiện tiểu nhị đã sớm không thấy bóng dáng, vào lúc này đào tẩu không nói một tiếng, một chút nghĩa khí cũng không có!

Tiểu nhị không gặp, chưởng quầy đành phải thay khách quan đổi phòng. Bạch mao đại yêu quái bị thương, không quan tâm mà còn còn phụ trách mang tiểu yêu quái bạch mao cùng tiểu hài tử béo đến tân phòng, chưởng quầy thật lo lắng có khi nào tỉnh lại liền cắn hần một ngụm lia cả cái cổ.

Sau khi sắp xếp xong, chưởng quầy liền xuống lầu, tiểu nhị từ trong góc phòng cười hì hì bước ra, xấu hổ chào hỏi: “Lão đại, vừa rồi ta đau bụng, nên đi nhà xí chút, ngài không có việc gì?”

Chưởng quầy nghiêng người nhìn hần: “Người thượng nhà xí thế mà tốc độ xuống thang thật nhanh a, kể cả âm thanh cũng không nghe thấy!”

“Nói ra có chút hổ thẹn, ta từ bé có ý sẽ trở thành một vị đại hiệp, nên có luyện qua kinh công..”

Thương Thịnh một bên chăm sóc vết thương, một bên lẳng lẳng nhìn tay Thương Linh. Minh nhi đã được an bài tại một gian phòng khác, cho dù chuyện vừa rồi xảy ra nữa cũng không có gì nguy hiểm.

Vừa rồi Thương Linh quả thật lợi hại, thiếu chút nữa là bị y đánh chết, y xiên người như một diên kê (chim bìm bịp) vừa chuẩn vừa ngoan. Cho tới bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi. Cũng may vào lúc Thương Linh tấn công, không hiểu sao lại đột ngột ngã xuống, ghé vào sàn mà tiếp tục ngủ say.

Xem ra thân phận Thương Linh so với suy nghĩ không phải như vậy đơn giản, ban ngày mất đi trí nhớ, đến ban đêm lại hành xử như vậy nhất định là do nguyên nhân nào đó tạo thành, nhưng mặc kệ là như thế nào, y quá thực mạnh mẽ, nếu tối nào cũng cùng y lăn qua lăn lại thế này cho dù có mười cái mạng cũng không đủ a. Tiểu động vật nguy hiểm như thế có nên hay không vứt bỏ hần? Thế nhưng rất vất vả mới kiếm được, còn có đã từng gọi mình là ca ca..Hơn nữa y cũng rất đáng thương, nếu bỏ y nói không chừng sẽ chết, thế nhưng nếu lần sau y đâm trúng ngực chẳng phải này là không có gì bù đắp được a?

Bỏ không được, lưu không xong, không một chút ý định, thật nhứt đầu, thẳng thắn xuất ra một đồng tiền, giao cho trời quyết định đi!

“Mặt phải là lưu, mặt trái là bỏ”

Tung đồng tiền lên trên, đồng tiền phía trên xoay xoay lật lật rơi vào tay hắn – mở ra mặt trái...

Vừa nhìn thấy đáp án, ngẩng đầu nhìn trần nhà trách cứ: “Lão thiên gia, người thật sự muốn ta mất y? người không có lòng nhân từ?” nếu ai cũng như thế, thì lão thiên cũng không cần làm.

Lúc này Thương Linh lại bắt đầu nói mớ, hắn nghe trong đó có phần thương cảm, còn có nước mắt rơi xuống, làm cho tâm ý muốn bảo hộ của Thương Thịnh lần nữa dấy lên, đặt mông ngồi bên cạnh y, chăm rãi quan sát. Y có chút hé mở đôi mắt khiến hắn hoảng sợ, muốn chạy trốn. vừa chuyển qua, Thương Linh liền nhanh chóng bắt lấy tay hắn: “Lạc..đừng bỏ lại ta..”

“Gi?”

“Đừng bỏ lại ta..”

Thanh âm rất thương cảm, nhân thần lại khiến người động tâm đau, con người rất đáng thương này. Đối mặt với hài tử như vậy, ai đã quyết tâm bỏ y?

Thương Thịnh nghĩ sẽ tiếp tục giữ y bên cạnh, sẽ chiếu cố y, cho y một biểu ca, còn chưa suy nghĩ nhiều hơn, Thương Linh bắt ngờ ôm lấy, kế tiếp là...miệng đối miệng...là hôn a. Trên môi có chút lạnh nhưng lại rất non mềm, đầu lưỡi lại không được nhuyễn mà lại rất cuốn người...điều này làm cho Thương Thịnh từ hồ Bạng Lô đi ra một yêu quái có chút ngây ngơ mà thụ sủng nhược kinh, cả người tóc gáy đều dựng thẳng lên, trong đầu cứ như trận tuyết rơi một mảnh trắng xóa.

Thương Linh chăm rãi buông ra, lộ ra tinh thần thoái mái tươi cười, tiểu ý từ khóe miệng lóe ra, nhân thần mơ màng, trong nháy mắt cứ như đã nhiếp hồn một ai đó..tiếp tục nhắm mắt lại trở về giường ngủ, Thương Thịnh vẫn chưa khôi phục lại tinh thần.

Hồi lâu sau, vô thức sờ sờ miệng mình, cảm giác cứ như đang mơ. Trong một buổi tối, hắn đã hai lần thất thần, một lần thiếu chút nữa bị đánh chết, lần còn lại..đột nhiên bị hôn môi...

Nhìn vẻ mặt đang ngủ của Thương Linh, bất tri bất giác vươn tay xoa mặt, bắt đầu ảo tưởng hình dạng y khi được mười tám, tiếp tục ảo tưởng lại cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng, lấy cái gương bên cạnh xem, mới phát hiện mặt giờ hồng như con gà mái hạ được trứng đầu tiên....

“Nguy rồi..ta như thế nào..” đối hài tử động tâm?!

Loại này Thương Thịnh không nói nên lời. không nhìn gương bắt đầu chỉ trích chính mình: “Thương Thịnh a Thương Thịnh, người như thế nào đối với tiểu hài tử mười ba tuổi mà có ý niệm xằng bậy? Người tuy rằng không phải người, thế nhưng người là lương cầm a!”

Kỳ thật, Thương Linh mười hai mười ba tuổi, không ai biết. Thương Thịnh cho là mười ba, một tuổi không được may mắn cho lắm, cũng giảm bớt tội lỗi trong lòng, đây chính là thủ đoạn lừa mình dối người của hắn.

Một đêm thật dài, hắn có điểm uể oải, không dám chất vấn cảm giác trong lòng, lại càng không muốn đáp án, thế nhưng lúc này lại có vài tiếng: “A Lạc” một cảm giác lo lắng dâng lên. A Lạc tột cùng là ai? Vì sao Linh nhi luôn kêu “A Lạc”? còn có mang theo thương cảm cùng ly biệt.

Nếu một ngày nào đó y nhớ về chuyện xưa, có thể hay không mà trở lại bên tên A Lạc kia? Khó mà làm được!

Thương Thịnh có phần tiếc nuối, ích kỷ trong lòng không ngừng quẩn luyến, hai tay đè lấy huyết Thái Dương Linh nhi, thử tìm xem ký ức của y.

Ký ức rất mật trận tự, chỉ có một chút đoạn ngắn diễn những cảnh linh tinh, y đúng là tọa tại một tòa tuyết sơn, có một mảnh màu lục, còn có thư sinh tại lam thiên bạch vân mà mỉm cười. Đây chính là A Lạc, quả nhiên rất ấn tượng a, liếc sơ qua cũng biết đây chính là loại hồ ly tinh chuyên câu dẫn nhân.

Lại đổ ký dâng lên, bất quá hắn nhanh chóng dập tắt, bởi hắn thấy thư sinh kia đã..chết.

Trong trí nhớ có những ngày vui sướng cũng có những ngày thống khổ, tất cả đều nằm trong khoảng ngắn ký ức về thư sinh.

Nhẹ buông tay ra, vạn phần đồng tình nhìn Thương Linh. Ai nói tiểu tử này không hiểu được cái gì là yêu? Hắc Linh nhi đã chịu qua kích động rất nghiêm trọng dẫn đến thần trí rối loạn..

Nếu như là thế này, giữ lại loại ký ức thống khổ này cũng không cần, không bằng triệt để quên đi làm một tiểu hài tử khoái lạc mà sống. tuy rằng thay đổi khí ức người khác có điểm quá phận, thế nhưng, Thương Thịnh không đành lòng vứt bỏ y, không muốn lại nhìn thấy y cứ như vậy mà mờ mịt, nếu như có thể, nhượng y trở thành hài tử một thương gia cũng được..tin tưởng A Lạc trên trời có linh thiên cũng không nhẫn tâm nhìn thấy Linh nhi sống với ký ức bi thương này.

Vì vậy, ẩn lấy đỉnh đầu Thương Linh bắt đầu đọc chú ngữ. Hắc tự nhận pháp thuật không tinh, không thể xóa đi ký ức của một người, hắc chỉ có thể làm thành một đoạn hư cấu, hắc cũng không thể làm một ký ức hoàn mỹ mà là che đi những hồi ức kia biến chúng thành những mảnh nhỏ lưu lại trong đầu. Như vậy y có thể khôi phục lại cuộc sống như người bình thường.

Cho nên, Thương Thịnh tạo thành một chút cấp Thương Linh một giấc mộng ngọt.

Trong mộng y là một hài nhi vô ưu vô lo mà sống...

Lúc ấy, có cha nương yêu chiều, có ca ca bảo hộ, cuộc sống nhàn nhã trôi qua tại dưới chân núi tuyết. Cả cha và nương đều là làm nông, ca ca có ít pháp thuật, dựa vào việc này mà giúp gia đình không ít, mộng kia kéo đến ba năm trước vào một ngày kia bất ngờ núi lở, lúc ấy một đoạn trống rỗng. Sau đó, ngày hôm qua, hai người ngoài ý muốn mà gặp lại nhau.

Chỉ một giấc mộng nhanh nhưng cứ như đã đi qua vài chục năm, mặt trời mọc lên, Thương Linh xoa hai mắt nhìn thấy Thương Thịnh quen thuộc ngồi bên cạnh, liền mở miệng tươi cười: “Ca, người tỉnh?”

Xem ra hiệu quả phi thường tốt, hài tử này nhìn qua tất cả đều bình thường, không chút nào nhận ra ký ức có vấn đề.

Một đêm uể oải, bất gặp Linh nhi miệng tươi cười mọi mệt nhọc coi như xóa sạch, trong lòng thâm than: Thật xinh đẹp...thì ra tiểu Linh nhi cười lên lại như thế khả ái, xem ra đêm qua không uống phí!

Vừa nhìn mỹ nhân cười, lại nghĩ đến hôm qua hôn, nghĩ đến cái hôn đêm qua, lại mong chờ sẽ bên nhau mãi, tuy rằng hiện tại không nên có ý đồ cùng y cái gì cái gì và vân vân..thế nhưng tiểu hài tử rồi cũng lớn lên, chính mình lại không già, cho nên cái kia cái kia và vân vân rất có khả năng a! Ha hã ha hã...

“Ca? người cười cái gì?”

“A?” bị Thương Linh như thế kêu, Thương Thịnh mới phát hiện đã đi vào trạng thái hoa si, không có ý tứ nói: “Không, không cười cái gì”

Thương Linh xốc chân lên ngồi xuống, chậm rãi duỗi thắt lưng, nhìn qua liền phản ứng: “Ca, Minh nhi đâu?”

“Bên gian phòng của ta, ta qua xem người ngủ như thế nào”

“Ta ngủ rất tốt a!” đem y phục chuẩn bị mặc vào, mới phát hiện y phục nhặt được từ trong huyết động, giờ lại thành mảnh vải, ngẩng đầu hỏi: “Ca, đây là chuyện gì?”

“Cái này...hôm qua ta nghĩ sẽ giúp người sửa nhỏ, kết quả..Ha hã..cứ như vậy..Người trước cứ ở đây, ca lấy nước cho người rửa mặt!” Thương Thịnh tâm tình rất tốt, tiểu Linh Linh vừa tỉnh dậy liền kêu “Ca” nghe được khiến cả người phiêu a phiêu a, cứ thế đi xuống lầu.

Tiểu nhị khách điểm này lại lười như vậy, đã trễ mà còn chưa chịu tỉnh, không thể làm gì đành phải tự mình dùng lửa đun sôi nước, trong thời gian đó, liên tục nói với chính mình: Trước làm một hảo ca ca! Sự tình sau cứ để từ từ!

Khi đem nước đến, lại phát hiện một chuyện khiến hắc phải giật mình – Thương Linh đã đem y phục chỉnh lại rồi, còn mặc vào đứng trước gương soi a.

Thiên a! Y như thế nào có khả năng?

Đoan đoan chính chính chạy đến trước mặt hắn, chăm chú nói: “Ca, y phục này thật đẹp, hơn nữa, nhưng, cái này là từ trên thân người chết lấy xuống, ta không thích, có thể hay không cho ta một y phục mới?”

“Được, được!”

Hạ chậu rửa mặt xuống Thương Linh liền nhào vào lòng hắn mà cọ cọ: “Cảm tạ ca! Người đúng là hảo ca ca của ta!”

Nếu tiểu đệ đã nhào vào lòng ca ca là nũng, loại ý tứ của ca ca hắn đương nhiên muốn làm, thân thủ sờ sờ đầu y, hôn lên gương mặt y. Cảm giác, quả thực so với thần tiên còn muốn hạnh phúc hơn!

Loại hạnh phúc này, sẽ từ ngày hôm nay mà tiến triển.

Thương Thịnh nhìn y chỉnh sửa gian phòng, nhìn y thay Minh nhi rửa mặt chải tóc, nhìn y từng ngậm từng ngậm ăn mần thầu, nhìn y cùng Minh nhi nắm tay đi trên đường, nhìn y tại bố phường chọn y phục, nhìn y cùng lão bản mặc cả, nhìn y đối với văn phòng tứ bảo lại thập phần hứng thú. Quay về với sự thật, trong tâm mắt chỉ có Linh nhi, trong đầu liền cảm thấy hạnh phúc.

Hạnh phúc cả ngày tràn đầy, từ những cái gờ tay nhắc chân của Thương Linh hắn đưa ra một kết luận: Y phi thương khôn khéo, không giống như thiếu niên mười ba tuổi. Có thể y đã mười bốn, nếu như mười lăm lại càng tốt.

Vừa định nói hài tử này thật thông minh, hắn lại nhìn y một mặt hảo ngốc.

Trên đường quay về khách điểm, y đột ngột kéo y phục ca không chịu buông. Chỉ vào một người đang bán khoai lang nướng, mở miệng nói: “Ca...ta nghĩ muốn ăn khoai lang..”

Thương Minh cũng theo góp vui: “Phụ thân, ta cũng muốn ăn khoai lang!”

Muốn ăn liền mua! Hắn không phải keo kiệt liền mua hai phần lớn, thế nhưng liền phát hiện một điểm không thích hợp, tiểu Linh nhi bắt được khoai cứ thế mà ngậy ngậy cười, cái loại cảm giác hài tử này thông minh vừa rồi không biết tiêu thất nơi đâu không thấy bóng dáng.

Có chút nghi hoặc nhưng mặc kệ chỉ cần Linh nhi vẫn gọi hắn là ca ca là được!

Chiều tối, Tiên Nhạc trấn tuyết bắt đầu rơi, từng nhà từng nhà bận rộn, chuẩn bị đón năm mới. Thương Thịnh đứng bên cửa sổ, vuốt ngọc phù tại thắt lưng, xuất thần nhìn ngọn đèn từ vạn nhà trên trấn.

Vừa qua một năm, năm nay xem ra cùng hài tử vượt qua tại khách điểm..

Thật hy vọng có một gia đình nho nhỏ, không cần phải tinh xảo, nhưng nhất định phải thoải mái, trong viện một nửa trồng hoa, một nửa trồng rau, nhất là trước phòng còn có một hồ nước, trên bờ nuôi một ít ngỗng trắng, trong ao lại có tôm có cá, muốn ăn lúc nào cũng được chỉ cần tốn một ít công sức. Vào buổi sáng Minh nhi cùng Tiểu Linh đến lão sư, sau đó chính mình tìm một nghề mà sống, nghiên cứu cổ mộ cổ ngọc, có lẽ tại dưới ánh mặt trời mà an ngủ một giấc, đến tối bọn họ về, cùng nhau dùng cơm tối.

Đây là những sinh hoạt mà Thương Thịnh suy nghĩ, nếu có thể như vậy, cho dù tìm được “ký nghiêu” cũng không cần nguyện vọng gì. Nga được rồi, có thể cho Thương Linh..Quên đi, quên đi, chuyện này để sau..Lại một lần nữa nhắc nhở mình.

Năm nay, cả nhà đúng là tại Trường Xuân khách điểm vượt qua. Cơm tất niên rất phong phú, một nhà ba người còn có chưởng quầy không vợ lại thêm tiểu nhị, tổng cộng là năm. Bữa cơm này rất ngon, chỉ là khó có thể tìm được hương vị này lần nữa. rõ ràng là ăn không có mùi vị thế nhưng vẫn nở nụ cười.

Ngày đầu năm, Thương Thịnh mang tiểu hài tử cùng đệ đệ rồi cuộc rời khỏi Tiên Nhạc trấn. Chưởng quầy cũng Tiểu nhị chân hưng tinh thần, sáng sớm liền tổng ôn thân, phát tay nhìn một nhà ba người đi khuất, liền cảm tạ trời đất, quỳ gối dâng hương, thành tâm khẩn cầu sau này đừng gặp lại.

Thieu xong xoay người về gian phòng kia thu thập, mới phát hiện Thương Thịnh để lại một phong giấy trên giấy viết: Sau này còn gặp lại.

Không phải chứ còn gặp lại sao....

12. Quyển 2 - Chương 2-1

Thương Thịnh một bên lưu lạc, một bên kiếm nơi an cư, tại trên mặt đất hẳn không thể xác định phương hướng vì thế rất nhiều lần đi lầm đường. Mỗi lần như thế Thương Linh thường vấn vì sao ca ca lại đi lòng vòng, hẳn liền nói: “Chim khôn lựa cành mà đậu hướng chi là người? tìm được một chỗ có thể an cư, nhất định phải xem xung quanh thế nào, miễn cho gặp phải núi lở, nước dâng”

Theo đạo lý này, một nhà ba người đi a đi, lượn a lượn, rốt cuộc hai năm sau cũng đến được một địa phương vừa ý.

Tại ngoài Đồng Châu thành, nơi không được nổi danh cho lắm, nhưng khi nhìn thấy nó rồi, sẽ khiến người giật mình vì rằng nơi đây không thua gì những nơi nổi tiếng phồn hoa. Còn có vào những ngày rằm mười lăm, các hương lân sẽ tụ hợp lại, trên đường lớn người người qua lại vô cùng náo nhiệt, còn có rất nhiều xe ngựa xe lừa ra ra vào vào thành, tận cho đến đỉnh trăng dần dần lên sẽ tụ về hợp thành chợ đêm, nhìn hoàn cảnh bốn phía, tòa thành được bao trùm bởi phía trước là núi phía sau là hồ, tạo nên một nơi vô cùng huyền ảo. Trong núi trúc xanh, chim hót vang khắp, khói trên sông mờ mờ, chiếc thuyền con nhẹ trôi, trong thành cảnh xuân tươi đẹp, nhà cửa nối tiếp nhau, từ đầu đường đến cuối ngõ những câu đối vui trải dài. Đồng Châu thành là “phàm trần thế tục” trong lòng hẳn.

Điều quan trọng là người trong thành có kiến thức rộng rãi, không kinh sợ chuyện quái dị, huynh đệ Thương Thịnh một đầu tóc trắng phiêu phiêu đi giữa dòng người, cũng chỉ có vài người hiếu kỳ, nhưng một người đào tẩu cũng không có.

Vì vậy, hẳn quyết định sẽ trụ qua nơi này, không ngờ tìm kiếm mãi cũng chưa có chỗ ở. Phải mất khoảng thời gian mới tìm được một chỗ bên cạnh dòng sông, nhờ người chỉ dẫn rốt cuộc cũng có thể liên lạc được với gia chủ

Kỳ thật sống bên bờ sông không sai biệt lắm, không cần phải đào đất làm hồ có thể vào thành mua vài con ngan thả tại nơi đây và trồng hoa quả, rau dưa. An bài thật đơn giản, cứ như vậy mà bắt đầu cuộc sống.

Linh nhi nay đã mười lăm, sau hai năm y càng ngày càng thông minh, một năm so một năm lại hoạt bát, Thương Thịnh nếu dựa theo thể tục nhân gian hẳn là y có thể đi viện đọc kinh thư khả năng trở thành trạng nguyên là rất lớn, kết quả y chỉ đi ba ngày đã trở về, nguyên nhân không phải điều gì chỉ là mái tóc kỳ quái, bên cạnh đó lão tử giáo điều gì y cũng hiểu, thế nhưng y lại không tưởng sẽ làm trạng nguyên mưu cầu công danh, lại càng không muốn trở thành tài tử, không cần phải lãng phí tiền bạc.

Linh nhi không muốn hẳn cũng không thể miễn cưỡng, nhưng một năm tiền phí không thể bỏ a, vì thế nhanh nhẩu đưa Minh nhi đã năm tuổi vào học đường, tuy là nhỏ nhưng cho hẳn một chút bị ràng buộc cũng tốt, đỡ phải ở nhà ngày ngày vui chơi.

Linh Linh cứ như vậy mà ở nhà, uy ngan, chuẩn bị hảo ba buổi cơm, còn có giặt giũ quét tước, tựa hồ mọi thứ điều có thể làm, không có việc gì Thương Thịnh tới bờ sông câu cá, không phải hẳn không muốn làm, chỉ là mọi việc Linh nhi so với hẳn làm tốt hơn, động tay vào lại làm cho đệ đệ thêm phiền phức. Việc mà hẳn có thể làm là giúp Minh nhi đọc sách, thoải mái cũng hẳn nháo, luyện quyền cước, hoặc dạy một ít công phu, đương nhiên hẳn chỉ làm với một con mắt con mắt kia là dùng để xem trộm Linh Linh

Thỉnh thoảng hẳn ngắm nhìn bóng lưng y, lại suy nghĩ trước đây có phải hay không y chính là thị đồng của tên thư sinh kia? Nếu không chỉ bằng tuổi của y vì sao có thể làm được nhiều việc như vậy? Còn có trong đôi mắt ấy vì sao có khi nhìn qua lại lóe lên khôn khéo, có đôi khi như một tên tiểu tử ngốc nghếch suốt buổi chiều chỉ ngồi ngắm cây ngô phơi nắng? Vì sao y như vậy lại thích soi vào gương, cư nhiên có thể một mình ngồi trước gương suốt hai canh giờ, loại yêu thích này có phải hay không biến thái a...

Thế nhưng mỗi lần hẳn muốn hỏi lại bị Thương Linh xoay người mỉm cười cắt đứt, cứ như thế hẳn không còn hỏi nữa thế nhưng vẫn tìm hăm mãi trong lòng...

Một tháng, hai tháng, ba tháng

Một năm, hai năm, ba năm.

Ngày qua ngày tháng nối tháng năm tiếp năm các hài tử cũng một chút lớn lên.

Từ ngày có thúc thúc chiếu cố, Minh nhi cũng không suốt ngày ầm ĩ buộc cha thú nường cho hần. Cái này tiểu thúc thúc càng lớn càng xinh, lại hiền nữa, làm cơm rất hảo, y phục rất vừa người, khâu giày lại rắn chắc, nói chung cái gì cũng tốt, Minh nhi đã xem y trở thành một nửa cha.

Thương Thịnh mắt thấy Thương Linh ngày càng trưởng thành, trong lòng mong ngày này càng mãnh liệt.

Có những lúc đi ngang qua khung cửa sổ, bất tri bất giác nhìn trộm. Vào một ngày, Thương Linh tắm nhưng quên cài song, chân hần cứ như ai quét hồ trên đất không thể nào nhất nổi chỉ đứng lại bên cửa sổ đứng ngẩn, đặc biệt muốn biết hài tử này có phải hay không đã “Trưởng thành”. Đáng tiếc bị tiểu hài tử Thương Minh phát hiện, hô to có sắc lang, phát gia quyền đánh tới, đánh nửa ngày mới phát hiện chính là phụ thân, làm hại hần không thể thấy dục đồ của Linh nhi...

Không cam lòng Thương Thịnh dựa theo sách làm ra một đạo ấn ký cho vào trong nước, sau đó đem tiểu hài tử nhà hần đến bờ sông hảo bơi trừ nóng, chuẩn bị đem ấn ký ấy để lại trên người Thương Linh, chờ y không thể bơi mà chìm, trước hết tiếp cận làn da trơn trắng kia sau sẽ tiện thể ăn một chút đậu hũ, nào ngờ giữa lúc chơi đùa, lại bị tiểu hài tử Thương Minh phá đám ôm lấy, chân liền hệt, mất thăng bằng cứ thế liền đem ấn ký để lại trên người mình. Kết quả, lại trở thành đối tượng, bị nhi tử nói vô dụng. Cũng may giúp hần lấy hơi là Linh nhi, cùng miệng hần đối nhau a, nhưng là vẫn rất mất mặt.

Từ những sinh hoạt thường ngày hần đưa ra kết luận: phải cẩn cẩn dục dục che đây tình cảm, tỉ mỉ thiết kế trường hợp ăn đậu hũ Linh Linh, tránh đến cuối cùng chỉ trong gang tấc lại thất bại trong tay nhi tử. Nhưng như thế này, cũng cho hần cảm giác ngọt ngào, mỗi lần nhớ lại hạnh phúc cứ quanh quẩn trong đầu.

Vào một ngày sau giờ Ngọ, hần đem ra một cái gương từ bên trong lấy ra những thỏi bạc, một thỏi rồi một thỏi. Còn lại tựa hồ chỉ quá phân nửa, phải tìm nơi kiếm tiền mới được. Vùng này từ trước đến nay quý nhân quan to gì cũng không có đừng nói đến huyệt, khó khăn lắm phát hiện tại vùng trên vừa mới chết một lão thái thú, mộ ngã hần không tệ..

Vừa lúc Thương Linh uy ngan bước vào, thấy ca ca mày chau mũi nhăn, nhìn chăm chăm bạc trong bảo khối, liền hỏi: “Ca, tiền không đủ?”

“Ân” Thận trọng gật đầu, đây chính là áp lực a, nhưng đây lại là thể tục chuyện tình không thể thiếu, nghĩ đến chuyện này cũng có hiểu được khổ sở nhân sinh.

Thương Linh cười nói: “Ca, chúng ta đi làm công”

“Làm cái gì?”

“Trong thành tại Diêm Vương miếu, có thợ mộc, thợ thủ công, vận chuyển, hết thảy đều có, một ngày đến năm văn tiền”

Hả? Một ngày năm văn tiền!? Giá này không phải chính là khổ cực sao? Thương Thịnh lập tức sờ sờ đầu ngây thơ Linh nhi: “Không được, không được, người còn nhỏ, không thể làm việc nặng, mọi việc không cần người lo, ca ca sẽ có cách giải quyết”

Hiếu kỳ liền vấn: “Ca lẽ nào người muốn đi trộm mộ?” đây chính là chuyện trước kia của ca, chỉ là hai năm gần đây hần không làm. “Thế nhưng trộm mộ vạn nhất bị bắt sẽ rất thê thảm” đây chính là tội lớn nhất không tôn trọng tổ tiên.

“Trăng lên sẽ làm, trăng lặn thì về, tùy ý hành sự, hơn nữa so với kỹ thuật cao siêu của ta, sẽ bắt được sao?”

“Nhưng có thể hay không quý hồn tìm người báo thù”

“Ta trộm mộ nhiều năm như vậy, quý hồn có đến báo thù? Hơn nữa cho dù có ta cũng có thể chưởng hần một chưởng a”

“Thật vậy chăng?”.

“Yên tâm, ta tự có cách. Muốn hay không cùng đi?”

Thương Linh suy nghĩ một chút. Một phần lo lắng một phần hiếu kỳ liền đồng ý đi cùng. Thương Thịnh rất đặc ý, làm việc có tiểu Linh Linh bên người, nhất định sẽ dễ dàng.

Cứ như thế hành động, hần từ nhiều hướng nhảy ra chính lại cái rương, kỳ thật có rất nhiều châu báu có thể đem bán, thế nhưng những thứ này đều hoàn mỹ trong hoàn mỹ, đối với hần là tối bảo bối.

Thương Linh thấy ca ca đối với một khối ngọc hình bán nguyệt luôn đeo bên mình, không giải thích được liền vấn: “Ca, khối ngọc của ngươi không phải trước kia đều ở bên hông sao? Ngươi như thế nào cất chúng?”

“Đến, ta nói cho ngươi một cố sự” Thương Thịnh lời y ngồi bên cạnh, vuốt lấy ngọc kia thuật lại: “Khối ngọc này gọi ‘Mộng Vũ’ còn có một khối ngọc khác giống như thế này gọi là ‘Ký nghiêu’ đem hai khối này hợp lại thành một, sẽ gặp được điều kỳ diệu chính là mộng thần, còn có thể giúp ngươi thực hiện được một nguyện vọng. Ta một mực tìm ‘ký nghiêu’ tìm nhiều năm như vậy vẫn chưa tìm được”

“Chuyện không rõ như thế ngươi cũng tin a? Ta xem đây chỉ lại truyện truyền nhau”

“Đối nhân xử thế sao, trong lòng có một nguyện vọng tốt đẹp. Với những ngày qua, ta rất hài lòng, liền không tìm kiếm Ký Nghiêu” Thương Thịnh đem khối ngọc cho vào rương, ngẩng đầu nhìn Linh Linh, cười gian: “Nếu như ngươi gặp phải mộng thần, ngươi hội muốn nguyện vọng gì?”

“Nếu như gặp, ta mong muốn vĩnh viễn cùng ca ca chung một chỗ, mỗi ngày đều tự do tự tại, vui sướng không lo. Ha ha a..”

Thương Linh nở nụ cười, hài tử này chính là như vậy hồn nhiên, nếu như có thể vĩnh viễn bên cạnh y, thì không cần nhắc tới lòng cũng không quan trọng. Hần liền giao hai thỏi bạc cho y: “Chi tiêu tháng sau”

Vài ngày sau, thừa dịp cuối tháng trăng bị che đi, Thương Thịnh mang theo đệ đệ lên thuyền qua sông bên kia, đi hơn mười dặm, rốt cuộc tới ngọn núi quý quái. Đây chính là huyết của tiên nhậm lão thái thú, hạ táng chưa đầy nửa tháng, còn nóng. Có lời đồn quỷ hồn không thể ở lại dương gian. Vì thế bọn trộm mộ có một quy củ, phải đến qua 49 ngày mới có thể khai mộ. Thế nhưng Thương Thịnh thì không tuân, trộm mộ nhất định phải tiên hạ thủ vi cường.

Thương Linh biết ca ca có đạo hạnh, hần trộm mộ chưa bao giờ dùng xẻng, chỉ dùng vũ mao là có thể đào một đường hầm nhỏ.

Lần này cũng không ngoại lệ. Vũ mao xoay tròn, ăn mòn vào bên trong chỉ trong chốc lát là có thông đạo. Thương Thịnh mang y tiến vào, chuẩn bị đánh chiếm, nhưng lại phát hiện quỷ hồn mộ chủ cứ thế ngồi xếp bằng trên quan tài.

Lần này thật sự gặp quỷ.

“A...đệ đệ thân yêu, ca ca ta còn quên một ít đồ bên ngoài, chúng ta ra ngoài một chút?”

“Ân, hảo”

Hai người ăn ý nhau, làm ra vẻ cái gì đều không phát hiện, nhanh chóng chui ra cửa mộ. Gió đêm thổi qua. Phía sau vừa nhìn, hai người liền phát hiện lão thái thú cứ vậy đi theo bọn họ.

Làm sao bây giờ – Thương Linh dùng nhãn thần làm một dấu chấm hỏi.

Thương Thịnh thiêu mi – quăng hần!

Vì vậy hai người lập tức sải bước, vùi đầu đi tới. Tuy rằng bọn họ càng đi càng nhanh, nhưng quỷ kia phiêu thể cũng đuổi kịp. Cứ như có dây chốt ngay sau hông họ, thế nào cũng không buông! Từ trong túi lấy ra, hần biến một chiếc thuyền hoa ra sức hướng bên kia sông đi tới, cuối cùng cũng tới nơi. Quay đầu nhìn lại không còn hình bóng quỷ ảnh, hai người lúc này mới buông lòng. Không phải đánh không lại, mà là không muốn chuốc phiền phức.

Đầu thuyền hướng về nhà mà đi, vừa lúc Thương Minh đang tiểu đêm đứng lên, nhìn thấy phụ thân cùng thúc thúc vấn: “Phụ thân, cái lão gia này là ai?”

“Cái gì? Đây? Lão gia gia chỗ nào?” Hai người luống cuống

Thương Minh chỉ phía trên đầu phụ thân, “Tại trên đầu người”

Thương Thịnh cùng Thương Linh nhất thời tối sầm mặt mày, song song ngẩng đầu – hóa ra lão quỷ đang phiêu trên đầu a.

Lão quỷ ngồi trên ghế, cười ha hả vuốt vuốt râu nói: “Ta nghĩ các người thấy được ta, Ta là Thái Thú vùng bên, họ Dương. Hai vị chắc là nơi khác mới đến, Dương mõ ta sinh tiền thanh liêm sau khi chết cũng không có gì đáng giá an táng, do báng tính tôn kính. Làm cho ta một ngôi mộ khang trang.”

Thương Thịnh vẻ mặt xấu hổ, không có ý tứ hỏi: “Dương thái thú, Thực sự xin lỗi..chúng ta chính là người trộm mộ”

Thương Linh không để ý đưa cho lão quỷ một cái nắm, sáng khoái nói: “Ngài như thế nào còn chưa đi Diêm Vương báo danh a?”

“Thực không dám dấu diếm, ta còn một tâm nguyện chưa hoàn thành. Vì thế, thỉnh quý sai vài ngày nữa trở lại...Hôm nay lão quỷ ta theo các người là có việc muốn nhờ”

“Có tâm nguyện chưa xong? Có việc muốn nhờ?”

“Ân” Dương thái thú gật đầu: “Khẩu cầu nhị vị giúp ta giải quyết”

“Là chuyện gì?”

Thái thú nhẹ giọng chậm rãi nói: “Bốn mươi năm trước. Khi đó ta ba mươi tám tuổi, không chỉ là tuổi trẻ anh tuấn, hơn nữa còn một lòng mang hoài bão, cho dù Đồng Châu thái thú bất mãn một năm. Mùa hạ năm ấy phát sinh hạn hán hiếm có, mọi lương thực nơi đây đều không còn, triều đình cứu tế giúp lại không nhiều, đều đặt tại kho lúa phủ nha. Con ta mười ba tuổi, mỗi ngày đều bảo rằng đói bụng, thê tử ta sủng nhi, dầu ta đem mười đấu gạo đi. Khi ta biết thật sự giả dối, nghĩ đến danh dự thanh quan nay bị họ làm bẩn, lại càng không có mặt mũi nào với hương dân phụ lão. Vì vậy ta vì bách tính đuổi hai người bọn họ ra ngoài, đem mười đấu gạo về lại. Sau tuy ta được bách tính coi trọng, thế nhưng trong lòng vẫn khó chịu...thiên tai đi qua, ta lén sai người tìm bọn họ về, đáng tiếc như mò kim đáy biển, vẫn không có kết quả..”

“Dương thái thú muốn chúng ta tìm thê tử người”

“Không, không phải, hiện tại Thái thú Đồng Châu các người biết không?”

“Biết một ít, cũng họ Dương, nghe nói hai mươi lăm tuổi, phi thường có triển vọng, trước người này là phó thái thú”

Vừa nghe việc này, trong mắt Dương thái thú không giấu được hưng phấn tự hào, “Thực không dám giấu, hẳn chính là tôn nhi, đây là sau khi ta chết mới biết, hẳn đến trước mộ ta, gọi gia gia, ta mới biết thê tử không trách ta, chỉ là không mặt mũi tìm ta, lẩn trốn, ba năm trước cùng tôn nhi trở về Đồng Châu, bảo hẳn theo ta học hỏi, thái độ đối nhân xử thế, làm quan thanh liêm. Ai...ta thực là xấu hổ”.

“A..Đây không phải chuyện tốt? Dương thái thú còn muốn chúng ta làm gì?”.

“Thê tử của ta ba sau ngày trở lại Đồng châu ta nghĩ các người giúp ta một lần gặp mặt, ta muốn đích thân nói xin lỗi cùng cảm tạ nàng”.

“Ngài đến trong mộng phu nhân không được sao?”.

“Không được, này không thực. Như vậy nàng sẽ nghĩ là mộng” Lão nhân gia đúng là cố chấp, chết mà còn phiền phức.

Thương Thịnh đến huyết người ta động, lại bị chủ nhân bắt, đúng là có chút xấu hổ, liền nhanh chóng đáp ứng. Duy chỉ có điều không thích hợp..ba ngày sau, lão quỷ này cứ vậy ở đây ba ngày, gian nhà đã chật mà hẳn cứ phiêu a phiêu rất không được a.

Ba ngày sau, Đồng Châu thái thú cùng tổ mẫu, đem theo ít gia đình nha hoàn đến một tiền thái thú.

Tuy rằng vài năm không gặp. Nhưng lão phu nhân với mái tóc trắng xóa, nếp nhăn trên mặt, liếc mắt một cái cũng biết nàng chính là kết tóc chi thê của hân. kích động đánh gục Thương Thịnh.

Thương Thịnh khụ vài cái. Thanh thanh tiếng nói, từ sau lưng bước ra. “Dương thái thú, tại hạ họ Thương, hiện đang trụ tại bờ sông bên kia, bởi vì có biết một ít pháp thuật, nên lão thái thúc muốn ta cùng hân thông linh. Có việc muốn nói với lão phu nhân”

“Người là gia gia ta?”

Tân Thái thú có điểm không tin, thế nhưng lão phu nhân lại thập phần kích động, chống quải trường bước nhanh, nắm lấy tay áo hân vấn: “Người nói tướng công ta tại chỗ này? Ta chỉ biết, nhanh lên một chút nhưng chàng cùng ta nói, nhanh lên a”

“Hảo, hảo lập tức sẽ” Thương Thịnh nhắm mắt lại, đọc chú ngữ, linh hồn liền xuất hiện, thuận lợi đem lão thái thú đang bên cạnh đi vào cơ thể mình.

Khi mọi người thấy vị Thương đại sư lần thứ hai mở mắt, kinh ngạc trên mặt hân chính là biểu tình tang thương của lão gia, động tác liền ngưng. Hân run rẩy nắm lấy tay phu nhân, hai dòng lệ chảy ra.

“Chiêu nhi ta cuối cùng cũng gặp nàng..”

Lão phu nhân vừa nghe, liền biết đây chính là trượng phu nén quải trường nhào vào lòng hân, khóc nức lên: “Tướng công, xin lỗi ta tới chậm..”

“Chiêu nhi, nàng mấy năm nay ở đâu, ta nơi nơi tìm nàng..”

“Ta xin lỗi ta là không còn mặt mũi gặp chàng, cứ như vậy ta đến một thôn quê mà xin sống cho đến khi tôn nhi nói chàng bệnh nặng, ta mới đến, chỉ tiếc là chậm một chút..”

“Là ta sai, ta sợ mất đi danh dự, quyết đem mẫu tử nàng đuổi đi, ta rất áy náy, cho tới bây giờ mới có cơ hội hướng nàng nói lời xin lỗi, Chiêu nhi, nàng sẽ tha thứ cho ta?”

“Tha thứ, ta cái gì cũng tha thứ”

Lão phu nhân cứ như vậy thâm tình trọng ý. Người khác nhìn vào cũng không kìm được mà ngưỡng mộ. Chỉ là có điểm không được tự nhiên, Dù sao đây cũng không phải là thân thể của lão.

Nếu đã được thê tử tha thứ, lão liền hỏi sự tình khác “Chiêu nhi, nhi tử chúng ta, hân hiện tại ở đâu?”

“Nhi tử làm quan tại kinh thành, hiện đã cáo lão, đường xá xa xôi có lẽ hai ngày đường mới tới”.

“Thật khó cho nàng một mình dưỡng bọn họ thành tài..” lão thái thú cảm thấy rất vui, đỡ lấy vai thê tử, đoan trang nói: “Chiêu nhi, người rất đẹp”

“Người đang nói gì? Đều đã thành ra thế này cả rồi” lão bà thẹn thùng trên mặt một tầng ửng đỏ.

“Ta nói là sự thật, người ta yêu nhất vĩnh viễn là đẹp nhất trong lòng ta”

“Ôi! Nương a..Không được không được! Ta ngất ta ngất” Thương Thịnh che lại hai mắt mình, thật sự không nhìn được. Cứ nhìn thân thể cũng một lão bà liếc mắt đưa tình, cái này còn cái gì khổ sở hơn, chạy đến phía sau tìm Linh Linh, liền thấy y lấy tay che miệng ôm bụng cười, thế mà còn cuộn tròn trên mặt đất nữa chứ.

“Người cái tử tiểu tử này. Cứ nhiên lại cười thành như vậy!” phát hỏa bước tới đánh vào hông y, thế nhưng Linh nhi vẫn không ngừng cười, không thể làm gì khác hơn chỉ có thể để mặc ca ca vỗ vỗ vào tiểu thí thí (mông).

Nhìn Tiểu Linh nhi cười đến sảng khoái, Thương Thịnh càng phát hiện ra y cỡ nào khả ái mỹ lệ. Trong mắt xem Linh Linh....vừa tóc trắng cùng đôi mắt thiên sắc quá dị. Cứ như lão thái thú nói, người yêu trong mắt là đẹp nhất.

“Linh Linh, người đúng là bảo bối của ta” Thương Thịnh không thể kiềm được lòng mà nói ra, đột nhiên ôm lấy y biểu đạt một chút tình cảm trong lòng. Nhưng lại không dám nói hết.

Thương Linh cũng có thói quen, đôi mắt đầy mong nước, nhào vào lòng ca ca còn tùy tiện đùa bỡn đầu hấn: “Ca, tóc người dài ra”.

“Ai, già rồi..lại nhiều sự tình, nghĩ đến tóc dài ra”.

“Ca đang suy nghĩ cái gì?”.

“Nhớ người”.

“Nhớ ta cái gì?”.

“Sau này sẽ nói cho người”.

“Hanh. Ta đây cũng sau này mới nói cho người biết ta đang nghĩ gì” Hai người trùng nhau một lúc, cứ như đang đùa, như hai con thỏ rừng đánh nhau vật trên bãi cỏ.

Vui đùa sau một lúc, hấn bước tới thu lại thân thể mình.

Tiểu thái thú cùng lão phu nhân mời hấn về phủ làm quý khách, trụ lại vài ngày, kỳ thực nói trắng ra là cho Thương Thịnh lần nữa thông linh. Vì còn những lời lão thái thú lúc còn sống chưa nói. Thương Thịnh vui vẻ tiếp nhận, có ăn có uống có người hầu hạ, có thể không đi?

Đợi qua 49 ngày lão thái thú. Lão phu nhân đột ngột qua đời. thể nhưng trong phủ một chút bi thương không có, trái lại tràn ngập chúc phúc tốt đẹp.

Thương Thịnh nói, lão thái thú cùng lão phu nhân cùng nhau ra khỏi đại môn, nhượng bọn tiểu bối không nên lo lắng, nhất định phải hảo hảo vì nước vì dân, hảo hảo sống. Tiểu thái thú đem túi đựng đồ ngọt tới, bảo Thương Linh giao cho nãi nãi, nói đây chính là bánh hạnh nhân mà nãi nãi thích nhất. còn có một ít tiền, cấp quỹ sai đại nhân, ta van người chiếu cố hai vị bọn họ theo dọc đường.

13. Quyển 2 - Chương 2-2

Thương Linh đuổi theo, rất may hai vị đều là có tuổi. Hành tẩu có điểm thông thả, y rất nhanh đuổi kịp, hơn nữa bên cạnh quả nhiên có hai người, một người mặc hắc y, một người vận bạch y. Lễ nào đây chính là truyền thuyết Hắc Bạch Vô Thường? Thế nhưng hai người kia lại như thể xinh đẹp, một điểm cũng không giống như tượng tại Diêm Vương miếu.

Thương Linh liền có cảm giác mở rộng nhãn giới.

“Tiểu huynh đệ, có chuyện gì a?” Hắc vô thường đùa cợt đánh giá Thương Linh, thấy hấn như vậy khả ái liền sờ cằm vấn: “Thế nào lại không trả lời? Chẳng lẽ là ta rất tuyệt, người xem đến ngày người?”

Vừa nói xong câu đó, bên cạnh Bạch Vô Thường liền trừng mắt nhìn, néo lấy tai hấn xoắn lại, xoắn cho tới khi Hắc Vô Thường liên tục cầu xin tha thứ: “Ôi! Tiểu nương! Đau quá đau quá! Mọc Nhĩ không bao giờ..đùa như thế nữa”

Bạch Vô Thường lúc này mới buông hấn ra.

Hảo hung a..Thương Linh có choáng váng.

Lão phu nhân liền nói: “Tiểu thiên sư, còn có chuyện gì a?”.

“Có, có, đây là bánh hạnh nhân do tôn nhi ngài đưa, nhượng ngài mang theo ăn trên đường” Thương Linh lấy lại tinh thần, dâng lên một túi cao, lại bị Hắc Vô Thường chặn ngang: “Như thế lão phu nhân không thể ăn” nói, hấn liền dù hỏa thiêu lên, sau đó đưa cho bà: “Như vậy thì có thể, lão bà bà từ từ dùng”

Dứt lời, hấn đối Thương Linh nói: “Còn có việc gì?”.

“Còn” Thương Linh lấy ra túi tiền, “Cái này là tâm ý thỉnh hai vị nhận lấy, phiền hai vị trên đường chiếu cố lão phu nhân”

Hắc vô thường tiếp nhận, nhẹ nhàng va chạm vào tay Thương Linh, Nhất thời có loại cảm giác kỳ lạ, nhưng cười nói: “Đã biết, chúng ta đi đây!”

Thương Linh gật đầu “Ân”

Nhưng Hắc Vô Thường có điểm luyến tiếc, nhìn chăm chăm y, “Ta cũng có thể biết được quy danh tiểu huynh đệ? Nếu có duyên..”

“Mộc Nhĩ” Bạch Vô Thường lớn tiếng quát, “ Trừ bỏ trường hợp đặc biệt, không được cùng người dương gian nói chuyện, ngươi đã quên?”

“Chưa, chưa..” Hắc vô thường vẽ mặt xin lỗi, phát tay áo, xoay người đi, vừa đi có điểm buồn bực, khi vừa chạm vào tay tiểu huynh đệ kia lại có cảm giác như vị đạo của sư phụ Hồ Hữu.

Đáng tiếc Thương Linh nói nửa ngày, nhưng Thương Thịnh vẫn không cho là đúng, nói rằng đây không phải là Hắc Bạch Vô Thường chỉ là quý sai cấp thấp, bởi vì Hắc Bạch Vô Thường chính là chính thần sẽ không đi câu hồn buồn chán, nói xong Thương Linh có điểm thất vọng.

Xong mọi việc tại phủ thái thú, Thương Thịnh còn phát hiện một điều. Ngoại trừ có chút thu hoạch còn được bách tính tại Đồng Châu thành tôn làm ‘Thiền sư’. Xem ra từ tên trộm gà trộm mộ giờ lại trở thành vị thiền sư chuyên hàng ma khu quỷ đúng là một chuyển hướng tốt đẹp. Hơn nữa với mái tóc màu trắng kỳ lạ, cùng những chuyện quái quỷ, rất nhanh hẳn trở thành “Ngân phát thiền sư”, lập tức có người thỉnh hẳn làm việc. Cảm thấy đã tìm được việc thích hợp làm, liền cùng Linh Linh chế ra một đạo bào thiền sư, bắt đầu ra ngoài hành sự nhằm gây chú ý. Thương Linh cùng Thương Minh cũng có nhiều thu hoạch, trở thành tùy tùng thiền sư.

Thương gia đầu tiên là vì bách tính xem phong thủy, khu ma vẽ bùa, qua đoạn vài ngày, lại hoán vũ, tróc quỷ hàng yêu, không lâu sau uy danh thiền sư cứ thế lan xa, điều này các vị hòa thượng trong miếu cũng chưa từng có.

Làm thiền sư, đa phần thời gian đều là giả danh lừa bịp, ra tiền thỉnh thiền sư, còn có tâm lý thật thoải mái, loại tiền này kiếm rất tốt, làm một vài chuyện, vẽ vẽ vài chú là được, nếu như bách tính yêu cầu mưa, chỉ cần hồi lợi cho giang long một chút, phối hợp trận thế hô phong hoán vũ, để bọn họ thấy mưa bụi rơi xuống.

Từ đó, mà kiếm chút giá chèn lệnh nhưng không dị nghị, thật nhàn hạ, bất quá nếu thật sự gặp phải ác yêu pháp lực cao siêu, đấu trí đấu quyền cước, mệt đến chết đi sống lại chỉ có thể kiếm được một ít tiền. Còn chưa tính, đáng sợ nhất chính là Linh nhi càng đánh càng hăng, toàn bộ năng lực vốn có trong cơ thể đều được thi triển, thân thủ nhanh sắc bén, như là một người bách chiến.

Thương Thịnh trong tâm có ma, luôn luôn đi tìm yêu quái diệt trừ, không để Thương Linh có cơ hội xuất thủ, hẳn sợ cứ như vậy sẽ thức tỉnh lại ký ức Linh nhi, vậy là không xong! Bất quá, như vậy năng lực càng ngày càng tăng, trong vòng một chiều là có thể hạ đối phương, kết quả là đem uy danh ngân phát thiền sư lan rộng khắp bốn phương tám hướng.

Tuy rằng Thương Linh nhiều lần đưa ra ý kiến mình có thể đảm đương được một phía, thế nhưng Thương Thịnh lại không đồng ý. Mỗi lần tìm ra một việc cự tuyệt y, vẫn đều xem y là tiểu hài tử bên người, trong tâm mắt hẳn tựa hồ có y bên cạnh đã thành thói quen.

Thương Linh cũng không cố chấp, dần dần trở thành thói quen có ca ca “Bảo hộ quá mức”, trong tư tưởng có đôi khi quấy phá, còn có thể lôi kéo tay ca ca mà làm nũng, nhượng ca ca làm anh hùng, bởi vì ca ca tựa hồ rất thích làm anh hùng a. Cứ như vậy, thiền sư đã trải qua năm năm.

Gần đến năm mới, Thương gia ba người ấm áp bên nhau mừng năm mới.

Gần đây rất khó kiếm được một ngày thanh nhàn, Minh nhi dụng công học phù chú càng cao, Linh nhi đang chuẩn bị bữa trưa, Thương Thịnh tại thư phòng đọc sách. Nhận được sinh ý càng nhiều, thì cần phải đọc nhiều sách, lý giải thân binh lợi khí, yêu yêu quái quái, trận hình pháp thuật, nói chung là càng nhiều thứ.

Trở tay bắt lấy một cổ sách phía trên đề: “Thất đường đình” mà trong đây bảy khóa đình trông rất quen mắt. Hồi tưởng một chút liền phát hiện có điểm không ổn, mở rương ra, đây chính là phong ấn Minh Giới tại ngôi mộ lúc đó đã mượn gió bẻ măng thu được sáu khóa đình. Đối chiếu xem. Rất ăn khớp, bảo thạch đính phía trên cũng rất tương đồng.. “Giống quá giống..” Nếu đây chính là sáu khóa đình trong thất đường đình..vậy không xong..

“Ca, người đang nói gì vậy?” Thương Linh vừa vặn đến. Hấn liền khép sách lại, ra vẻ không có việc gì, cười khanh khách nói: “Ta nói người làm cơm thơm quá”

“Mùi người hảo thánh, cơm đã xong, ra ăn thôi”.

“Lập tức tới”

Qua năm năm, danh tính thiền sư cũng theo đó mà phát triển, quanh năm suốt tháng tới cửa không chỉ có các khách nhân. Còn có người đáng sợ hơn chính là các bà mai. Các nàng đều biết Thương đại thiền sư một không có lão bà, mà Thương đại sư lại có một đệ đệ rõ là tuổi trẻ thanh niên, trong nhà tiền có thể xếp thành núi, về người, ngoại trừ tóc, các khác đều rất đẹp! Ai có thể gã vào nhà bọn họ là đã tu luyện mấy đời a.

Vì thế các bà mai luôn cứ như quân đoàn mà trụ lại nhà hấn, mong muốn thúc đẩy ‘chuyện tốt’ các cô nương bên sông.

Hấn thấy bà mai liền đau đầu, giới thiệu cho hấn vài người, lại tìm đến Linh nhi làm mai vài đối tượng, còn nghĩ hấn đã coi trọng tiểu thư nhà ai, đưa ra yêu cầu kết hôn. Cũng may, Linh Linh mỗi lần gặp bà mai liền kiếm đường mà trốn, không phải nói không vội thú thê, thì cũng nói các cô nương không hợp ý, tựa hồ giống như hòa thượng thành tâm quả dục.

Nếu như y vào một ngày nhào vào lòng chính mình hai mắt nhắm lệ nói: “Ca kỳ thực người ta thích chính là người!” nếu như vậy thật tốt biết bao..Hấn cầm chén cơm nhìn chằm chằm người đối diện. Một bên tưởng một bên cần cá nhỏ, không lưu ý để xương cá cắm vào cổ họng, nuốt không được, nhổ ra không xong, chỉ phải hướng Linh Linh cầu cứu.

“Ca, người như thế nào luôn nuốt phải xương ca?”

“Ta cũng không biết...” Thương Thịnh nhào vào lòng Linh Linh, hé miệng ra nhượng y lấy xương, kỳ thực đây chính là tiếp xúc thân mật, Thương Thịnh rất thích, chỉ cần Linh Linh cau mày chuyên chú mà nhìn mình, trong lòng liền có cảm giác thật chân thật rất thỏa mãn.

Lấy xương ra, Thương Thịnh nâng chén lên định ăn cá nhỏ, Minh nhi phát sinh nghi vấn “Phụ thân vì sao mỗi lần thúc thúc giúp người lấy xương, người đều cười như một kẻ hoa si?”

Thương Thịnh thiếu chút nữa là bị sắc, khụ hai tiếng, nghiêm túc buông bát vấn nhi tử: “Người học tại chỗ nào được ‘hoa si’?”

“Phụ tử giáo”.

“Tiểu hài tử không được nói dối, phụ tử nhả nhận như vậy hấn như thế nào giáo người cái này?”.

“Ta không có nói dối, phụ tử nói ta xem tiểu nữ nhi cứ như một kẻ hoa si”

“..” không còn gì để nói, tính tính năm tháng, Minh nhi giờ cũng đã mười ba, lại có thể chọn bạn, lẽ nào sớm có tình ý với người khác.

“Minh nhi trưởng thành” Thương Linh sờ đầu Minh nhi, thái độ rất ủng hộ “Người thích tiểu thư nhà ai?”

“Ân, ta vốn đã trưởng thành, ta nói ta muốn kết hôn, ta nói nàng gả cho ta, nàng đã đáp ứng” Minh nhi phi thường thẳng thắn, cho cơm vào miệng nói: “Cha, người phải giúp ta chuẩn bị tốt sinh lễ! Ta cũng không nghĩ các người như vậy sẽ đánh chết ta”

Minh nhi nói là Linh Linh cười ha hả, Thương Thịnh thở phì phì nói: “Tiền ta kiếm là để thú lão bà cho ta! Đừng nghĩ dựa vào cha người!”

“Không dựa sẽ không dựa! Người cũng không phải giỏi gì! Không phải là thực sĩ giang hồ chuyên giả danh lừa bịp!”

“Từ tiểu tử ngươi còn nói như vậy ta....”.

“Ta vẫn nói!”

“...”

Người một nhà mà nháo cả một buổi trưa, Thương Thịnh cứ vậy cùng nhi tử trang chấp từng câu, chỉ nói hai câu, không biết lớn nhỏ, một quy một củ, làm người bên ngoài cười chê. Thương Linh cười suốt bữa cơm, cũng không lên tiếng đỡ lời, chỉ là ánh mắt luôn theo dõi ca ca...

Bữa trưa kết thúc, Thương Thịnh một lòng lo lắng muốn xác minh thật hư thất đường đình. Vì vậy thu thập vài đồ dùng bảo Linh Linh: “Vài ngày này ta nghĩ đi Tiên Nhạc trấn. Ngươi sẽ cùng đi, hay lưu ở nhà?”

“Tiên Nhạc trấn?” Không phải là nơi mình cùng ca ca gặp lại nhau sao?

Thương Minh vọt tai đến nghe lén, vừa nghe có cơ hội không cần phải đọc sách viết chữ, liền la hét ầm ĩ: “Cùng đi. Cùng đi”

“Ca đi nơi đó làm gì?” Thương Linh hỏi.

“Ách..” Thương Thịnh định diện ra một lý do, vừa lúc có người đến bái phỏng, ngăn toàn bộ câu chuyện, tiếp đãi vài vị thanh niên đang một mối kia. Như vậy cũng tốt, lát nữa sẽ lấy lý do đi Tiên Nhạc trấn.

Ngoài dự định của hắn, hai vị thanh niên đến bái phỏng lại đến từ Tiên Nhạc trấn. Theo lời của bọn họ, Tiên Nhạc trấn nửa năm qua yêu quái quá phá, bắt rất nhiều đồng nam đồng nữ, nhiều đạo sĩ cùng hòa thượng được thỉnh đến, nhưng vẫn không có đủ khả năng diệt trừ. Đó chính là lý do các hương thân tại đây xuất ngân lượng giao cho hai thanh niên đi đến Đồng Châu thỉnh “Ngân phát thiên sư” hàng yêu.

Nghe xong, Thương Thịnh không khỏi hoài nghi có đúng hay không chính mình gây họa, chột dạ liền ngật đầu đáp ứng, ngay cả thỏa thuận cũng không bàn tới. Vì giúp đỡ người khác, Y tư nhiên cũng muốn đi, mà không ai ở lại chiếu cố Minh nhi, vì thế để hắn cùng đi.

Vị thanh niên liền thay thiên sư chuẩn bị một mã xa, rất nhanh hướng Tiên Nhạc trấn chạy tới.

Tiên Nhạc trấn nơi cùng Linh Linh gặp nhau.

Thương Thịnh mang theo một phần hoài niệm, bước đến nơi này, mọi người trong trấn thay họ chuẩn bị chỗ ở vừa vặn lại chính là Trường Xuân khách điểm.

Chưởng quầy cùng tiểu nhị nhìn qua một ít, rất nhanh liền có thể nhận ra ngân phát thiên sư chính là bạch mao yêu quái năm đó.

Chỉ là xưa đâu bằng nay, Thương Thịnh vào đây khách nhân không còn hoảng sợ, trái lại cấp cho Khách điểm này vài phần vinh dự. Chưởng quầy hưng phấn cực điểm, vỗ mông ngựa nói: “Đại sư liệu sự như thần, chúng ta quả nhiên là ‘sau này gặp lại’ a” nói cứ như là một vị khách nhân trọng đại cũ, còn dùng gian phòng tốt nhất, dùng ngư hà ngon nhất khoản đãi quý khách, lệnh tiểu nhị theo từ trên lầu xuống dưới, từ dưới lại trở lên, một đường tựa như theo đuôi đại sư, có thể tùy ý kêu bảo, sai sử, thật cẩn thận phục vụ thiếp thân a.

Tiểu nhị luôn xuất hiện phía sau, vẻ mặt tươi cười hỏi: “Đại sư, ngài còn cần gì a?” loại bản lĩnh xuất quỷ nhập thần này khiến Thương Thịnh nghĩ gã có đúng hay không học qua kinh công.

Nghỉ ngơi vài ngày, trưởng lão thôn liên tập trung tại Trường Xuân, nói qua sự tình nửa năm nay gặp phải.

“Sự tình là như vậy, một năm trước, từ Tây Sơn xuất hiện hai yêu quái, lúc đầu chỉ là bắt một ít gà, trâu, dê, cướp một ít thức ăn trái cây cùng rượu ngon, chúng ta vì cầu hòa bình, liền cấp cho chúng một ít, cũng an tường vô sự, thế nhưng ba tháng gần đây, tiểu hài tử tại trấn bắt đầu thất tung, chúng ta chạy đến Tây Sơn thì tìm được hài tử của hài tử, hoài nghi là hai yêu quái kia gây nên, liền thỉnh pháp sư hàng yêu, không

ngihtới pháp sư lại thiếu năng lực, chọc ngược lại sự tức giận của hai yêu quái, ngay cả ban ngày chúng cũng bắt đi chúng ta gần mười mấy hài tử...”

Thương Thịnh sau khi nghe xong, sờ sờ cằm nói ngẩn ngơ: “Người xác định là hai yêu quái?”

“Xác định! Một kẻ hói đầu có lẽ là hùng cẩu (hùng = gấu)! Còn một chắc là hùng tinh!”

“Người xác định chúng là từ bên ngoài đến?”

“Giọng Chúng nói là không thuộc địa phương, vì thế hẳn là từ nơi khác đến”.

“Cái này kỳ quái...”

“Kỳ quái cái gì?”

“Không, không có gì...” Thương Thịnh xấu hổ cười, biểu hiện đã hiểu toàn bộ sự việc, ngay mai chỉ cần một người dẫn đường, còn lại thì giao cho hắn.

Theo như thế đây không phải là hậu quả nhỏ bỏ thất đường đình! Rất tốt! Rất tốt!

Trong lòng ổn rất nhiều, ngày kế tiếp, sau khi thu thập hai tên yêu quái gấu sẽ đến mộ động kia nhìn qua một chút. Đương nhiên, cũng mong muốn hai tên yêu quái đó không quá cường đại..sáng sớm hôm sau, hắn đề cử tiểu nhị tại Trường Xuân khách điểm làm người chỉ đường, bởi vì so với những người khác gã chạy nhanh hơn.

Có một người dẫn đường là đủ, thế nhưng đám phụ mẫu mất hài tử cũng muốn đi, cầm cuốc, rìu đi theo sau Thương Thịnh, một lòng muốn trợ giúp đại sư, cứu hài tử trở về. Thương Thịnh vẫn khuyên bọn họ trở lại, miễn cho thụ thương, nhưng bọn họ một đường đi tới động khẩu, cũng không chịu lui về phía sau, kiên trì thà chết chiến đấu cùng yêu quái. Thương Linh nói nửa ngày, rốt cuộc cũng đem nhóm người này đến tảng đá phía trước, bảo bọn họ dựa theo tình huống mà định.

Nhìn thấy mọi người đến nơi an toàn, Thương Thịnh mới dám gõ cửa, hai tên yêu quái nghe được lười biếng đi ra, thư thư phục phục đuổi thất lưng, Minh nhi ôm bụng cười to: “Ha ha..tốt xấu gì tốt xấu gì cũng là yêu quái nga!”

Thương Thịnh vờ đứng đắn, giáo huấn: “Minh nhi, không được cười nhạo tướng mạo của người khác” thế nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, như thế nào lại có yêu quái xấu như thế? Tuy rằng đã thành mặt người, nhưng con mắt nhỏ như hạt đậu xanh, cái mũi to cứ như chậu rửa chân, không bằng gấu cho nguyên hình khả ái! Còn có cái đầu bóng lưỡng, tám phần mười là bị pháp thuật cạo trọc, xung quanh trông trơn không lấy cọng tóc. Đến bây giờ còn chưa phá giải pháp trù này, nhất định là loài yêu quái ngu ngốc vô dụng, ha ha thật tốt quá!

“Người nào tới nháo ồn ào? Sáng sớm không để huynh đệ ta mộng!” Thanh âm rất hung ác.

Thương Thịnh lễ phép cười cười, tiến đến trả lời: “Ta là pháp sư mọi người mời đến, còn những vị này chính là phụ mẫu nhi tử bị các người bắt”.

Hùng lão đại cùng hùng lão nhị nhìn nhau cười, căn bản không để Thương Thịnh vào mắt, vừa định há mồm mắng người, đột nhiên thấy bên phải hắn: “Này, này chính là hồ ly tinh tại Tể Tuyết sơn? Như thế nào lại ở đây?”

“Ta, ta như thế nào biết?”

Đang muốn xoay bàn chân chạy trốn. Thương Thịnh không nói một tiếng liền ra tay đánh, một trận gió mạnh làm lưỡng cẩu hùng thấy vài đạo quang, “Ba ba ba” vài cái, tại miệng liền sưng lên.

“Hắn chính là đệ đệ của ta, cái gì mà hồ ly tinh, không được nói bậy! Có nghe thấy không?” âm trầm mà đe dọa bọn họ, thế nhưng thanh âm lại rất thấp, không muốn để cho kẻ nào nghe được.

“Ngô..ngô..” huynh đệ gấu chó liền nhận thức lợi hại, sợ đến gật đầu, tự giác quỳ xuống nhận sai.

Cùng lúc Linh nhi chạy đến bên ca ca, thấy hai tên xấu xí miệng nói khép nép, không khỏi buồn cười. Hùng lão đại ngừng đầu nhìn Thương Linh, mới phát hiện là nhận sai người, bất quá nhận sai cũng không có cách

nào, giá chính yêu quái bạch mao cao cao tại thượng so với hồ ly tinh Tề Tuyết sơn lợi hại hơn nhiều, đánh không lại hẳn, vẫn là bảo mệnh quan trọng hơn.

“Tiểu hài tử bị các người bắt đâu?” Thương Thịnh hỏi.

“Ở trong mật động”.

“Thả bọn họ ra”.

“Ân, ân!” huynh đệ hùng cầu cuống quít đứng dậy quay về động, chỉ chốc lát sau họ là năm bốn tiểu hài tử đi ra, nhìn đám tiểu mao này mặt mày hồng nhuận, không có kinh hách, phụ mẫu chúng nhào qua tìm kiếm thương tích trên cơ thể, kích động đến nước mắt rơi xuống, nói rằng hôm khác tạ ơn ân cứu mạng, sau đó mang tiểu hài tử xuống núi. Thương Thịnh nhìn bọn nhỏ đi còn quay đầu lại, nhìn bọn cầu hùng cười, huy tay bé nhỏ chào.

.....

Thương Thịnh hiểu kỳ một chút hỏi đôi gấu chó: “Các người bắt những hài tử này làm gì?”

“Mọi người trong trấn nói chúng ta xấu bắt hài tử bọn họ, không nói một tiếng liền thỉnh thiên sư diệt hai ta, bắt quá chúng ta liền bắt vài hài tử hảo ngoạn a, dọa bọn hắn..” đại hùng cúi đầu xấu hổ, thừa nhận chính mình vô năng.

Đúng lúc này, đoàn người trở về, một đôi vợ chồng vẫn trụ tại đây nhưng lại đứng cách xa khoảng năm, sáu trượng, vọng lại nói: “Đại sư, còn có đại bảo nhi bảo nhà chúng ta, ngài bắt bọn chúng thả hài tử ta ra”

Lão gấu tựa hồ không thích bị oan uổng, thoáng cái liền nổi giận: “Không có, chúng ta chỉ bắt bốn hài tử, còn hai tiểu tử nhà người, tám phần mười là bị lạc! hoặc bị sói ăn”.

“Ai tin lũ yêu quái các người? Đại sư, chúng ta vào trong xét!”

Xét cũng xét, chứng thực bọn chúng không có, trái lại còn dẫn đường, bên trong động một đường đi khác, nhưng vẫn không hề có mặt hai hài tử kia, ngay cả khớp xương đầu cũng không có.

Đôi phu phụ liền liên tưởng hài tử mình đã bị hai con gấu chó này ăn dù xương cũng không còn. Vừa khóc vừa nháo, ở tại trong động không chịu đi, bảo đại sư nên diệt hai con nghiệt súc này. Rốt cuộc, một nữ hài tử tên Diễm Diễm cũng bị bắt trước kia lên tiếng: “Chúng ta ở đây không có đại bảo nhi bảo, Hùng ca ca mỗi ngày đều mang chúng ta ra ngoài ngoạn a!”.

“Đúng vậy, chúng ta chỉ có bốn người!” một tiểu nam hài nói.

Có tiểu hài tử là chứng, có Thương đại sư cam đoan, cùng mọi người cực lực an ủi đôi phu phụ mới chịu lòng rời đi, có thật là hài tử đã bị dã lang ăn thịt.

Trời có đức hiếu sinh, Thương Thịnh nhìn uất ức hình dạng hai cầu hùng, biết rằng bọn họ không làm chuyện gì quá phận. Vì thế chỉ bắt huynh đệ cầu hùng phát thệ từ nay về sau ly khai Tiên Nhạc trấn, đi đến nơi khác mà sống.

Cầu hùng huynh đệ không thể làm gì khác hơn là tự nhận mình không may. Lần thứ hai mang hành lý trên lưng, tìm kiếm chỗ ở mới.

Mọi người nơi đây đều tạ ơn thiên sư, tại giữa trời từ biệt hẳn trên mã xa, chỉ là không rõ vì sao vị đại sư này nhất định phải vội vàng vàng trở lại mã xa, mà không để sáng mai.

Mã xa liền chạy, Thương Minh nhanh chóng vui ngủ. Bên ngoài mọi chuyện cứ coi như là xong, thế nhưng không ly khai Tiên Nhạc trấn mà là đi một vòng tròn, dẫn mã xa vào rừng lâm bí ẩn tại Tây sơn.

14. Quyển 2 - Chương 2-3

Thương Linh cảm giác như dừng lại, liền xốc màn lên nhìn xung quanh: “Ca, vì sao chúng ta lại ở lại chỗ này? Người lo lắng huynh đệ Hùng cầu còn trộm ở lại đây quấy nhiễu? Hay là...Người lạc đường?”

“Đừng nói mò!” Thương Thịnh tức giận trừng sang đệ đệ “Năm đó tại đây ta đã gặp lại người, còn có trộm một ít, người còn nhớ rõ?”

“Nhớ, ta còn nhớ áo liệm rất đẹp!”

“Đúng, cái huyện kia do Minh Giới phong ấn, ta lúc đó thấy không có gì hay, chỉ tại trên thi thể lấy ra sáu khóa đinh. Nhưng mấy hôm trước tại thư sách thấy sáu khóa đinh tựa như trấn hồn pháp ký ‘Thất đường đinh’, ta nghĩ, đem vật này phong ấn hẳn là yêu quái rất cường, nếu như ta đã nhỏ, chẳng khác nào ta phóng yêu quái ra”.

“A! Ta hiểu, vì sao người trở về Tiên Nhạc trấn, chính đem đinh áp lại?”

“Ân, thế nhưng...hình như muộn”.

“Vì sao?”

“Người xuống đây, người xem trong không khí”

Thương Linh nhảy xuống xe ngựa, không khí theo gió bay qua, “Có yêu khí.”

“Không sai. Ta nghĩ đại bảo cùng nhị bảo không phải bị sói hoang bắt. Linh Linh, theo ta đến chỗ huyệt.”

“Thế còn Minh nhi?” Thương Thịnh xốc màn lên thấy bảo bối tựa như lợn ngủ vù, không muốn đánh thức hẳn. “Cứ để hẳn tại đây ngủ. Hơn nữa, yêu quái tựa hồ không đơn giản, mang hẳn theo sẽ có nguy hiểm.”

vì vậy hai người lên lúc rời đi.

Tối nay vừa đúng ba mươi trăng non, là lúc âm khí thịnh nhất.

May là Linh nhi phán đoán phương hướng rất chuẩn xác, hai huynh đệ nhanh chóng tìm được mộ huyệt kia.

“Ca, sơn động này chính là nơi ta cùng người gặp lại!” hơn nhiều năm, nhưng Linh linh vẫn có khả năng nhận thức.

“Linh Linh, người thử xem, đây tựa hồ là loại yêu quái gì?”

Mỗi lần hàng yêu, kinh nghiệm có thừa, Thương Linh nỗ lực nhận thức vị đạo trong không khí: “Là xà yêu.”

“Không sai!” Thương Thịnh cao hứng, “Người quả nhiên càng ngày càng lợi hại”

“Hảo! nếu là xà yêu, vậy rất dễ đối phó! Ca, lần này để cho ta!” Thương Linh rút bội kiếm bên người ra.

“Không được. Người ở lại bên ngoài, lần này là do ta tới!”

“Nếu không nghĩ biện pháp đem hẳn ra, trong động rất hẹp, khi đánh nhau rất chật vật.”

Không có ánh trăng chiếu rọi, trong rừng rất ám, Thương Linh liền đốt lửa, vào hai cây đuốc. Dem ra một túi lưu huỳnh, bắt đầu chuẩn bị. Thương Thịnh từ trong tay lấy ra thư sách về thất đường đinh cho Linh nhi xem qua, nhưng y đối với loại pháp ký kỳ quái này sẽ có giải đáp.

Một lát sau, khắp rừng mang nặng mùi lưu huỳnh, hương vị đúng là không dễ chịu.

Tĩnh lặng, nữa nén nhang trôi qua. Thương Linh khép thư lại, nhìn động tĩnh trong động, nghi hoặc nghĩ: “Ca, có thể hay không..không phải xà yêu?” chiếu theo kinh nghiệm xà yêu hẳn: “Theo hương xuất động” a!

“Là xà yêu không sai, huyệt này có khả năng còn có đường ra..”

“Đường ra?”

Thương Minh vừa cảm giác tĩnh lại, phát hiện phụ thân không có, tiểu thúc cũng không thấy, trong rừng không một bóng người, chỉ có vài tiếng kêu kinh khủng của dã thú.

Liền quần lại đầu tóc, nhảy xuống xe, nhìn về phía trước, tựa hồ có một điểm lửa nhỏ – thế nào di chuyển đi? Lẽ nào là đúng có yêu quái? Tốt! có yêu quái cũng không mang ta theo!

Thương Minh lập tức phấn chấn tinh thần, hướng lửa mà chạy thẳng lên núi. Hẳn đúng là một hài tử thông minh, vừa ngồi thấy trong rừng toàn bộ đều là mùi vị lưu huỳnh, liền biết phụ thân lần này bắt xà yêu. Rút tiểu dao găm bên hông chạy lên. Nếu có thể cho mình gặp xà yêu thì tốt rồi, nếu không từ đây về sau phụ thân đều xem chính mình là hài tử, còn có thể tại học đường khoe khoang. Bắt đầu huyền tưởng cầm chính đầu xà yêu đến khóa đường thuyết.

Rất nhanh hẳn phát hiện sơn đạo này chính là tử lộ, không có khả năng thông với phụ thân bên kia, ngay cuối đường có một khe nhỏ, trong động lại có khá nhiều mùi lưu huỳnh. Giữa lúc Thương Minh tính bước tiếp theo, hẳn liền nghe phía sau vô thanh vô thức từ trên cây buông xuống một thân ảnh hắc sắc.

“Ca, thế nào bây giờ còn không có tìm được đường ra. Chúng ta chia nhau tìm.”

“Không cần, tỉ mỉ xem lại nhất định sẽ tìm được. Chia ra rất nguy hiểm.” Thương Thịnh cứ như thế, thích là điều hâu che chở chim nan, mặc kệ chim non thế nào.

“A — phụ thân — cứu mạng a!” Đột nhiên từ phía tây truyền đến tiếng kêu Thương Minh

“Minh nhi! Hẳn như thế nào lại tới đây?” Nhưng lại kêu cứu!? Thương Thịnh cấp bách nắm lấy tay Thương Linh bay lên, chỉ có trên bầu trời hẳn mới tìm được phương hướng.

Thương Linh choáng váng, mảnh rừng hắc ám chỉ trong nháy mắt đã đáp chân, thiên chân vạn xác, đây không phải là thi triển pháp thuật, ca ca chính xác là như thế nào mà bay lên được? còn kịp tưởng,lại bị tiếng kêu cứu Minh nhi hoàn tỉnh.

Thương Thịnh xác định được hướng Minh nhi, lao xuống đất. Trong bóng tối, chỉ thấy hai người dây dưa, chính là Minh nhi cùngmột cây cụt khô?

Từ nhỏ tập võ cũng không uống phí, cha cùng thúc thúc chạy đến trước mặt cây cụt, chỉ tại trên mặt cùng cổ bị móng tay cây quất trúng nhanh chóng chảy máu.

“Phụ thân!” Thương Minh lão đảo quay về phía hẳn, lần này hù chết hẳn! chỉ chậm một chút coi như xong đời!

“Minh nhi! Người như thế nào đến đây?” Thương Thịnh khẩn trương nhìn trước sau nhi tử, Thương Linh kéo hẳn xuống bằng bó lại vết thương, vết thương khá sâu, hẳn là sau này để lại sẹo.

Thương Thịnh tiếp cây đuốc trong tay Linh Linh, tỉ mỉ quan sát cây cụt, tại trên đỉnh đầu nó phát hiện một điểm phiếm hồng, nói như vậy, đây chính là thất đường đỉnh còn lại. Bởi vì theo thư sách nói, một viên ở cắm tại đỉnh đầu, hoàn hảo cho chế trụ tại đỉnh, giấu ở phía sau tóc, nên không bị phát hiện, những năm gần đây, hoặc ít hoặc nhiều hạn chế hành động yêu quái. Lúc này cùng may chưa có nguy hại gì lớn, có thể lần nữa phong ấn! Vết thương Minh nhi khiến hẳn đau đớn, chỉ vào cây cụt. Thở hổn hển nói: “Phụ thân, dùng Lưu huỳnh a!? căn bản không tác dụng với xà yêu! Ta chém nó vài đao, nhưng phản ứng cũng không có! Hừ..hừ!

Nghe Minh nhi nói, Thương Thịnh lập tức minh bạch, sải bước về phía trước, “Người là xà yêu, thực thể bị hủy, vì vậy bám vào cơ thể người này. Thế nhưng lại bị chủ nhân thân thể này dùng thất đường đỉnh phong ấn, cùng người vĩnh viễn một chỗ...sau là do ta nhỏ đi, pháp khí trấn hồn liền giảm, người có thể chờ vào lúc trăng non âm khí thịnh là lúc ra ngoài hại người!”

“A, ha ha..” cây cụt cười, từ trong miệng hẳn toát ra một mùi hôi cổ quái: “Không sai..chính là tên Thường gia tiểu súc sinh phong ấn ta tại nơi đây không biết đã qua bao nhiêu năm, thân thể khô già này cũng chính là của tiểu súc sinh hẳn! Thực sự cảm tạ người đã nhỏ giúp ta sáu khóa đỉnh..”

“Không cần cảm tạ, ta ngày hôm nay trở về chính là đem trả lại người sáu khóa đỉnh.” Thương Thịnh lấy trong tay áo ra sáu khóa thất đường đỉnh.

“Ta và người không cừu không oán, người sao không giúp ta nhổ cái đinh cuối cùng, coi như là làm việc thiện”.

“Người yêu nghiệt đừng hoan tưởng, thả người ra để người mưu hại sinh linh?”.

“Ha..ha ha..” Thây khô cười “Yêu nghiệt? Người cũng không phải yêu nghiệt? Ha ha..”

Yêu nghiệt? “Người dám nói phụ thân ta là yêu nghiệt!?” Thương Minh nghe nói giận đến khuôn mặt nhỏ nhỏ anh tuần đỏ lên, hiện tại có phụ thân cùng thúc thúc che chở, lá gan cũng lớn lên, liền cầm thủ chùy xông ra ngoài, Thương Thịnh ngăn cản không kịp, mắt thấy thây khô đem đầu đưa vào đao của Minh nhi..

“Minh nhi! Không được a!” thế nhưng tất cả đã không kịp....đầu thây khô dễ dàng bị Minh nhi chặt đứt.

“Ha ha ha..rốt cuộc cũng cho ta cơ hội này..ha ha..” Thây khô ngã xuống, tiếng cười quỷ dị vang rộng khắp rừng, yêu khí tăng lên mãnh liệt. Loại yêu khí âm trầm cường đại, dường nói là Thương Linh cùng Thương Minh kể cả Thương Thịnh cũng chưa từng gặp qua..

“Phụ thân chuyện gì xảy ra?” Thương Minh cảm thấy chân mình không còn khí lực.

“Hắn đã thoát ra..” Thương Thịnh lãnh tĩnh trả lời, “Vốn còn một khóa kiềm chế hắn. Thế như bị người chém đứt, cứ như vậy hắn đã tự do.”

Thương Thịnh trấn định nhìn xung quanh: “Linh Linh, Minh nhi, theo sát ta....” Thương Minh lần này không dám không nghe lời, vội vã theo sát bên người cha.

Bọn ruồi bọ không ngừng vây quanh họ, tìm cơ hội ra tay.....tiểu hài tử chính là dễ dàng không chế.

Cảm thấy xà yêu dừng lại, Thương Thịnh đột nhiên hóa thành một đạo bạch quang bay ra, trong nháy mắt cuồng phong gào thét, mặt đất hỗn loạn, đuốc trong tay đã bị thổi tắt, cái gì cũng không thấy rõ, chỉ có thể cảm thấy đạo bạch quang từ từ đẩy lùi bóng đen. Thương Minh sợ hãi kêu to: “Phụ thân! Phụ thân! Thúc thúc. Phụ thân tại sao lại có thể như vậy?”.

“ Không biết...ta không biết..” Thương Linh kéo Minh nhi đến phía sau cây đại thụ tráng cuồng phong, y biết đối thủ lần này là phi thường lợi hại. Khả năng ca ca không thể đối phó được, trách không được tiền bối kia đã dùng thất đường đỉnh không chế.

Thương Linh rất hoảng, biết hiện tại không giúp được ca ca, chỉ có thể là không gây thêm phiền phức, liền nhanh chóng đem Minh nhi trở về đường xuống núi.

Thương Minh biết chính mình đã gây sự, vạn phần hối hận, chợt tại không trung lóe ra đạo bạch quang, đột nhiên thấy đầu thây khô từ không trung bay đến trước mặt, hắn bị Linh nhi nắm lấy tay áo đi đến nhặt lại cái đầu – nơi đó còn có một khóa đinh! Liền nhặt trở về!

Yêu khí trong nháy mắt tới gần.

“Linh Linh, mau đem Minh nhi đi!” âm thanh ca ca. Thương Linh biết đây là mục đích của xà yêu – Minh nhi, hắn cần một thân thể. Thế nhưng không kịp rồi, bóng đen bao trùm Minh nhi càng ngày càng nhiều, bạch quang lại không thể ngăn cản được.

“Minh nhi!” Thương Linh nhanh nhẩu chắn ngay phía trước...Thương Minh thuận tay rút khóa đinh ra, liền bị cổ khí lực mạnh mẽ đẩy ra xa tận mấy trượng, khóa đinh trong tay cũng buông rơi.

Đầu choáng váng phải hồi sau mới lấy lại tinh thần, vội vã từ mặt đất đứng lên, quay đầu nhìn cha đang ngây ngốc nhìn Thúc thúc, khóe miệng máu tươi trào ra, dính khắp y phục. Cha bị thương? Nhỏ như vậy là thúc thúc?

Trong bóng tối, ‘Thương Linh’ cụt hứng đứng tại rừng, một âm thanh không có, mặc cho gió thổi qua y phục y, tóc...tất cả thối cứng đờ, lại ngẩn đầu. Chầm rãi xoay tay, khả trên mặt đất lộ ra âm thanh cười âm trầm: “Xem ra, thân thể này cũng không tệ lắm..” âm thanh thay đổi, Thương Linh bị xà yêu chiếm lấy thân thể..

Thương Thịnh không biết làm sao, hoàn toàn không biết phải nên làm gì. Không thể lại lần nữa cắt đầu hấn xuống, chỉ cần động thủ sẽ đã thương Linh nhi...Nhưng lại không thể như vậy thỏa hiệp, hấn sẽ như vậy bắt đầu hại người.

“Mau xuất ra khỏi cơ thể thúc thúc ta” tuổi nhỏ không suy nghĩ sâu xa Minh nhi mặc kệ mọi chuyện, bắt ngờ từ phía sau truyền đến, ‘Thương Linh’ vung tay lên, liền đem Thương Minh chắn vào đá núi phía sau, kêu lên một tiếng, rồi ngắt liệt.

“Minh nhi” Thương Thịnh nhanh chóng chạy qua, bắt mạch, hoàn hảo chỉ là hôn mê. Mà ‘Thương Linh’ cũng từng bước đi qua, trong mắt lộ điểm lạnh khốc.

Đầu hàng – Thương Minh bắt đầu suy nghĩ; “Xà yêu, thỉnh thả đệ đệ, người muốn cái gì ta cũng có thể”.

‘Thương Linh’ nhủ mảy tà ác, đắc ý với một ca ca tốt: “Tốt, ta muốn người bắt cho ta đồng nam đồng nữ, ta sẽ hút hồn phách bọn chúng, nếu không ta sẽ đánh mất tâm trí chính mình”

Thương Thịnh lúc này hối hận, nhưng lại không thể tự bình tĩnh được. Bản năng cân nhắc sự việc nặng nhẹ, không thể cứu Linh nhi mà hi sinh nhiều hài đồng như vậy, mỗi một hài tử cùng đều có phụ mẫu, không thể làm như vậy được!

“Người hiện tại với đánh mất tâm trí có gì khác nhau?”.

“Có, nếu ta đánh mất tâm trí, hiện tại sẽ đem người giết!” tuy rằng nói vậy, nhưng khi hấn khom người nhặt lên chủ tử của Thương Minh làm rơi, đột ngột cứng đờ thân thể, phảng phất như có một cổ lực ngăn chặn tất cả hành động của hấn: “Sao..chuyện gì xảy ra?”

Sau khi thu xếp mọi thứ cho Minh nhi, đứng lên nhìn chằm chằm xà yêu.

Điều làm hấn ngạc nhiên chính là ‘Thương Linh’ đang rất cố sức ném kiếm trong tay xuống, sau đó nhanh nhẹn nắm lại khóa đỉnh Minh nhi là rơi từ mặt đất lên, cố sức hướng phía sau bả vai trái đâm xuống: “Chuyện gì xảy ra?” xà yêu rống lớn, mà Thương Linh lại đắc ý nở nụ cười..

“Yêu nghiệt! Mơ tưởng thương tổn ca ca ta!” Thương Linh tựa hồ đoạt lại thân thể, xem ra có biến trong tình huống.

Thương Thịnh chỉ nghe thấy xà yêu rống to đầy thống khổ: “Vì sao? Vì sao hồn phách của người đến hai loại..Buông! Nhanh buông ra!”.

“Người không chế không được ta..dừng..từ chối..nữa” Thương Linh thống khổ cười, khuôn mặt tái nhợt đầy mồ hôi từng giọt chảy xuống. Lòng bàn tay đầy máu hướng về phía trước: “Ca..đem những khóa đỉnh còn lại giao cho ta..”.

“Người muốn làm cái gì?”

Thương Linh âm trầm cười: “học theo tiền bối, dùng thân thể không chế yêu nghiệt a!”.

“Không thể!” đây không phải chuyện đùa, Thương Thịnh trong đầu kêu to, không ngừng thối lui từng bước.

“Van cầu người..cho ta a, ta sắp không không chế được rồi!” Thương Linh cau mày, xà yêu đang cố vùng vẫy bên trong. Nhưng Thương Thịnh còn đang do dự..Không thể như vậy, không thể như vậy! Cứ nghĩ sẽ cùng Linh Linh bên nhau cả đời, nếu như cả đời không đủ hội sẽ mang y về Băng Lô hồ, cùng nhau vĩnh viễn.

Xà yêu bắt đầu lấy chế trụ lại cơ thể, muốn giết đi người hiện đang giữ những khóa đỉnh. Thương Thịnh cứ mù quáng chống đỡ, hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu.

Từ Tây Sơn tranh đấu thắng đến ven Vong Ưu hồ, Thương Linh tay áo bị xé rách, sáu khóa đỉnh như những chấm nhỏ nằm trên mặt đất, vừa thấy được ánh sáng thất đường đỉnh, Linh nhi tựa hồ lấy lại được cơ thể, nắm lên một khóa gần nhất, trực tiếp hướng vào đùi phải cắm xuống! Xà yêu liền kêu lên thảm thiết...

“Dừng tay!” Thương Thịnh tiến lên ôm lấy y: “Không thể! Người là người ta yêu nhất, ta không thể mất đi người, đây là tại họa do ta gây ra, người phải gánh chịu là ta mới đúng..”.

“Ca, người bỏ ra, bỏ ra!” cái gì yêu nhất, cái gì mất đi, Thương Linh thần trí đã loạn, thẳng đẩy Thương Thịnh ra, nắm chặt một khóa khác hướng vào hông bên phải chính mình đâm vào.

“Linh Linh” Thương Thịnh lần thứ hai nhào tới, lại bị y một chưởng đánh ra, rơi vào Vong Ưu hồ. Vừa xuất chưởng, trong nháy mắt đó là ánh mắt Thương Linh hay ánh mắt xà yêu, hẳn không còn phân biệt được, chỉ cảm thấy xung quanh rất an tĩnh, rất lạnh, thân thể chậm rãi chìm xuống dưới...

Thương Linh không có sức lực cứu ca ca, khẽ cắn môi dưới, cấp tốc đem khóa đỉnh cắm vào gối trái, vai trái, cánh tay phải...máu, máu cứ thế nối tiếp nhau tuôn xuống, từ cổ họng thủy chung vẫn là tiếng tuyệt vọng kêu thảm của xà yêu, âm thanh đầy thê lương truyền qua mặt hồ, làm cư dân bờ hồ bên kia phải nổi cả da, hoài nghi có phải hay không Tây Sơn lại có yêu quái.

“Ca, xin lỗi...tạm biệt!” y ngẩng đầu cười, giơ hai tay lên cầm khóa đỉnh cuối cùng hướng thẳng đỉnh đầu mình cắm xuống...

Vị Thường tiền bối kia, cảm giác từ biệt cuối cùng, tâm tính như thế nào?

Ngài có phải hay không cũng không muốn rời xa? Ngài phải hay không bởi vì bảo hộ người quan trọng nhất mà kiêu ngạo mỉm cười? Ngài có phải hay không máu cũng đang trải khắp mặt, bắt đắ dĩ còn có cả nước mắt...

Tây Sơn khôi phục lại yên tĩnh.

Cũng không được bao lâu, trong rừng xuất hiện hai đóm lửa, cách một hồi lâu lại truyền đến một tiếng kêu thảm: “A— tiểu nương! Quả nhiên có người trộm mộ ta!” một hồi lâu lại có tiên kêu “Oa! Kẽ nào không biết xấu hổ lấy cả y phục cầu ta, còn chém đầu ta..”.

“Người an tĩnh cho ta một chút! Mau xem xà yêu chạy đi đâu!”.

“Thế nhưng người nhìn thấy tiểu Mộc Nhĩ bị người cắt thành hai đoạn, phơi thây hoang dã, một chút cũng không quan tâm?”.

“Ta quản người cắt thành mấy khúc! Nhanh đi kẻo Xà yêu!”

Không sai, một trắng một đen chính là người đã phong ấn xà yêu trước đây Hứa Điểm cùng Thường Mộ, cũng chính là Hắc Bạch vô thường Minh Giới hiện nay. Hứa Điểm đem theo đèn lồng trắng, lo lắng chăm chú, còn Thương Mộ nhìn nhìn hình dáng già của mình, tốt a, hay a, hẳn đối với kẻ trộm mộ liền cảm thấy hứng thú, nếu hẳn bắt được nhất định sẽ đưa đến hình phạt đặc biệt tại địa ngục – lột da rút gân!

Hứa Điểm nhanh kiếm được Thương Linh nằm trên mặt đất, ngồi xổm xuống kiểm tra, trên người có thất đường đinh, tựa như Thường Mộ giống nhau, chỉ là khi đó thân thể Thường Mộ đã chết lâu, không còn máu, còn người này trên mặt đầy máu, nhìn qua thập phần thảm hại..

Xem ra xà yêu một lần nữa bị phong ấn, hoàn hảo. Nguyên lai trên đời này không chỉ có mình Mộc Nhĩ mà còn có người vì chính nghĩa hi sinh, với khuôn mặt thanh tú xem ra là hài tử không hơn. Còn có nhìn có điểm quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu. Trước gọi Thương Mộ xem.

“Mộc Nhĩ! Mau tới đây!”

“Tới!”.

“Ồ lô Phán Phán đâu?”.

“Ở chỗ này” từ trên lưng lên hồ lô ra ngồi xổm kế bên Hứa Điểm. Vừa nhìn người trong lòng y, lập tức sáng hai mắt: “A? Đây không phải tiểu đệ đệ mang tiền cho chúng ta sao? Lớn lên một chút, càng nhìn càng tốt!”.

“Người cư nhiên còn nhớ rõ?”.

“Đương nhiên rất nhớ kỹ! Khả năng của ta đối với các mỹ nhân vô tình gặp phải thì nhất định không bao giờ quên, huống chi tiểu mỹ nhân này lại còn có màu tóc trắng, rất đặc biệt! Chỉ là không nghĩ tới y cũng với ta dùng khí như nhau, thực sự bội phục bội phục, nếu ngày khác có cơ hội cùng nhau hành sự, nhất định sẽ cùng y xưng huynh gọi đệ!”

“Hảo dài dòng!”

Hứa Điểm mắt trắng dã, nhìn tiểu tử chết tiệt này, nếu mới vừa nhận thức hắn, nhất định cho rằng hắn chính là một kẻ lỗ mãng, thế nhưng ở chung lâu như vậy, tự biết rõ. Nếu thật có mỹ nhân nhào qua đây, so với người khác hắn chạy còn nhanh hơn.

Hứa Điểm không để ý tới hắn, hiện tại phải đem hồn phách thiếu niên tóc trắng tách hồn phách ra, cùng xà yêu vĩnh viễn một chỗ không bằng đem y về Minh giới. Vì vậy, Hứa Điểm chiếu theo phán phán chỉ thị, từng bước đem hồn phách hấp ra, thế nhưng lại phát hiện một điểm kỳ quái. Cái đệ đệ này lại có hai màu sắc hồn phách! Một lam, Một trắng! “Tại sao lại có thể như thế? Một người không phải chỉ có một màu hồn phách”

“Đây có phải hay không là xà yêu có hồn phách thứ ba?”

“Không phải” Hứa Điểm lắc đầu “Ta đã thấy hồn phách xà yêu, là một đen tuyền, có tơ máu, hơn nữa tà khí rất nặng. cái này..dù lam sắc hay bạch sắc đều rất trong suốt!”

“Vậy đây là chuyện gì?”

“Không rõ lắm...trở lại hỏi phán phán”

Hứa Điểm tiếp tục hấp hồn phách, Thường mộ đứng một bên thấy được hấp trúng có là hồn phách xà yêu đúng là vừa đen vừa tà lập tức niệm chú phóng trở lại. Sau lại suy đoán có thể bên trong chính là hồn phách ba người, thế nhưng đến cuối cùng kết thúc, chỉ đúng là ba hồn bảy vía, thật kỳ quái..

“Cư nhiên là một người có hai màu hồn phách”

“Đúng vậy! rất khó tin!” Hứa Điểm đem hồn phách vào hồ lô lay động, lộn ngược lại, khôi phục lại linh thể, thành hình dạng Thương Linh chỉ là hôn mê bất tỉnh. “Chúng ta đem y về Minh giới hưởng phán phán lời giải thích a”.

“Ân! Tiểu nương, ta đến công y”.

“Không cần!” Hứa Điểm công y, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Đây là có dấu hiệu ghen a, mỗi lần gặp phải mỹ nhân đều như vậy, tiểu nương thật đáng yêu, Thường Mộ meo meo trộm cầm đèn lồng đi theo, vướn người đến bên tai Hứa Điểm: “Tiểu nương, hồn phách ta là màu gì?”

Hứa Điểm liếc mắt nhìn hắn. nói: “Hắc mộc nhĩ” (mộc nhĩ ở đây là nấm...)

“A! vậy hồn phách tiểu nương nhất định là màu dấm chua. Như vậy cùng Mộc Nhĩ cũng không sai biệt lắm! Chúng ta thật xứng đôi!”

“Ai xứng với người? Người đi nhanh! Trở về phải phái người lần nữa phong ấn lại nơi này, cẩn thận trông chừng xà yêu!” hai người một đường cãi nhau, thẳng đến Minh giới.

Phán phán cao mày nhìn hắc bạch vô thường trở về mang theo một mỹ nam tóc trắng, nghe sự tình từ Hứa Điểm người này cư nhiên lại có hai hồn phách. Sau đó, hắn tìm trong những tài liệu trước kia, đây lại không thuộc vào sinh tử bộ, không có lời giải thích hợp lý.

Vì sao y lại không trong sinh tử bộ? Vì sao y lại có hai màu hồn phách? Đây có phải là hài tử của yêu quái và người, sẽ có loại hồn phách như thế này.

Y bây giờ còn chưa hoàn hồn, cứ như Thường Mộ như vậy hôn mê vài ngày.

Hôm nay, Diêm Vương cùng phán phán vừa lúc đến bái kiến Nam Hải Quan Âm Bồ Tát, liền mang hài tử kỳ quái này hỏi sự.

Quan Thế Âm, hay “Quan thế sự chi âm” không những tinh thông bát quái, người cũng rất bát quái, những thứ kỳ vĩ dị lục trong thiên hạ đều không thoát được tai ngài, tựa nhìn ngài có nguyện ý hay không hỗ trợ! Mọi người đều biết ngài chính là đồ đệ kiêu ngạo nhất của Như Lai, nhưng không ai biết “Đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn” danh hào kia có từ khi nào. Chỉ mong lần này gặp ngài đang tâm tình sáng khoái, sẽ vì Minh giới giải bỏ khúc mắc này.

15. Quyển 2 - Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đáy Vong Ưu hồ

Một tiểu trạch ngư như con thoi lao tới, một bên bơi một bên lớn tiếng gọi: “Cá chép gia gia, không tốt! Không tốt! trên mặt hồ tựa có người rơi xuống”.

“Cái gì? Lạnh như thế này lại có người ngã xuống?! Nhanh đi xem! Nhanh đi xem!” Cá chép tinh gia gia không nhịn được. Người hiện tại cũng thật là! Lão thích nhất nơi đây sạch sẽ, Vong Ưu hồ chính là địa bàn của lão, tuyệt không cho phép người rơi xuống nước chết biến thành quỷ, miễn cho nơi này đầy chướng khí, mặt kệ là trượt chân hay bị người hãm hại, quay về chính nghĩa chìm xuống là không thể bơi, giống như tiểu trạch ngư nhào nhanh ra cửa! một chút nói về Vong Ưu hồ nơi đây một người chết nước cũng không có, đúng là hồ nước thần kỳ.

Vì vậy đám ngư tinh quay quanh người hôn mê bất tỉnh mang lên bờ.

Gió bắc mang theo trận tuyết, Thương Thịnh mở mắt, tựa thấy hoa tuyết tan tại chóp mũi.

Đã lâu không thấy tuyết, mùa đông tại Đồng Châu chưa bao giờ có tuyết..Lần cuối nhìn tuyết chính là mười năm trước, cùng Linh Nhi gặp nhau lúc ấy là mùa đông. Cũng tại nơi này.

“Linh Linh..Minh nhi..” Thương Thịnh cố nén đau đớn trong người, đứng lên, từng bước một đi vào sơn đạo. Trên tuyết in dấu chân nặng nề còn có vài vết tích.

Bốn phía không có âm thanh, thật yên tĩnh, loại yên tĩnh này, giống như đang ngụ ý báo tử vong sắp đến, làm cho tâm tình Thương Thịnh càng trầm thấp.

Hắn đi đến nơi, liếc mắt thấy được Thương Linh dưới tàng cây không nhúc nhích. Như mười năm trước, tuyết trắng bao trùm trên người, bông tuyết ngưng tại lông mi, chỉ là lúc này dù hô hấp suy yếu cũng không có.

“Linh nhi, ca ca tới...” Thương Thịnh quỳ xuống bên cạnh y, đem y kéo vào lòng ngực, hôn lên hai má, hôn vào môi, cứ như không còn nữa, Thương Thịnh không hề cố kỵ mà yêu thương bảo bối...

“Linh Linh, ngươi không có chết, hồn phách còn đang bên trong, ngươi chỉ ngủ..đừng lo, ca ca nhất định cứu ngươi..”

Thương Thịnh nhẹ nhàng phủi đi tuyết trên người y, những vết máu trên người theo thời gian chuyển thành màu nâu dần dần hiện ra, chậm chậm an mồn trái tim hắn. Đến cuối cùng, trong lòng cái gì cũng không còn, chỉ một khoảng trống. Hắn công y, cách xa tìm được Minh nhi còn đang hôn mê, một thân hắn gian nan mang hai người vào mã xa. Vừa hừng đông liền ly khai Tiên Nhạc trấn.

Mười năm trước tại đây gặp nhau, mười năm sau tại đây ly biệt...

Nếu như trời xanh có mắt , nhất định phải nhượng Linh Linh lần nữa quay về bên cạnh hắn..

Vài ngày trên mã xa cuối cùng cũng về lại Đồng Châu, đại môn đóng chặt, không tiếp bất cứ người nào.

Thương Minh bị bệnh có lẽ rất nặng, vì hắn trên tuyết hôn mê nhiễm hàn, liên tiếp vài ngày đều mơ màng, Thương Thịnh do có việc khác, rơi vào đường cùng đành đem nhi tử giao cho đại phu chiếu cố.

Linh Linh cần tìm một nơi thanh tĩnh để an giấc.

Thương Thịnh hóa thành con Diệc, giương cánh bay lượn, trên lưng mang theo Thương Linh bay qua thiên sơn vạn thủy trở về nơi của hắn – Băng Lô hồ. nơi này là nơi hắn từ một con diệc thành người.

Băng Lô hồ chính là thể ngoại đào nguyên, rời xa thế tục huyền ảo, không can thiệp vào chuyện người khác. Thật lâu trước đây, có một đám bạch hạc thành tinh suốt ngày vui mừng ca nhát nhảy múa, cùng nhau coi đây là nhà, chưa bao giờ biết thế nào là cô tịch.

Thế nhưng từ khi nào, mọi người từ chút từ chút ly khai, đến cuối cùng chỉ còn lại mình hắc. Sợ cô độc rồi cuộc hắc cũng mang mộng ly khai nơi đây, mong muốn tìm ký nghiệp, như vậy sẽ có thể trở về ngày xưa vĩnh viễn. Bất quá không nghĩ tới, từ khi vào trần thế, lại có sự thay đổi, đặc biệt là có Minh nhi cùng Linh Linh, vui sướng hạnh phúc từ đó mà thành, cho rằng không cần ký nghiệp, cũng vĩnh viễn vui sướng.

Thế nhưng hiện tại..

Thương Thịnh với đôi mắt phiếm hồng nhìn về nơi xa, tất cả lại giống như trước, xám trắng một vùng Băng Lô, ao đầm mặt hồ đều kết băng, phản chiếu ánh mặt trời soi rọi. Hưởng bước vào giữa hồ Băng Lô, đem thân thể Thương Linh cẩn cẩn dục dục để vào trong hồ, một lần nữa xoa mặt y: “Linh Linh, người trước ở đây ngủ, chờ ta tìm cách cứu người sẽ mang người về nhà..” nói, hắc chậm rãi lui xuống, xung quanh Băng Lô dần dần hiện lên, một tầng rồi lại một tầng bắt đầu vây quanh, phóng ra một trận hàn khí, y rất nhanh được bao trụ bên trong.

Đem nơi này an bài cho Linh nhi, thân thể cũng sẽ không hư, cũng không ai quấy rầy. Thương Thịnh có thể an tâm ra ngoài tìm cách cứu y. Tin rằng một ngày nào đó sẽ đem Linh Linh trở về.

Mặt trời chiếu thành một đạo quang phía trên một con hạc đang bay lượn, hướng Đông Châu thẳng tới.

Tại Y quán Thương Minh cũng đợi được phụ thân đón hắc về nhà, sinh mệnh tiểu hài tử rất lớn, một vài ngày liền khôi phục tinh thần. Thế nhưng hắc phát hiện phụ thân trở nên ít nói, không thường vui cười, sinh ý càng ngày càng ít, thường nhốt chính mình tại phòng thức thức, vài đầu nghiên cứu phương pháp tiêu diệt xà yêu, có lẽ là kiếm những thứ liên quan thất đường đình. Hắc hoàn toàn mộng một lần nữa sẽ đem thức thức trở về.

Phụ thân nói không có việc gì, chỉ là xà yêu và thức thức cùng một chỗ, tạm thời không có cách nào trở về. Vì thế, Minh nhi rất nỗ lực học pháp thuật, đồng thời làm luôn mọi việc, chỉ là phụ thân chuyên tâm nghiên cứu, sớm đem tiểu thức về nhà lại trở về như trước kia.

Xuân hạ thu đông luân chuyển, tiểu hài tử giờ trưởng thành rất nhiều, Đông Châu lại lần nữa nhóm lên những ánh lửa, Hắc mới phát hiện lại một năm nữa trôi qua.

Không có Linh Linh bên cạnh cũng đã năm năm.

Mỗi lần tân niên, hắc sẽ lén chạy về Băng Lô hồ, tại nơi băng trùng chờ vài ngày, đứng nơi đó kể cho Linh nhi nghe về những chuyện vui buồn phát sinh trong một năm. Nếu không có gì để nói, sẽ như kẻ si ngốc mà nhìn y.

Nay đã năm năm, với pháp thuật trong năm năm hắc nghĩ đến nhỏ đình cùng xà yêu quyết tử chiến, nhưng như vậy cũng không được, nếu không thắng được, còn liên lụy đến thân thể Linh Linh, Minh Giới nhất định nhúng tay vào mang hồn phách y đi. Lại nghiên cứu lần nữa. Đáng tiếc không có thu hoạch gì. Điều quan trọng là chưa tìm được ký nghiệp..

Vì thế hắc muốn biết sẽ làm như thế nào, cho nên học một thuật bói toán dùng những hạt giống của thảo quả hình rẻ quạt cho vào ít máu rồng sẽ thành một quả Thanh Đồng hình nét mặt, trong lòng nghĩ đến việc bói toán, hạt thảo quả sẽ dần dần xếp thành chữ, không ít cũng không nhiều chỉ hai chữ. Hai chữ này sẽ cho người bói toán biết kết quả. Nhưng không thể dùng nhiều, hàng năm chỉ vào ngày sinh thần Long Vương mới hỏi một lần.

Năm thứ nhất, Thương Thịnh sử dụng nhằm xác nhận thực hư, hỏi quả tượng quê nhà nơi nào, đáp án “Băng Lô” thập phần chính xác.

Năm thứ hai, hỏi Thương gia sẽ cùng nhau đến bao lâu? Đáp án “Ba hai” đúng đó chính là năm ba mươi hai.

Năm thứ ba, hắc lại hỏi có thể tìm ký nghiệp ở đâu đáp án “Minh giới”

Minh giới không phải là nơi nói đến có thể đến, nơi đó cất giấu nhiều điều quý mị, Hắc Bạch Vô Thường, ngư đầu mã diện có bao nhiêu lợi hại, cũng không biết. Hơn nữa Minh Giới nơi hắc ám rộng vô biên, muốn tìm một khối ngọc xanh nói dễ là dễ sao. Vạn nhất không thể quay lại được, Minh nhi phải làm sao? Còn Linh nhi làm sao?

Thương Thịnh trái lo phải nghĩ một năm nữa trôi qua.

Đến năm thứ tư, hắc lại hỏi nơi nào có khả năng cứu Thương Linh, đáp án “Minh Giới” cái này làm cho hắc hoang mang, lẽ nào nhất định phải đi Minh Giới tìm ký nghiêu gọi ra mộng thần? Tin có lẽ không tin, lựa chọn chỉ ở một ý niệm. Do dự, hắc không ngừng thu thập tư liệu về Minh Giới, lén theo dõi quỷ sai làm việc nơi dương gian, biết được phương pháp tiến nhập, bái phỏng những người hoàn dương, vẽ ra địa đồ Minh Giới, còn nghe nói, nơi đây có chỗ cất giấu bảo khố, chuyên môn thu thập kỳ trân dị bảo trong thiên hạ. Nếu ký nghiêu tại Minh Giới rất có khả năng tại nơi này.

Bận rộn mọi thứ lại một năm, Minh nhi giờ cũng trưởng thành nhiều, hoàn toàn an tâm ly khai hắc, mà nay bói toán Thương Thịnh hỏi chính là kết quả với Thương Linh thế nào, đáp án “Hạnh phúc”, thấy tiên đoán tốt đẹp, này làm cho hắc thêm phần an tâm, hắc đã cười suốt mấy ngày, tâm tình khởi sắc, cứ như Linh nhi đang bên người. Tiếp, hắc liền bắt tay chuẩn bị, dọn dẹp một chút, dự định đến Minh Giới tìm ký nghiêu.

Vào một buổi tối kia, hắc ly khai, chỉ để lại một phong thư cùng một linh vũ cho Thương Minh, trên thư viết chính mình đến tuổi vàng, cái gì cũng không mang. Hắc tin nếu thực sự cứu được Linh nhi, sẽ tại nơi đây cùng y bái đường thành thân! Nếu Linh Linh không đáp ứng thì cũng phải đáp ứng! Bất quá, sự tình này nếu để nhi tử biết, không mắng phụ thân biến thái ** (1) mới lạ! Chính đi thanh tịnh..Vì vậy, chuẩn bị đi tối cửa. Đương nhiên trước khi đến Minh Giới, phải quay về Băng Lô hồ nhìn y một chút, đã hơn một năm không gặp, rất nhớ a.

Buổi sáng ngày thứ hai, Thương Minh làm tốt điểm tâm, đến phòng thúc thúc gọi phụ thân rời giường, lại phát hiện phụ thân không có, mà trên giường có một phong thư cùng một cái gì không biết màu trắng. Vội mở phong thư, trên viết:

“Minh nhi:

Có một số việc phụ thân giấu ngươi từ lâu, kỳ thật phụ thân chính là yêu quái, bởi vì hiếu kỳ, bước vào thế giới con người, nghĩ muốn cảm giác cả đời. Vì duyên phận, ta thu dưỡng ngươi, còn có thu dưỡng Linh Linh, chính là thân phận hai người các ngươi không giống nhau, ngươi là nhi tử của ta, y là đệ đệ của ta. Có thể là chuyện tình Linh Linh cho ta đã kích không nhỏ, khiến ta đối với phàm trần càng ngày càng mất hứng thú, mà ngươi nay cũng mười tám, ta quyết định quay về nơi đến. Minh nhi, thỉnh đừng quải niệm phụ thân, phụ thân chỉ đến một nơi thế ngoại đào nguyên nào đó, nhưng không muốn ngươi biết.

Thương gia giao lại cho ngươi, ta đã tính qua cả nhà chúng ta chỉ có thể cùng nhau đến ba mươi hai tuổi, làm thiên sư, ngươi phải nhớ kỹ hảo hảo vì dân trừ hại, trừ ác dương thiện, cho Thương gia chúng ta rạng danh, làm hải tử Thương gia, phải nhìn nhận được tình cảm thật của mình. Không nên để mất người trong lòng.

Phụ thân lưu”.

Nguyên lai phụ thân rời ‘gia’ ra ngoài, hơn nữa, mình không phải là thân sinh nhi tử của phụ thân..Thương Minh đọc xong tín thư, trong lòng liền cảm giác mất mát, nghĩ đến một mình tiếp bước, khó trách cảm thấy mờ mịt. Nhìn lại một lòng vũ, quả nhiên là có vị đạo của phụ thân, lẽ nào như nói, phụ thân chính là một điều nhi bạch sắc?

(con Diệc)

Chú giải:

(1) **: nguyên văn là vậy

16. Quyển 2 - Chương 4

Minh giới.

Diêm vương giao cho Phán Quan một tiểu đào nhi, này là từ hội bàn đào mang về. Không biết người nào đó, định ra quy củ mới, nói Phán Quan Minh Giới là Thạch đại nhân không đủ tư cách, từ nay về sau không được tham gia. Diêm Vương không ý kiến chỉ không nói một lời liền đem một cây đào con trở về, nói là tới khi nó trưởng thành sẽ không bao giờ...tham gia hội bàn đào nữa, chỉ cần hai người ngồi đối mặt dưới tàng cây, thưởng thức quả đào tại đây, nhất định so với thiên đình còn tiêu dao hơn! Bất quá hiện tại không biết cây đào này có thể hay không sống tại Minh Giới tới trưởng thành.

Phán Phán hưng phấn tìm một chậu hoa lớn đầy tinh xảo. Ngồi xổm trên mặt đất chọn lại những đất có khí tiên Diêm Vương mang về, một mình tại Lăng Nguyệt cư hậu viện vui tươi mà lộng. Dưới đáy chậu hoa có những khe hở làm nước chảy, cần phải một chút chỉnh sửa, nếu đây chính là bảo bối của đại thụ đào, nên dùng đồ hảo một chút! Nghĩ thế liền chạy đến tiểu tạp gian, từ đó lấy ra một cái rương. Trong đó chứa nửa khối than chì màu ngọc bích, nhìn tổng thể chỉ có nửa khối, không được tốt lắm, nhưng tạm thời dùng nó vậy.

Tiểu tạp gian là nơi Phán Phán chứa “bảo bối”, được mọi người gọi Minh Giới “Tàng bảo khố”, nhưng bọn họ lại không biết nơi chân chính cất trữ bảo khố lại ở Lăng Nguyệt cư. Lăng phí hơn nửa ngày, Phán Phán rốt cục cũng đem khóa tiểu đào trồng vào chậu hoa, vừa mới làm xong, một tiểu quỷ chạy đến.

“Thạch đại nhân, có thư từ Nam Hải, nhượng ngài đến Diêm Vương điện một chút”

Vừa nghe tin từ Nam Hải, liền đoán được Quan Thế Âm đã biết được vấn đề của song sắc hồn phách năm năm về trước, lần ấy, ngài bảo rằng đem cái hài tử kia đến cho ngài gặp qua, nhưng một ngày đem trên trời, lại bằng một năm trên mặt đất! Cứ thế lưu lại nơi đó năm năm.

Bắt tay vào áo ngoài tùy tiện tẩy sơ, vứt tay áo ngưỡng ngừng chạy đến Diêm Vương điện.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, ngoài một phong thư, còn có thiếu niên tóc trắng cũng được mang trở về.

Thương Linh vô tri vô giác chưa thanh tỉnh ý chỉ mở to hai mắt, nhìn một chút xung quanh, rất nhanh liền nhắm hai mắt lại nặng nề đi vào giấc ngủ.

Phán Phán sai người đem y vào trong gian phòng của mình, liền mở thư tín xem. Bên trong chỉ có mấy tự: ‘Lạc Xa, Tề Tuyết, Hỏa Vân’

Cái kia....Quan Thế Âm quả nhiên thích khoe khoang thâm trầm! Thật ghê tởm!

Không thể làm khác hơn, tự mình đoán! Đầu tiên là ‘Lạc Xa’, nghe như là trong trận tuyết năm đó, một người trẻ tuổi chết, hẳn là chỉ hẳn không sai. Nhanh chóng tiếp ‘Tề Tuyết’ đây là chỉ ngọn núi tuyết, một địa danh, thế ‘Hỏa Vân’ là có ý tứ gì? Là nhân danh, địa danh hay vật danh? Nhiều cái mang tên ‘Hỏa Vân’, biết tra từ đâu?

Đúng lúc này, mở miệng nói gì đó, hai mắt chậm rãi mở ra, tuy rằng đầu óc còn hồ đồ, nhưng vẫn liếc mắt sang người ngồi ngay bên cạnh, đây không phải ca ca, là một người hoàn toàn xa lạ, không khỏi nhanh chóng mở mắt đánh giá xung quanh, không nhận ra, màn không nhận ra, án kỷ không nhận ra, bình hoa không nhận ra, chén trà, liền song cửa sổ chưa từng thấy qua! Một lòng khẩn trương đứng lên: “Đây là đâu? Người là ai?”

“Úc? Người tỉnh” Phán Phán chiết hảo giấy viết thư, hướng tiểu hài tử mỉm cười: “Nơi này là Minh Giới, ta là Phán Quan gọi Thạch Khanh”

“Ta đã chết?”

“Đương nhiên đã chết” Phán Phán xoa xoa đầu tiểu hài tử còn đang mơ hồ, trên đỉnh đầu đảm một khóa đinh ba tác làm sao có thể không chết?

Thương Linh rất bội phục người này có thể mở miệng cười nói ‘Đương nhiên đã chết’, hơn nữa còn mang theo ngữ điệu vui sướng, quả thật đem người chết thành người sống mà mừng rỡ. Ngay người hồi lâu, nghĩ đến xà yêu, nghĩ đến ca ca, nghĩ đến Minh nhi.

“Thế ca ca ta?”

“Người trước nói ta biết tên?”

“Ta là Thương Linh, Thương trong trời xanh, Linh trong thông minh”

“Ân! Thương Linh a, ta còn không rõ lắm lai lịch của ngươi, người trước nói thêm ta biết tên, bát tự, còn có phụ mẫu, mà ca ca ngươi cũng được”.

Thương Linh ngồi dậy, nhu nhu đầu, suy nghĩ có lẽ ngủ rất lâu. Phán Phán thừa dịp chạy đến thư trác, chuẩn bị bút mực, thế nhưng lại phát hiện có gì đó, liền mở giá sách, bên trong một tiểu sơn bằng hộp gấm được khắc rất tuyệt, chỉ cần oanh một tiếng có thể đánh sụp nó.

“Không có ý tứ, không có ý tứ” Phán Phán xấu hổ cười khách khách, ngồi xổm xuống trở mình thu thập, đây chính là văn phòng tứ bảo mà mã diện đưa đến, do sự vụ nhiều việc, cũng lười chỉnh lý, thế là nhanh chóng trở thành một đống loạn thất bát tao. Trở mình thu thập tiện tay mở hộp gấm, mới phát hiện thật lâu trước đây tại dương gian có mang về một đoạn bút, tuy rằng có tiếp xúc qua, thế nhưng thủy chung cứ như tà khí, không có biện pháp viết tự. Thế là vút tại giá sách. Phán Phán nhìn sau vội vã khép hộp lại, nhưng rất kỳ quái, toàn bộ hộp đột nhiên rung động!

“Chuyện gì xảy ra?” lần thứ hai mở hộp, không nghĩ tới cái ngân bút này cứ nhiên bay ra ngoài, nhúng nhảy trên đỉnh đầu Thương Linh.

“A nha!” bị đánh đau kêu to, nhất bút lên vấn Phán Phán: “Người làm gì lấy bút đánh ta?”

“Ta, ta không có...là do nó tự bay tới..”

Bút như thế nào bay? Thương Linh có điểm tức giận, nắm bút lên bước đến thư trác, tại trên giấy trắng phần phiêu, tựa viết tự. Cái này Phán Phán nghi hoặc, vì sau trước kia dù làm thế nào cũng không được, nay vào tay y lại có thể viết tự?

Nhanh chóng nhớ lại bút này chính là tại Tể Tuyết sơn nhặt được, thế bút này có khả năng liên quan tới Lạc Xa, có linh tính, nhận chủ nhân. Người trước mặt này ..lại là hậu nhân, tất cả những suy nghĩ này có lẽ vô cùng hợp lý.

Chờ một chút, nếu y là hậu nhân Lạc Xa, vậy nhất định là một người có tài, nếu ở lại Minh Giới phụng sự...Hắc Hắc..ta thực sự quá thông minh !

Phán Phán không còn tính bước tiếp theo đi như thế nào, cũng bắt đầu tính bước thứ hai, thứ ba, vừa nghĩ đến Thương Linh sẽ ở lại Minh giới hiệp lực, không khỏi hỉ thượng quan, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Thương Linh dùng tốc độ nhanh nhất viết cố sự kể lại, “Bá” hạ bút giao lại cho Phán Phán, không chút thay đổi nói : “Viết xong rồi, ta phải về dương gian, tìm thân nhân.”

Xem ra người này tâm tình không tốt, cũng khó trách, không ai biết mình chết mà có thể hoàn nhạc vui vẻ — ngoại trừ Thường Mộ.

“Vậy ngươi chờ một chút, ta phải cho người xác minh một chút sự tình, cho ngươi vào quỹ tịch, ngươi mới có thể đi”. Nói xong, liền cầm trang giấy chạy đi, trước chưa đi xa còn vọng lại “Người đừng chạy loạn a! Nơi này rất nguy hiểm, chờ ta trở lại”

Thương Linh hết nhìn đông lại nhìn tây, cũng không dám tùy ý loạn, không làm gì khác hơn là tại nơi đây chờ.

Nằm úp sấp trên bàn, vỗ vỗ vào má, đánh giá hoàn cảnh lạ. Ngoài cửa sổ một mảnh hắc ám, có một vòng tròn tròn đích ánh trắng tại không trung, thế nhưng so với ánh trắng nơi dương gian lại có điểm không bằng, đặc biệt lớn, đặc biệt tròn, cố định một chỗ không chút sút mẻ. Nhìn nhìn, ánh trắng lại hiện lên vẻ mặt ca ca mộng lung, trên đó có chút xấu hổ mỉm cười, không biết trong tư tưởng đang nghĩ gì lại nhận ra người đó.

Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm ca ca: “Người là người ta yêu nhất, ta không thể mất đi người”

Di? Đây là ca ca nói qua lúc nào?

Thương Linh không nhớ rõ, nửa tin nửa ngờ, tựa như là đối thoại từ trong mộng. Kỳ thực ca ca làm sao đem chính mình thành người yêu nhất, đã từng không dưới một lần tưởng, nếu như đời này có thể cùng ca ca sống tiếp quãng đời còn lại, thật là bao nhiêu hảo. Chỉ là, cuối cùng ngày đó phát sinh sự tình này, làm cho y phải hoài nghi ca ca cũng không phải một người bình thường.

Nếu ca ca không phải con người, vậy hẳn là ai? Thần tiên? Yêu quái?

Chưa suy nghĩ tiếp, Phán Quan đại nhân trở lại, xác minh sự tình tốc độ không chậm.

Phán Quan mang theo biểu tình ngưng trọng đẩy cửa vào, thế nhưng ngưng trọng có điểm giả: “Thương Linh a, sự tình của người đều là giả”.

“Thế nào có khả năng?”

“Ta không gạt người, thực hư trong đó, người nên vấn ca ca người”.

“Vậy người đã trở lại, ta lập tức đi tìm ca ca”

Cái này ở giữa ý Phán Phán, lắc đầu nói: “Không được, không được, người không thuộc quỷ tịch, hay cô hồ dã quỷ, dựa theo quy củ phải đem người thu nhập vào Bối Âm sơn, không được lưu lại dương gian, cũng không được chuyển thế. Còn có, nếu người vào quỷ tịch, cũng không thể tùy tiện về dương gian thăm người thân, có ngày trong quy củ, thanh minh, trùng dương, đông chí, hơn nữa chính là ngày giỗ của người”

“Đây là quy củ a? Ta mặc kệ, ta chính là muốn đi!” Nói xong Thương Linh liền xông ra bên ngoài, Phán Phán ngăn cản: “Người đừng vội, ta có một biện pháp”

“Vậy người mau nói! Đừng trần trờ như một tiểu lão đầu”

“Cái gì? Người nói ta như tiểu lão đầu?” Phán Phán cũng từng là một thần tiên nhiều năm, chưa từng có ai nói như vậy với hắn, thoáng cái bị kích đến thối lui ba bước.

Thương Linh nhìn bộ dạng giật mình của hắn, quay đầu gãi gãi, nghĩ tới nghĩ lui chính mình sai: “Phán Quan đại nhân, người nhanh lên một chút nói ta biết phương pháp kia, ta thực sự rất gấp”

Đem tâm thái chinh mình quay về, chính mình cũng là một lão yêu tinh, liền chậm rãi nói: “Người trước quy phục chúng ta, trở thành Minh Giới tiểu quỷ, ta có thể an bài người theo Vô Thường quỷ câu hồn, tiện đường có thể cho người về nhà, gặp qua ca ca. Người nghĩ thế nào?”

Thương Linh vội quay về dương gian, không kịp suy nghĩ nhiều trở thành Minh giới quỷ sai có cái gì bất hảo, vội vấn: “Hảo, thế cần bao lâu..”

Phán Phán vươn ba ngón tay, hứa hẹn nói: “Không quá ba ngày”

Chỉ ba ngày, nhanh qua, Thương Linh sáng khoái đáp ứng. Phán Phán vừa thấy gian kế thực hiện được mượn cơ cấp nhập tịch, một gian phòng.

Trong ba ngày, y nhận lại thân thể, cùng một hai bộ hắc phục quỷ sai, y không thích, nhưng phối hợp với mái tóc trắng dài phả lệ xem qua cũng được.

Phán Quan quả nhiên rất thủ tính, Thương Linh ngày đầu tiên y được phân đến Đồng Châu câu hồn.

Đồng Châu vẫn như trước, tiếng người ồn ào vô cùng náo nhiệt. Thương Linh nhân lúc rảnh rỗi, liền quay về tiểu trạch cạnh bờ sông. Phải nhanh chóng kiếm ca ca, chính mình tại Minh Giới làm quỷ sai, nhượng hắn không cần lo lắng.

Y trực tiếp bước vào tiểu viện, thấy một người có điểm xa lạ rồi lại quen thuộc đang loay hoay với kiếm gỗ đào.

Vì sao người này nhìn qua đã chừng mười bảy mười tám tuổi – Thương Minh? Lẽ nào hắn trong vòng vài ngày đã trưởng thành?

“Minh nhi?” nhẹ nhàng kêu một tiếng, không có dừng khí xác định. Y căn bản không biết, y đã ly khai năm năm.

Thương Minh ngẩng đầu, không thể tin vào mắt một người bạch phát mái tóc đang đứng trước mặt.

“Trời ạ..Người là tiểu thúc thúc...” kích động không nói ra lời, thân ảnh tuần tú cùng phụ thân như nhau: vĩnh viễn khắc trong đầu. Thế nhưng phụ thân không phải nói, tiểu thúc thúc cùng xà yêu bị phong ấn..thế nào..lẽ nào, cha đã đem y cứu ra?

“Minh nhi!” Thương Linh cười bước qua, “Người như thế nào lại lớn như vậy?”

“Ta đã mười tám tuổi, đương nhiên phải lớn!”

“Mười tám tuổi?” Minh nhi không phải chỉ mới mười ba tuổi?

“Thúc thúc, người đã đi đâu năm năm nay?”

“Năm năm?”

“Đúng vậy, chính là năm năm.”

Thương Linh ngây dại, điều này sao có thể? Mặc dù chính mình hôn mê bất tỉnh, nhưng vẫn có một chút ý thức, thế nào lại là năm năm? Thế nhưng, Thương Minh thân hình ngay tại trước mặt..đây cũng có thể nói lên sự thật? “Phụ thân người đâu?”

Vừa hỏi đến phụ thân, Thương Minh lộ ra quỵên luyến cùng không muốn, khổ sở nói: “Phụ thân đã ly khai hai ngày trước”

“Hắn đi đâu?”

“Hắn không nói, chỉ để lại một phong thư, nói chính mình là yêu quái, phải về ngọn núi..ta vừa nhìn thấy người liền tưởng do phụ thân cứu ra”

Nghe Minh nhi nói vậy,biết nhận định của mình đúng, ca ca không phải một người bình thường. Thế nhưng, cho dù hiểu rõ việc này, Thương Linh đối với thân thể mình vẫn như trước không có nhiều hứng thú, chỉ muốn biết ca ca hiện tại nơi nào.

“Minh nhi, phụ thân người có hay không lưu lại một chút manh mối, nói cho người hắn quay về nơi nào?”

Thương Minh suy nghĩ một chút: “Có, người chờ chút!”

Nói xong liền chạy vào trong, sau đó lại vội chạy ra, xuất ra một phong thư cùng một lông chim bạch sắc giao cho Thương Linh: “Đây cái này, phụ thân lưu lại”

Đọc xong tín thư, mới biết chính mình là do ca ca dưỡng, nhưng vì sao có ký ức lúc nhỏ? Nghĩ như thế nào cũng không ra manh mối, buông phiền nào không suy nghĩ vấn đề này, nhìn qua lông chim, tỉ mỉ nhìn một chút. Ngủ xem..quả nhiên có vị đạo của ca ca, đây là lông diệc, lẽ nào như ca ca nói chính là con diệc thành tinh?

Trong lòng toan tính dự định ngày sau trở lại Minh Giới hảo điều tra. Nghĩ đem linh vũ trả lại cho Minh nhi, dẫn đo ở trong tay lưu luyến không rời.

Thương Minh thập phần am hiểu ý người, nhìn ra tâm tư thúc thúc, cười nói: “Thúc thúc, ta nghĩ lông vũ này đặt bên cạnh người sẽ hảo, người mang đi đi”

“Này không tốt, đây chính là phụ thân người lưu lại cho người..”

“Từ lúc người đi, phụ thân cả người đều thay đổi, thường nhìn về phía bầu trời mà ngây người, buổi tối ngủ tại giường của người, ôm gối của người, trong mình luôn gọi tên người, mỗi lần ăn liền dọn thêm chén, thêm đôi đũa, mỗi lần giặt y phục cũng đem y phục người tẩy, tẩy xong phơi nắng, phơi nắng xong tẩy, tẩy hư liền dựa theo số đo, làm lại một y phục mới, vì thế lông vũ này người cũng nên đặt tại gối đầu.”

“Ta đây sẽ bảo quản, khi tìm được ca ca sẽ báo người hay..” tưởng niệm hình dáng, nước mắt đã quay quanh mi, vừa lúc quý sai cùng y hành sự giục, còn muốn đi vài hộ nhân câu hồn! Thương Linh đem linh vũ cẩn

cẩn dục dục (cẩn thận từng li từng tí), nhét vào ngực áo, nói tại Minh Giới bảo vệ tốt hậu thế Thương gia. Nếu có khoảng không, thì hần tới tìm ta, ta rất muốn hần..

Nhân sinh trên đời, khó tránh khỏi chết, nếu như kiếp sau nhận không được ca ca, này chuyển thế cũng không có ý nghĩa, còn không bằng phục sự tại Minh Giới vĩnh viễn, nói không chừng qua năm tháng sẽ lại lần nữa tương phùng...yêu lạng xoay người, đi ra viện, rất nhanh tiêu thất trong không khí.

Vô Thường điện

Thường Mộ tinh thần phấn khởi, tại trước gương lý chỉnh lại y phục chuẩn bị xuất phát. Hai ngày trước chấp hành lệnh hàng yêu, Hứa Điểm để bảo hộ Thường Mộ vô ý bị thương, bụng trúng một đao, mọi người xem Thường Mộ ôm y trở về liền nghĩ rất kỳ quái, bình thường hi hi hã hã giờ lại một mặt hoảng sợ, một đường từ quỹ môn quan kêu to “Phán Phán người cứu mạng” gấp đến độ Phán Phán còn tưởng sắp có đại họa, một bên thất chặt thất lưng, một bên từ nhà xí lao tới. Mà ngày thường người luôn nói năng thận trọng – Hứa đại nhân lại vui vẻ mở nụ cười mê người, vì trong lòng Thường đại nhân ngu ngốc nghĩ rằng y bị thương nặng.

Sau lại, Thường Mộ mới biết được cái bụng này bị trạc trúng không quá nguy hiểm, để quý y xem qua, dưỡng thương nửa tháng là khỏi, chỉ cần hồn phách không tiêu tan, bị đánh thành thịt nát cũng không quan hệ, lần này là do khấn trương quá độ, bị mọi người chê cười.

Hứa Điểm ngồi trên giường, không nhin được trừng mắt nhìn Thường Mộ: “Người đi hàng yêu, không phải đi thân thiết, người quay trước gương nửa ngày có phiền không?”

Nhanh chóng nhảy đến trước mặt y, kéo cái tay trắng mềm: “Ta không phải là luyện tiếc sao.. đứng trước mặt người xoay nhiều người cũng nói phiền. Mọi người đều nói lúc thụ thương trên mặt sẽ toát ra điểm yếu ớt, người như thế nào lại như vậy hảo hung?”

“Người nhanh lên một chút, đừng để cho nhất bang huynh đệ bên ngoài chờ người”

“Ta là quan so với bọn hần lớn hơn, bọn hần chờ ta là đúng, sao lại phải để ta chờ bọn hần?”

“Người...” Hứa Điểm tức khí, bụng một trận đau nhức thoáng cái nắm chặt chăn che vết thương, nhìn thấy Thường Mộ lập tức ôm lấy hai vai: “Tiểu nương, người không sao chứ?”

Hai mắt trắng dã, quay đầu không nói lời nào. Chiêu này rất hữu hiệu, Thường Mộ lập tức gạt đầu tích cực nhận sai: “Xin lỗi..Mộc Nhĩ không bao giờ..chọc giận người sinh khí nữa,Mộc nhĩ đi..”

Tuy rằng vả vào mồm nói: “cái này đi..” thế nhưng rất lâu vẫn không hề động, Hứa Điểm quay đầu định hỏi hần như thế nào còn không đi, vừa nhìn đến nhân thần của hần đột nhiên trở nên nhu tình, nguy rồi..Lại muốn tới!

Quả nhiên, Thường Mộ chăm chú nói: “Tiểu nương, mặc kệ quý y nói thương thế người có bao nhiêu ít đừng lo, ta vẫn khấn trương, người chau mày ta liền lo lắng, người nói đau, ta cũng lo lắng, nếu như có thế, ta muốn nửa tháng nay, chỉ bên cạnh người, một tắc cũng không rời...”

Hai tay trên vai từ từ chuyển qua gương mặt, Thường gia tiểu hài tử a thường gia tiểu hài tử, mở miệng nói những câu này làm cho người khó có thể chống đỡ. Thường Mộ cứ như vậy hôn xuống.

Ở chung lâu như vậy, cũng biết một Mộc Nhĩ biến thành tuyệt thế thành thánh, nói nghe rất xuôi tai, sau đó tiếp đến hành động, cứ đến đó, là y không thể cự tuyệt, ngày hôm nay cũng vậy, nhưng là một chút ôn nhu sau là xấu hổ cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Trên đường cẩn thận”

“Ân, tiểu nương, ta đi đây, ở nhà hảo hảo đợi, chuyên tâm dưỡng thương. Trở về sẽ mang theo món người thích ăn nhất.”

“Ân!” Tại trán y nhẹ nhàng hôn xuống, mang theo liềm đao, chuối hương tiêu trên đường ăn, bước nhanh qua cửa đến nơi tập hợp.

Mới vừa ra khỏi Vô Thường điện, chúng huynh đệ nhìn nhau nói, Phán Phán lại chuyên nghe, có chuyện gì muốn thương lượng một chút. Vì vậy, cùng mọi người bước về phía trước, đem hương tiêu trong lòng chia cho mọi người cũng ăn. Thường Mộ nhiều tiền cùng rộng rãi là do hần có tuyệt hảo nhân duyên. Bởi vậy

chỉ cần Hứa Diễm một chút gió thổi lay động hần sẽ biết. Tuy cơ ẩn biến, nếu không sẽ không được đem tiểu nương ăn gạo gặt.

Phán Phán phía trên nói một chút kỷ luật, đây là những điều hần không thích nghe, không chịu nổi mà bắt đầu thu thập hương tiêu, chờ Phán Quan nói xong, hần tát tát vào miệng, tiện tay đem hương tiêu còn sót lại cùng chúng huynh đệ rời đi. Còn lưu lại một câu: “Phán Phán suốt ngày dài dòng cứ như một tiểu lão đầu”

Rất không may, những lời này lại để Phán Phán nghe thấy, có thể chỉ biết đứng tại chỗ ngậy người hồi lâu mới tỉnh...

17. Quyển 2 - Chương 5

Thương Thịnh mặc một dạ y cùng với mặt nạ hắc sắc lặng lẽ tiến nhập Minh Giới, toàn thân được màu hắc ám yểm hộ, đừng nói những người khác ngay cả chính mình cũng không thể thấy. Chỉ tiếc là, hần đi chưa được bao lâu liền mất phương hướng. Nhanh chóng mở bức địa đồ được vẽ lúc trước, thấp tiểu nền lên xác định địa phương, nhưng ngọn nến lại quá nhỏ còn kèm theo trơn nhẵn, động tay động chân không nghĩ đến nó cứ hướng địa đồ mà ngã, ‘Oanh’ một tiếng thiêu cháy bức địa đồ, hần nhanh chóng dập lửa thế nhưng khi mở địa đồ xem thì đã thiếu mất bốn cạnh, đều quan trọng là cái đó đánh dấu đông tây...

Địa đồ không còn, hiện giờ chỉ có cách rút lui, thế nhưng đi suốt một vòng, hần phát hiện đã không tìm đường ra.

Tiến thoái lưỡng nan, đi không được ở không xong! Đến cuối cùng phải cùng Linh Linh trở về, sợ cái gì?

Hoàn hảo, trời không phụ lòng người, rốt cuộc đi nửa canh giờ, Thương Thịnh cũng tìm được đường đi, thấy được Minh Giới bằng hiệu ‘Diêm Vương điện’ to lớn từ đằng xa cũng có thể nhìn thấy, bằng được mạ vạng, vì thế, nơi giấu bảo khố chắc hần quanh vùng phụ cận! bắt quá căng gần, quỷ sai tuần tra càng nhiều. Không tìm ra khe hở, liền lên lút tiến về phía sau, quyết định hậu phương mà xâm nhập.

Một đội quỷ sai mang theo đèn lồng đi qua, một người quay lại nhắc nhở thuộc hạ: “Mấy ngày nay Diêm Vương không ở đây, các người cần phải nhạy bén hơn một chút, biết không?”

Nguyên lai Diêm Vương không có, thật sự là trời ban cơ hội mà!

Một người trong bọn hần lên tiếng: “Hôm nay Hắc Vô Thường đại nhân đi ra ngoài hàng yêu, Bạch Vô Thường đại nhân lại có thương trong người, các người nếu lười biếng,ta sẽ lột da!”

Yêu a! nguyên lai Hắc Bạch Vô Thường đều không thể dùng a!

Cái này khiến Thương Thịnh thầm mừng, quả bối long thảo quả nhiên chuẩn xác! Hần sờ sờ mòng vũ bên hông. Phảng phất thấy được ký nghiên đang kêu gọi hần.

Chờ đội tuần tra đi xa, hần trở mình trên tường, vẫn chưa nhảy xuống, chấn kinh quá độ tại trên tường mà vỡ ngực. Bên kia bức tường chính là tam đầu cầu đang ngủ..... thật đáng sợ!

Không có biện pháp, hần chỉ có thể dọc theo đoạn tường, cách này cầu ấy chắc hần không thể bò lên được.

Bên trong bức tường chính là Minh giới thiện phòng, một trù sư béo đem ra một bát to hồng hồng giao cho một quỷ sai, “Đây là bữa trưa tiểu tam”. Sau đó đem ra một hộp tinh xảo đồ ăn giao cho một người khác: “Ngọ thiện của Thạch đại nhân”, ngẫm nghĩ một chút lại nói thêm: “Nếu ngài không có ở trong phòng, thì đến bảo khố nhìn xem, nói không chừng ở đó, còn không có thì cứ đem quay về đây”

Giấu bảo khố? Ha ha ha..Thương Thịnh che miệng khoái trá cười, nhanh như vậy có thể tìm được bảo khố! Thực sự là trời cũng giúp ta!

Người đem cơm vừa đi, hần cũng bám sát.

Quý sai đưa cơm cơm nhiên đi đến một nơi – Lăng Nguyệt cư, vừa muốn vào cửa liền gặp một bạch y nam tử, cung kính nói: “Hứa đại nhân, ngài đến!”

“Ân” Hứa Điểm nhìn ngó thiên Phán Phán liền tiếp “Ta sẽ mang đến cho ngài ấy!”

“Đại nhân, vết thương của ngài có thể?”

“Có thể!”

“Có muốn hay không ngó thiên của ngài cũng mang đến Lăng Nguyệt cư?”

Y suy nghĩ một chút, cùng Phán Phán ăn không sai biệt lắm, gật đầu đáp ứng. Tiểu quý sai vừa đi, y đẩy cửa bước vào.

Thương Thịnh xem xét một hồi, lén lút phiêu đến sau vườn, giống như có bóng một tiểu tạp gian.

Vườn rất đơn giản, chủ nơi đây không cầu kỳ, song cửa sổ mái hiên được tạo hình mộc mạc. Một điểm cũng không đường hoàng, như là một nơi che giấu bảo bối, bên trong một ao nước trong, vài cây quế, mấy chậu hoa, còn có một bát giác đình.

Phán Phán lôi kéo Hứa Điểm đến đình, trước ngòi xuống xem thương thế y: “Hứa Điểm, thương thế chưa hảo sao lại chạy loạn, nếu để Mộc Nhĩ biết không tốt đâu!”

“Ta ngó một chút sẽ trở lại, hấn sẽ không biết.”

“Người hiện tại có đúng hay không rất nghe lời hấn?”

“Nào có.” Hứa Điểm hai má lập tức ửng hồng, vội nói: “Ta chỉ lừa cùng tiểu hài tử như hấn tranh chấp.”

“Ha ha ha..Người đỏ mặt!” Phán Phán cười đến sáng lạnh, tiểu quý sai mang đến ngó thiên của y.

Hứa Điểm nhìn, tất cả đều là hầm, hấp, xào gì đó, mấy ngày nay cho vào miệng một chút ý vị đậm, nhìn Phán Phán thịt kho tàu, mật ong, còn có nước chấm đặc chế, nhượng mảy chất vấn: “Vì sao Thạch Đại nhân có thịt kho tàu tương lỗ mà ta đều là thanh thanh thủy thủy gì đó? Ta chỉ kém hấn một cấp, mà sai kém nhiều như vậy sao?”

Tiểu quý sai này có lẽ là một người mới tới, bị y hỏi như thế cả người khấn trương đứng lên: “Hồi bẩm Hứa đại nhân, Thường đại nhân lúc gần đi có đặc biệt phân phó trừ phòng, hấn nói phải như vậy – ‘không được cấp tiểu nương ta các món ăn có tương, không phải y không công mà tiểu bụng ấy để lại vết sẹo, ta nhìn thấy đều mất vui. Nếu ai làm, ta liền bắt kẻ đó đi uy tiểu tam’ ”

Hứa Điểm ghen ngay cổ họng không nói được lời nào, dùng chiếc đũa trở xem sao, phát hiện mỗi đĩa rau không phải mộc nhĩ thái nhỏ, thì cũng mộc nhĩ từng lát, vì vậy lại hỏi: “Vì sao mỗi đĩa đều có mộc nhĩ?”

“Này cũng là do Thường đại nhân phân phó, hấn nói: ‘Mỗi đĩa đều cho mộc nhĩ vào cho ta, ta muốn tiểu nương ta mọi thời gian đều gặp mộc nhĩ, ha ha ha..’ ” Tiểu quý sai này chẳng những ngữ khí giống với tiểu đồng tây kia mà kể cả thanh âm cường tiểu cũng giống!

Hứa Điểm hiếu kỳ ngẩng đầu hỏi hấn: “Trước khi đến địa phủ ngươi làm gì?”

“Ta, ta là theo gánh hát, lấy miệng mà sống...” Tiểu quý sai xoa xoa mồ hôi lạnh, còn nói thêm: “Thường đại nhân còn có một câu muốn chuyển đến ngài.”

“Cái gì?”

“Hấn nói con cá này là do hấn phải bỏ ra số tiền lớn mua về từ thiên trì loại cá lâu năm – Băng Tuyết ngư, rất bổ, nhượng ngài dùng dùng lãng phí.”

“Đã biết, vất vả cho ngươi” y phát tay áo ra hiệu cho tiểu quý sai lui ra, cầm lấy đũa chăm chú chọc vào cái vào đĩa cá, xới qua vài vòng mới gấp lên được một con cá nhỏ. Thật đúng là không hiểu biết...

Phán Phán nhìn biểu tình nghi hoặc của y, nhin không được cười: “Ngươi xem cá nhỏ như vậy, nhưng có thể sánh ngang cùng sữa dê thơm ngon, còn hoài nghi cái gì? Đây là tâm y Mộc Nhĩ a! Ngươi nhanh ăn một chút đi! Nếu chậm sẽ lạnh đấy!”

Hứa Điểm lướt qua, cho vào miệng, quả thật vị đạo ngon không gì sánh bằng, chưa từng ăn qua. Ngẫm lại Mộc Nhĩ, trong lòng lại phẳng phất hạnh phúc, Phán Phán nhìn không nhin mà cười so với mật còn ngọt hơn.

Ăn một ngụm thỏa mãn nhìn lên trời, chắc lưỡi ba cái, liền phát hiện Phán Quan đại nhân ngồi đối diện đang cắn chiếc dưa chảy nước bọt với đôi mắt trông mong nhìn xung quanh.

Nguy rồi, quên mời hân dùng...

Thương Thịnh cố gắng nhin chờ hai người kia sau khi ăn xong sẽ ra ngoài một chút, nhưng bọn họ ăn rồi lại trò chuyện, một chút ý tứ tản bộ cũng không có. Hân không chờ nổi nữa, đành mở cửa sổ phía sau tiến vào. Nếu như nơi này cất giấu bảo khố nhất định là nằm bên trong.

Thế nhưng gian chính diện là để tiếp khách, bên trái là thư phòng, bên phải là nhĩ phòng, phong cách bố trí phòng ốc lại theo kiểu cổ xưa vô cùng đơn giản, nhìn không ra là nơi cất giấu bảo khố. Hân suy đoán nhất định có mấu chốt. Vì vậy, gõ gõ mọi nơi một chút, lúc thì tại giá sách lỗi thời, lúc thì tại bức họa chữ trên tường..kết quả vẫn không được gì.

Bắt đầu rơi vào cấp bách, hân như thế làm mọi thứ rối tung, mở giá sách liền ‘Rầm rầm’ hộp gấm bên trong toàn bộ đều rơi xuống, phát ra âm thanh kinh động đến hai người bên ngoài, liền nghe họ nói: “Có tiếng gì?” sau đó là tiếng bước chân vội vã hướng vào.

Không may! Tại giá sách này mới khiến cho mọi thứ rối tung!

Ai! Cũng không phải lúc oán giận hành tung bị lộ, phải nhanh chóng chạy khỏi đây.

Hân xoay người bỏ chạy, Hứa Điểm vừa vào phòng liền thấy thân ảnh hắc ám thoát ra từ song cửa sổ phía sau, không chút suy nghĩ nhanh chóng đuổi theo.

Phán Phán vừa vào đã thấy trong phòng loạn thành một đồng, trước cảnh báo, sau bắt đầu truy đuổi.

Mệnh lệnh Phán Quan vừa ra, nhất bang lớn nhỏ đều tập hợp, toàn bộ lối ra Minh Giới đều phong tỏa, ngay cả con muỗi cũng không chui lọt, một hướng khác, Hứa Điểm tận lực đuổi theo kẻ trộm hắc sắc, trên mặt lộ vẻ sát khí cự nhiên vẫn là mỹ nhân khả ái ôn nhu tại trong phòng bàn truyện phím, đây là không thể bỏ qua! Thương Thịnh đến đường cùng, cứ như con ruồi bay tán loạn, đến cuối cùng lại rơi vào vòng quay, khiến hân không nhận ra phương hướng, lên trời không được, xuống đất một đám người vây, lại thêm có mấy hổ to, chưa từng gặp qua, ngã xuống nhất định sẽ chết!

Vô ý thức sờ sờ bên hông lại phát hiện Mộng vũ không ở cùng! Là thất lạc từ lúc nào! Trong lòng một trận hoảng hốt..

Tại sao lại có thể như vậy... không phải nói ký nghiêu ở đây sao? Không phải nói nơi này có thể đem Linh Linh quay về sao? Không phải nói kết thúc sẽ hạnh phúc sao? Thế nào hiện tại lại...giống như rơi vào đường cùng.

Hứa Điểm một bên truy một bên che bụng, vết thương động kịch liệt đau đớn làm y lực bất tòng tâm, cũng may là đã vây được kẻ trộm tại Luân Thường thính (thính = phòng) . Thở lấy khí, cầm lấy khu hồn chỉ vào Thương Thịnh: “Mao tặc, dám đến Minh giới thâu bảo vật, thật to gan”

Thương Thịnh không nói, quan sát tứ phía, tìm một khoảng trống quyết định biến trở lại nguyên hình tìm lối thoát, không ngờ lại bị y vây bắt, chặn ngay lối thoát.

Phán Phán cười tiểu tam vừa lúc tới, nhìn Hứa Điểm cùng mao tặc, cung thủ lại không dám hành động. Hơn nữa trên người y còn có thương tích như thế nào lại dính vào chuyện này?

“Hứa Điểm! Thương thế người chưa hảo! Rút về cho ta!”

Nhưng Hứa Điểm lại không nghe lời, Phán Phán lo lắng, bất đắc dĩ lấy ra kim thiên từ trong tay áo. Ngài vốn dùng nó để chế trụ trái cây, đã luyện thành bách phát bách trúng, hiện tại trước tình huống này, ngài lại quyết định một lần nữa dùng chế trụ yêu quái. Vì vậy, đem toàn bộ tinh lực ngưng tụ tại nhân thân, chỉ cần một chút có cơ hội liền xuất thủ...

Thương Thịnh đánh giá bạch y đối thủ, trên tay cầm phát trần bạch sắc, tại thất lưng tụ ra huyết sắc, suy đoán đây chính là Bạch Vô Thường, lòng có chút không đành, xuất chưởng chỉ có ba phần công lực, nhưng nào biết Hứa Điểm chống đỡ không được, nhắm mắt lại tiếp nhận một chưởng, một chưởng này đủ để đem linh hồn suy yếu của y đánh văng ra ngoài, cùng lúc đó, Phán Phán lại bắn ra kim thiên! Kết quả, ngài mở to mắt nhìn thấy y bị đánh một chưởng hồn phách văng ra ngoài, lại mở to mắt nhìn thấy kim thiên xuyên qua ngực y, đánh tan hồn phách, những hồn phách nhỏ nhẹ bay ngang đầu Thương Thịnh.

Thương Thịnh bị loại hồn phách bay tán loạn này làm hãi phải thối lui ba bước, chỉ nhìn thấy khắp trời những viên li ti bay khắp, vội vàng che lại cái mũi vừa hấp phải một viên. Đầu óc liên mê muội, lòng bàn chân vừa trượt, thân thể mất đi trọng tâm ngã xuống, nhưng cư nhiên này không phải té trên mặt đất, bụng dưới đau vô hạn ôm sát người, vừa nhìn lại, thủ phạm làm hắn trượt chân chính là – một vỏ chuối hương.

“Đây là một – vỏ – chuối – hương?”

Phán Phán choáng váng, khi thấy linh hồn y bị phá vỡ cùng bị kim thiên bắt trúng..cũng may một ít lý trí còn sót lại, lập tức phân phó những lão quỷ sai có kinh nghiệm thu thập hồn phách Hứa Điểm. Tiểu quỷ, nhanh chóng thu thập, sau lại cuống quýt bẩm báo: “Thạch đại nhân, thiếu đi một phách! Thiếu một phách! Làm sao bây giờ!”

Phán Phán bị bọn gọi đến hoảng hốt, tỉ mỉ xem qua, mới phát hiện thật sự thiếu một phách “Tại sao có thể như vậy? Kiểm tra lại thật chuẩn xác!”

“Ân!”

Quỷ sai Minh Giới từ trên xuống dưới, toàn bộ đều tìm kiếm hồn phách Bạch Vô Thường, bắt luật tại ngõ gác cũng không buông.

Phán Phán cầm lấy Hứa Điểm hồn phách mà rơi nước mắt, như vậy làm như thế nào giao cho Thường Mộ?

Tìm khắp tiểu viện kể cả Luân Thường nhĩ phòng, kỳ thực tất cả mọi người đều rất khẩn trương, trong trong ngoài ngoài tìm không dưới mười lần, vẫn không thấy chỉ có một khả năng chính là rơi xuống lục đạo luân hồi, cũng sẽ không trở lại...

Mọi người đều thống hận tên mao tặc xông vào Minh Giới, riêng Phán Phán lại càng thống hận chính mình. Bởi vì chính kim thiên của bản thân đánh vỡ linh hồn Hứa Điểm...

Đã qua ba canh giờ, vẫn như trước không hề có chút tin tức, cầu hồn phách nếu không được tập hợp đầy đủ sẽ rất nhanh bị hao tổn, không còn cách khác Phán Phán đành đưa y vào lục đạo luân hồi, tạm thời tìm một thân thể, chỉ có điều, là trở thành kẻ si ngốc.

Không lâu sau, Thương Linh cùng quỷ vô thường trở về, dọc đường mí mắt cứ loạn khiêu (giật mắt), rất kỳ quái vì đã là ‘Người chết’ sao mi mắt cứ khiêu mãi. Vừa tới Minh Giới, phát hiện có điểm không đúng, biểu tình mọi người đều rất ngưng trọng, nơi nơi tìm kiếm. Rất nhanh có người nói với bọn họ Bạch Vô Thường Hứa đại nhân xảy ra chuyện, nếu phát hiện một hồn phách liền đưa cho Phán Quan.

Thương Linh nhanh chóng gia nhập đoàn tìm kiếm cầu hồn phách, thành thật mà nói, y chỉ thấy qua hồn phách chứ cầu hồn phách cho tới bây giờ hình dạng thế nào y cũng không biết. Chỉ dựa theo thư sách với lời ca ca mà hình dung, nhân có ba hồn bảy vía mà cấu thành, do ngoại lực tác động mới có thể phân tán thành cầu hồn phách, thông qua một ít cầu hồn pháp sư có thể đầu thai, nếu như đầu thai, thiếu hồn phách sẽ có ảnh hưởng. Còn có tổn hại cầu hồn phách tức nghịch thiên mệnh, ắt gặp quả báo.

Y tìm khắp nơi, vẫn không tìm được, nhưng tại trên mặt đất nhặt được một khối ngọc bích, hơn nữa đây với mộng vũ giống nhau như đúc.

Ca ca nói qua, mộng vũ và ký khiêu là hai khối hoàn toàn tương đồng, hợp cùng một khối ngọc hoàn chỉnh. Thương Linh lật xem khối ngọc, trong lòng suy tín, lẽ nào đây chính là như ca ca nói ký khiêu? – nhất định phải hảo hảo thu hồi, chờ ngày nào đó gặp ca ca, cùng mộng vũ hợp một, sau sẽ nguyện cùng ca ca vĩnh viễn hợp cùng một chỗ.

Nếu được như vậy, thật là hạnh phúc! Ha ha...

Toàn bộ tiểu quỷ Minh Giới đều biểu tình ngưng trọng vì đầu tìm kiếm chỉ có mình y là mở miệng tươi cười.

Một lúc sau, Thường Mộ, tay cầm mức quả, tay nắm lấy một người đang bị trói, hăng hái trở về. Các huynh đệ cao hứng thảo luận đã cùng hắc lĩnh đánh một trận thỏa đáng, chỉ có Thường Mộ là không nói một lời, một lòng nghĩ về sớm một chút. Vừa qua khỏi quỷ môn quan, hắn liền vứt các huynh đệ phía sau chạy thẳng đến Vô Thường điện.

Bọn tiểu quỷ mang chiến thắng đến gặp Phán Quan đại nhân, chuẩn bị một trận tranh công, nào ngờ, Phán Phán vừa gặp bọn họ sắc mặt liền đại biến:

“Thường Mộ cũng trở về?”

“Đúng vậy, đã trở về”

“Thế hắn đâu?”

“Còn đâu nữa? Đương nhiên là đem đồ ăn ngon đến hống tiểu nương hắn rồi!” nào ngờ lời vừa chửi, chưa kịp tranh công, Phán Phán đã không thấy bóng dáng..

Thường Mộ một lòng vui sướng đẩy cửa...thấy Hứa Điểm im lặng nằm trên giường, chần chập phía trên tựa hồ đã ngủ rất sâu. Xem ra y đúng là nghe lời, quả nhiên phải trái đều nghỉ ngơi.

Trong lòng vui mừng, bước đến, rón ra rón rén ngồi xuống, cầm lấy mức quả gõ nhẹ lên môi y: “Tiểu nương, Mộc Nhi đã về rồi! Có mức quả nga”

Hắn ngồi chờ y mở mắt, sau đó chờ y thanh tỉnh hắn sẽ một phen nháo! Đột nhiên “Phanh” một tiếng, cửa bị bên ngoài đẩy vào, bên ngoài có một người. Thường Mộ quay đầu lại nhìn thấy Phán Phán xông vào, liền đưa ngón trỏ lên miệng: “Hừ – tiểu nương còn chưa tỉnh, nhỏ một chút”

Hắn chưa phát hiện, hắn chưa phát hiện...Phán Phán nhìn con mắt Thường Mộ, nhìn mức quả trong tay hắn, muốn nói nhưng lại không biết mở lời thế nào..

“Thường Mộ...ta...ta..”

“Làm sao vậy?” Thường Mộ nhẹ nhàng hỏi

Phán Phán cúi đầu, không có dũng khí nhìn hắn. Đây là tai họa đột ngột ập tới so với sấm sét giữa trời quang còn nghiêm trọng hơn! Hơn nữa, chính mình đã hại Hứa Điểm thành như vậy...đến lúc Thường Mộ phát hiện, hắn sẽ như thế nào bị thương? Hắn sẽ như thế nào khổ sở? Còn có, hắn như thế nào cảm hận?

Yên tĩnh..

Bỗng ngoài sân có tiếng tranh cãi.

Nhất bang tử tiểu quỷ chạy vào, vừa đến cửa vừa lên tiếng an ủi: “Thường đại nhân, người không sao chứ? Nén bị thương a”

Nguyên lai là các huynh đệ cùng hắn ra ngoài, vừa về đã nghe đến sự việc này, mọi người đến nhằm an ủi hắn, nhưng lại thấy Phán Phán cúi đầu không nói, hai mắt phấp phồng. Còn hắn vẻ mặt mờ mịt, không hiểu gì nhìn mọi người.

“Cái gì nén bị thương? Các người đang nói cái gì?” hắn vừa ra câu hỏi, mọi người lập tức trở nên câm điếc.

Không khí trầm mặc nhưng hắn có cảm giác không thích hợp, quay đầu nhìn kỹ Hứa Điểm, phát hiện sắc mặt có phần tái nhợt, hơn nữa, tiểu nương thường ngày thích nằm nghiêng chưa bao giờ đoạn đoạn chính chính nằm ngửa, còn có là không nhúc nhích...lẽ nào? Không có khả năng! Không có khả năng!

Nhanh chóng đứng lên, mạnh xốc chân, một khắc, thời gian cứ như đông lại, toàn bộ mọi người đều cúi đầu, chỉ là Phán Phán lúc này lại ngẩng đầu.

Chỉ còn lại tiếng mức quả rơi xuống từng xâu từng xâu...

“Tiểu nương..người đừng làm ta sợ...” Thường Mộ chậm rãi quỳ xuống, vươn tay sờ vết máu trên y phục của Hứa Điểm. Khó có thể tiếp nhận, hắn ngẩng đầu: “Thế nào lại như vậy? Ta chỉ ly khai một chút...thế nào

lại như vậy? tiểu nương, ta đem mút quả về đây, còn có rất nhiều bánh ngọt. Rất nhiều rất nhiều linh chi thảo, đông trùng thảo cho người dưỡng, người tỉnh dậy a~ không phải nói vết thương sẽ lành sao? Thế nào lại như vậy? Tiểu nương!”

Thường Mộ cố sức lay lay thân thể Hứa Diễm, sắc mặt càng ngày càng trở nên khó coi, chực thanh tỉnh hẳn nhằm vào Phán Quan, nắm lấy vai ngài mà vấn: “Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mau nói cho ta biết mau nói cho ta biết?”

“Xin lỗi, xin lỗi là do ta không tốt...” vai bị hấn nắm đến phát đau, nước mắt cũng theo đó rơi xuống.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nói mau”

Hấn cứ như phát điên, liên tục kêu gào, chúng huynh đệ bước lên an ủi hấn cũng không mán, trong đầu cứ như trời đất quay cuồng chỉ biết bám vào Phán Phán mà ghen ngào hỏi...

Đột nhiên thanh âm băng lãnh đầy uy nghiêm phát ra: “Thường Mộ, người dừng tay cho ta!”

Mọi người nhìn ra, Diêm Vương đã trở về, nhất định đã biết việc, tất cả thối lui về sau, chờ ngài lên tiếng.

Ngài bước vào, trước tiên là đem Phán Phán thoát khỏi ma trảo của hấn, vừa nhìn ngài vì Thường Mộ nắm lấy mà nhăn mặt, trong lòng không khỏi hấp một ngụm khí lạnh, đem Phán Phán ra phía sau. Bước tới, bình tĩnh mà nhìn Thường Mộ. Tuy rằng sự việc phát sinh ngày hôm nay Diêm Vương vừa mới nghe thấy, nhưng khi nhìn hành động điên cuồng của hấn liền sáng tỏ hấn cũng vừa mới biết cách đây không lâu. Trong đây nếu ai đủ dũng khí nói cho Thường Mộ biết là Hứa Diễm không về được thì đây đúng là người được chọn....

Diêm Vương dừng một chút, bình tĩnh với giọng thâm trầm kể rõ mọi việc cho hấn nghe: “Hôm nay có yêu nghiệt đột nhập vào Minh Giới bảo khổ, bị Hứa Diễm phát hiện, hai người dây dưa với nhau, y bất hạnh bị đánh tan hồn phách, ba hồn bảy vía lại thiếu một phách, không thể hoàn thân thể, Thạch Khanh nhằm giữ nguyên hồn phách nên tạm thời đem tam hồn lục vía đến nhân gian. Thế nhưng mặc kệ tìm kiếm thế nào nhất phách kia vẫn không thấy, ta muốn người chuẩn bị tốt tâm lý. Tiểu quỷ Minh Giới, sinh tử là chuyện thường tình, không phải không thể có người mới đến. Người hiện tại là đứng đầu tiểu quỷ, hấn là minh bạch”

Thường Mộ thường ngày luôn gây sự tác quái, thấy Diêm Vương cứ như chuột thấy mèo, thế nhưng hôm nay cả chớp mắt cũng không chỉ nhìn chăm chăm vào ngài, khí tức gây sự của hấn cứ thế hướng ngài phát ra: “Ta minh bạch! Thế nhưng ta không có khả năng tiếp nhận! Ta không có khả năng tiếp nhận, ta chỉ mới ly khai một ngày, sau đó tiểu nương liền nằm tại trên giường không động đậy, vì sao Minh Giới nhiều người như vậy, lại để tiểu nương ta một mình bất yếu? Lẽ nào không có kẻ nào ngăn cản y? Ta nói mấy ngày này hãy để ta nghỉ ngơi thế nhưng người hết lần này tới lần khác lại nhượng ta đi hàng yêu! Nếu như nghe theo ta, chuyện này sẽ không xảy ra!”

“Hắc linh ác quỷ một ngày một đêm sẽ sát hại mười nhân mạng, người chẳng lẽ không quan tâm?”

“Ta quản hấn giết một trăm, một nghìn, một vạn, hết thái cùng ta không quan hệ”

“Bốp” một tiếng, Diêm Vương vung tay ném chén trà lạnh trên bàn thượng vào mặt hấn. “Người bình tĩnh cho ta, không được nói những lời ấu trĩ ấy”

rất rõ, là Diêm Vương tức giận, thế nhưng ngày hôm nay Thường Mộ tựa hồ không biết sợ, mọi người hai bên do dự, rất thức thời lùi về phía sau ba bước, chờ hấn cãi lại. Thế nhưng hấn cứ như mặc xuân vô thân, không hề nhúc nhích...

Vị đạo trà vừa rồi còn mang theo hương bạc hà. Thường Mộ tỉnh tỉnh nắm lấy lá bạc hà trên mặt, lại nhớ tới Hứa Diễm.

“Chờ bạc hà trong vườn lớn, ta sẽ làm cho người trà bạc hà, giúp người thanh thanh tâm, ngăn tính nóng nảy, hấp tấp như một đại hầu tử không chịu lớn như người”

Ấm trà này lạnh, nhất định là tiểu nương pha chờ ta...

Bạc hà trên mặt một giọt một giọt chảy xuống, ẩn trong lá trà ấy là những giọt nước mắt. Tâm hần dần dần lạnh xuống, ngữ khí cũng theo đó biến lạnh. Hứa Điểm biến thành như vậy là chuyện hần không thể tiếp nhận, liền quay sang vấn Diêm Vương: “Nếu như người ly khai một ngày, khi trở về phát hiện Phán Phán hồn phách tiêu tan, người sẽ thế nào? Người có thể lãnh tỉnh như bây giờ?”

Diêm Vương đột nhiên bị hần vấn nhất thời sửng sốt, cái gì cũng không đáp.

Thường Mộ cố nén tâm đau xót: “Tiểu nương bị đánh tan hồn phách ở đâu?”

“Luân Thường thính” Phán Phán thấp giọng trả lời.

Xong, Thường Mộ không suy nghĩ gì đi nhanh ra ngoài.

Sau đó, mọi người ly khai khỏi Vô Thường điện, ai về chỗ nấy, Phán Phán theo Diêm Vương đến thư phòng, bởi vì Diêm Vương nói có việc cần nói với ngài.

“Khanh Khanh, vai còn đau không?”

Phán Phán lắc đầu, chỉ hỏi: “Người vì sao không nói với Thương Mộ là do ta thất thủ nên đã đánh tan hồn phách của Hứa Điểm? Người như vậy...ta không biết làm thế nào mới tốt...” Diêm Vương ngày hôm nay có ý định che chở, Phán Phán rất cảm động. Nhưng mà sự tình này ngày sau phải cùng Thường Mộ nói rõ.

Nào ngờ Diêm Vương lại vấn: “Là người thất thủ đánh tan? Ta không biết, người đầu mã diện chỉ nói với ta về đại thể tình huống, ta liền vội vã chạy đến Vô Thường điện, không ai nói với ta là người đánh ta”

“Nga...” cảm động thoáng cái biến mất, Phán Phán xấu hổ cúi đầu: “Vậy người còn chuyện gì cần hỏi?”

“Người tìm một người thay thế Hứa Điểm! Đừng bỏ chức vụ đó lâu”

“Cái gì?” Phán Phán vừa nghe, kinh ngạc ngẩng đầu “Tại sao lại nhanh đến vậy?”

“Người sợ là Thương Mộ khó tiếp nhận?”

Diêm Vương chưa bao giờ hiểu tâm lý người khác, cơ mà lúc này lại nhất tâm kiến huyết (nói trúng tim đen), kiến Phán Phán phải bật cười: “Này, này cũng là một trong những nguyên nhân...”

“Còn nguyên nhân nào khác?”

“Còn có nguyên nhân...nhất phách Hứa Điểm còn có thể tìm trở về...”

“Tìm trở về được hay không, trong lòng người hiểu rõ”

Phán Phán ấp úng, nói thêm lý do: “Hơn nữa, là không có người thích hợp...”

“Tìm một người lãnh tỉnh là được”.

“Bạch Vô Thường không phải tìm tùy tiện một người là có thể đảm nhiệm, tìm kiếm nhân tài là chức trách của ta, nhưng ta không muốn”

Nhìn qua Phán Phán có điểm bất mãn, bĩu môi, theo tình hình mà buộc ngài làm như thế quả là không hợp. Điều này làm cho Diêm Vương có chút suy nghĩ, nhớ tới một người, liền nói: “Lần này chính sự ta còn chưa làm xong, nhưng việc người nhờ ta tra tìm đã có rồi”

“Thật vậy chăng?” Phán Phán nghe nói lập tức đưa tay che miệng, khí thế hòa hoãn hơn nhiều.

“Ân, có người nói Lạc Xa khi chết, trở lại Tể Tuyết sơn với hồ ly tinh cùng một chỗ, nếu như hần có hậu nhân cũng là chuyện thường tình. Cái kia Thương Linh mi vũ có phần tương tự Lạc Xa, ta xem tám chín phần mười, hần chính là nhi tử của Lạc Xa, ta nghĩ, để hần đảm nhiệm Bạch Vô Thường là hợp lý”

Phán Phán im lặng gật đầu. Thương Linh quả thật là nhân tài, nếu như hần đảm nhiệm Bạch Vô Thường là không có vấn đề, chỉ là Thường Mộ hần...

“Ta biết người nghĩ gì, như vậy đi, theo quy củ, mặt đen ta đảm nhận, mặt trắng là do người làm. Nửa tháng sau ta sẽ phong Bạch Vô Thường, về phần Thường Mộ người tận lực giúp hần, nếu như hần vẫn vì chuyện Hứa Điểm mà quên đi việc công, người hần là biết quy định Minh Giới”

“Ân, Ta biết” Phán Phán tiếp nhận, thế nhưng trong lòng vẫn luôn mắng chửi người nào đó: ra là loại sự tình này còn thể tính toán, điều không phải là vô tâm vô phể! “Còn có chuyện gì không? Không thì ta trở về”

“Không có, ta tiễn người ra ngoài”

Diêm Vương đưa đến cửa, Phán Phán cúi đầu không nói chính là bộ dáng khiến ngài yêu thương, kỳ thật muốn đưa tay xoa xoa đầu ngài nói: “Khanh Khanh, không có quan hệ, kiên cường một chút” nếu là về việc công Diêm Vương luôn nói rất rõ ràng, đến khi việc thể hiện tình cảm ẩn giấu này lại ăn nói vụng về, vô luận thế nào lại không nói nên lời. Kết quả qua nửa ngày, chỉ đông cứng tại một chỗ vào nói: “Hảo hảo nghỉ ngơi”

Luân Thường thánh vẫn còn vài người kiểm hồn phách kia, vừa thấy Thường Mộ tất cả đều hóa ngọc đứng nhìn, lại càng không biết nói gì mới tốt.

Thường Mộ không cùng bọn họ chào hỏi, một mặt tìm kiếm. Hắn không tin, Hứa Điểm cứ như vậy không bao giờ...không bao giờ về nữa. Nhất phách một người có thể trốn ở đâu? Có lẽ đã bay xung quanh gốc cây, tảng đá, nói chung là tại đây.

Hắn không ngừng tìm kiếm đã bảy ngày bảy đêm..chỉ là tốn công vô ích. Mỗi lần đến hồ trước Luân Thường thánh, nhìn trên đó, hắn hận là không thể nhảy xuống tìm kiếm.

Một nhóm tân tiểu quỷ do người đầu mã diện chỉ huy được đưa tới Luân Thường thánh học, mỗi một năm đều có tiểu quỷ phải bỏ mạng và mỗi một năm cũng có tiểu quỷ mới được thêm vào. Đột nhiên trong nhóm người đó lại mất đi một người, một người này đối với Minh Giới mà nói quá nhỏ không ảnh hưởng gì, nhưng với Thường Mộ mà nói có thể sánh giữa thiên đường và địa ngục..

Phán Phán vội vã chạy đến Luân Thường thánh cùng Thường Mộ, vừa thấy hắn liền nói: “Ngày hôm nay đừng tìm nữa, người nên đi tiễn tiểu nương người”

“Lẽ nào bảy ngày đã qua?”

“Đúng vậy!” Phán Phán nói con mắt chuyển hồng, tựa như thương cảm một cảnh cỏ bị tiểu bạch thỏ ăn mất, “Ta vừa đi qua Vô Thường điện, thân thể Hứa Điểm bắt đầu tiêu thất! Người nhanh trở lại...”

Thường Mộ vừa nghe. Lập tức chạy về Vô Thường Điện

Hồn phách tiểu quỷ ly khai thân thể bảy ngày, thân thể sẽ tự động tiêu thất.

Thường Mộ quay về nhĩ phòng, nhào đến bên người y, mà nhìn...thực sự..thực sự..bắt đầu tiêu thất...

“Tiểu nương, người đừng đi, đừng bỏ lại Mộc Nhĩ a...” Thường Mộ biết từ nay về sau sẽ không còn gặp lại y nữa, đôi môi nhịn không được mà run lên, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Phán Phán lặng lẽ đứng phía sau hắn, đau lòng không nói ra lời.

Thường Mộ cảm giác được có người phía sau, chầm rãi quay đầu, cầu xin: “Phán Phán, Người có thể hay không cho Tiểu nương...bảy ngày nữa, đừng cho y tiêu thất, ta nhất định sẽ tìm hồn phách trở về, van cầu người..”

“Xin lỗi, ta không có cách...” Phán Phán đến gần yêu thương xoa đầu hắn “Đây chỉ là thân thể thôi, chờ tìm được nhất phách kia, ta nhất định sẽ tìm một thân thể mới cho y, không có vấn đề gì..”

“Giống nhau như đúc?”

“Người muốn hình dáng gì, ta cho người hình dáng đó”.

“Một lời đã định”.

“Tuyệt không nuốt lời”

Thường Mộ cười khổ một chút, Phán Phán cũng nín khóc mà mỉm cười, bỗng nhiên,Thường Mộ tự giễu: “Chúng ta đây là lừa dối người a?”

“Điều không phải, tuyệt đối không phải” Phán Phán kiên định trả lời, nhưng vẫn lo lắng, rất nhanh liền nói: “Mộc Nhĩ, mặc kệ nói như thế nào, chúng ta vẫn có hi vọng... ta nghĩ, Hứa Điềm nhất định sẽ trở về bên cạnh người..”

“Ân...”

“Ta, ta không quấy rầy người. Lúc rảnh người đi xem hài tử tiểu nương người chuyển thế, tại thành nam Đồng Châu thành, một nhà họ Quan”

“Ân” Thường Mộ nắm lấy tay Hứa Điềm, ôn nhu hôn lên bàn tay ấy.

Phán Phán đi, chỉ còn mình hắc y nam này.

Thời gian qua rất nhanh, thân thể y càng ngày càng trong suốt, đến cuối cùng chỉ còn lại một làn khói trắng tán vào không khí, trong tay hắc y nam giờ đây...không còn cái gì nữa, thế nhưng trong phòng lại phiêu cổ mùi hương nhàn nhạt của y, chỉ có mình hắc y nam cảm nhận được...

“Tiểu nương...tiểu nương, người nhất định sẽ trở về...” Thường Mộ vén chăn đem mình vùi vào đó...

18. Quyển 2 - Chương 6

Thành nam Đồng Châu

Một gia đình bình thường sinh ra một nam hài. Vốn theo bà đỡ nói, thai tâm đã không còn, hắc y nam thai lưu, lúc chuẩn bị lấy thai nhi ra, thai phụ đột ngột thuận lợi hạ sinh. Toàn gia hoan hỉ vây lấy tiểu sinh mệnh, bái thiên tế tổ, cảm tạ thần linh phù hộ. Thương cảm rằng bọn họ không biết, hài tử này linh hồn không đủ, tương lai nếu không si ngốc cũng sẽ điên loạn.

Cả gia mừng rỡ ra ra vào vào nhưng không ai thấy ngay góc phòng một hắc y nam tử tựa vào tường, ngơ ngác nhìn hài tử kia.

Hắn đã ở chỗ này hai ngày.

Màn đêm buông xuống, mọi người đều ngủ, Thường Mộ chậm rãi bước đến chiếc nôi, dùng ngón trỏ khư nhẹ lên mặt, mi, mũi, môi hài tử kia. Trẻ con không thích ứng được sự quấy rầy này, khẽ nhú đầu mày, tựa như phi thường tức giận.

“Ha..hả.” Thường Mộ cười lên hai tiếng. thế nhưng tâm hắc y nam lại thổn thức ảm đau, hảo bất đắc dĩ, chỉ cần một ngày một đêm không tìm được nhất phách kia Hứa Điềm sẽ theo luân hồi chuyển thế, vĩnh viễn không nhớ tới Mộc Nhĩ luôn bên cạnh y gây nháo, vĩnh viễn không biết có một Mộc Nhĩ hảo yêu thương đang chờ y.

Còn có, sẽ mãi là hài tử si ngốc bị người thân vứt bỏ, người người khi dễ, này phải làm sao bây giờ? Ai sẽ khắc khắc chiếu cố y? Bảo hộ y?

Thường Mộ biết mình phải trở về Minh Giới, nhất định sẽ làm quỷ sai nơi đây trừ hồn phi phách tán. Ở đây hai ngày, hắc y nam dần dần tỉnh táo.

Cúi đầu, hôn lên tiểu hài tử, ôn nhu nói: “Tiểu nương, ta yêu người, vĩnh viễn chỉ yêu mình người, ta sẽ không từ bỏ, trời đất bao la, vạn pháp tình thâm, ta nhất định sẽ đưa người trở về. Hiện tại người biến thành như vậy, là do trời khảo nghiệm ta, hay là người tự mình khảo nghiệm ta, người muốn ta chứng minh, rằng yêu người cỡ nào, đúng hay không? Thế nhưng người không nên khảo nghiệm ta lâu, một nghìn năm, tối đa là một nghìn năm có được hay không?” hắc y nam kéo khăn quần rồi quéo vào ngón tay út của hài tử, cười hài lòng “Được rồi, không nên vượt qua nghìn năm, không phải như vậy Mộc Nhĩ sẽ rất già sao, rằng sẽ không còn trắng, không thể cắn tiểu thí thí người nữa...”

Ngoài cửa sổ trắng đã quá không trung, hắc y nam luyến đứng dậy: “Tiểu nương, ta phải đi, người biết, Diêm Vương luôn đổ ký ta so với hắc y nam tuần hơn, nếu ta không quay về sẽ bị cách chức, một lần nữa ném luân

hồi, vì thế ta phải đi. Cơ mà người đừng lo lắng, ta sẽ thường thường đến xem người, ta sẽ không để người tịch mịch...”

Thường Mộ lưu luyến liếc mắt lần cuối, rồi xuyên qua tường, ly khai.

Hắn ven theo đường chợ trở về, gặp một người đang ngồi ngủ gà ngủ gật

“Phán Phán?” Thường Mộ lắc lắc, ngài mơ màng tỉnh lại

“Ngô? Mộc Nhĩ? Người xem xong?”

“Ân. Ta xem gia ấy không khác biệt lắm, ta cũng an tâm một chút. Nghĩ về Minh Giới hảo hảo tìm xem, có biện pháp...”

“Mấy ngày nay tâm tình người tốt hơn?”

Thường Mộ bất đắc dĩ gật đầu “Xem như là vậy” không chuẩn bị kịp nổi bi thống này, nhưng giờ chỉ còn lại hồi lâu bi ai.

“Này...ta nghĩ đối với hai việc”

“Hảo, bắt quá chờ một chút” Hắn xuyên tường đi vào một tửu quán, tiếp lấy hai vò rượu bước ra. Đặt mông ngồi bên người Phán Phán, đưa một vò cho ngài, sau đó lấy vò của mình mở ra. Thống khoái uống một ngụm: “Được rồi, nói đi!”

Phán Phán vượt bình rượu, chậm rãi cùng hắn trò chuyện: “Chuyện thứ nhất...Hồn phách Hứa Điểm là bị ta đánh tan, do ta phóng ám tiễn, nghĩ sẽ bắt yêu quái, không nghĩ rằng hồn phách y lúc đó ra khỏi cơ thể, vì thế...vì thế, ta...ai dù làm người, yêu hay thần tiên, ám toán người khác nhất định gặp báo ứng...Mộc Nhĩ, người nên trách ta như thế nào...”

“Này không phải là sai của người, tất cả đều do yêu nghiệt kia. Kỳ thực ta hôm nay suy nghĩ rất nhiều, nếu như thụ thương ở lại là ta, phát hiện kẻ đột nhập là ta, ta nhất định cũng sẽ xông lên bắt hắn.”

“Mộc Nhĩ...” Phán Phán phi thường cảm động, mở to đôi mắt.

Thường Mộ nhìn vẫn: “Còn chuyện thứ hai?”

“Còn có...Diêm Vương nhượng ta tìm một Bạch vô thường...”

“Phốc” toàn bộ rượu trong miệng hắn đều thượng ngay trên mặt Phán Phán, không nói xin lỗi mà cuống quýt hỏi: “Lẽ nào gia hỏa kia định rằng tiểu nương ta không trở về?”

“Này cũng muốn Hứa Điểm trở về, theo phán định của hắn. Mặc dù Luân Thường thánh rất lớn nhưng chẳng phải chúng ta tìm được sáu phách...ta suy nghĩ, có thể hay không nhất phách ấy.”

“Sẽ không...sẽ không...” Thường Mộ đánh gãy lời nói, trở về Luân Thường thánh tìm kiếm...

Nếu nhất phách này không bị tổn hại, khả năng lớn nhất....

Hai người im lặng hồi lâu, Thường Mộ vẫn: “Cũng không thể cho ta nhiều thời gian tìm? Ta không muốn nhanh như vậy tìm người khác thay thế, ta chưa nghĩ sẽ cùng người khác trụ tại Vô Thường điện.”

Đối với việc này, Phán Phán cũng bất đắc dĩ, đưa tay lên “Năm ngày, năm ngày sau Diêm Vương sẽ tuyên người mới”

“Không hổ là Diêm Vương lão tử, thật lạnh huyết, một ít cũng không cảm nhận đến người khác.” Thường Mộ cười lạnh một phen, giữa đầu uống ngụm rượu lớn, như đem chính mình chuốc say: “Người nọ đã chọn rồi?”

“Ân”

“Ai?”

“Thương Linh”

“Chưa nghe nói quá. Ở đâu?”

“Là người mà người và Hứa Diễm mang về có song sắc hồn phách hài tử bạch phát, có ấn tượng không?”

Nguyên lai là hài tử kia, vừa nghĩ đến nó, liền nhớ tới sư phụ. Vừa nghĩ đến sư phụ, thì nghĩ tới những pháp thuật cổ cổ quái quái “Quan thế Âm đối với song sắc hồn phách giải thích thế nào?”

“Ngài chỉ nói, Lạc Xa, Tề Tuyết, Hỏa Vân”

“Hỏa Vân sơn!” Thường Mộ nghe đến hỏa vân cảm giác say liền bị thối lui, trong lòng thầm nghĩ: lẽ nào cùng sư phụ có liên quan? Sư phụ cho tới bây giờ đều hành sự quỷ dị, thiên về bàng môn tả đạo, nếu như hẳn đối với hồn pháp có nghiên cứu, nói không chừng sẽ có biện pháp giúp ta tìm được hồn phách của Hứa Diễm... “Phán Phán, ta xin nghỉ vài ngày”

“Người muốn đi đâu”

“Tìm một bằng hữu. Người yên tâm, ta sẽ không quên, là Minh Giới quỷ sai, kế ước bán thân vĩnh viễn, muốn chạy cũng không chạy thoát. Ta nhất định sẽ trở về lúc Diễm Vương sắc phong tân Bạch vô thường”

Nghe hẳn nói vậy, Phán Phán cũng an tâm. Phất phất tay căn dặn: “Sớm trở về”

“Ta biết” Thường mộ buồn bình rượu đi vào không trung.

Phán Phán cười, lấy túi tiền ra để vào tửu quán, nhưng phát hiện Thường Mộ đã để tại trên bàn chường quầy. Quả thật là hảo hài tử.

Còn nữa “Hỏa vân sơn” ba từ này đi vào tâm ý Phán Phán.

.....

Thường Mộ nhanh chạy về Hỏa Vân sơn, trong lòng đầy hi vọng sư phụ sẽ có cách cứu thê tử. Hừng đông, hẳn đã lên đến đỉnh. Nhưng trước cảnh tượng, tâm nhất thời hóa lạnh.

Nơi đây, chỉ còn lại một gian nhà cổ. Đào viện, tiểu hoa viên sớm không thấy hình dáng. Cửa sổ vẹo ngay trên tường, cửa chính chỉ tạm một ít trên vách phần còn lại đều ngã xuống, khắp gian phòng mùi hôi cổ quanh quẩn, mạng nhện phủ đầy...

“Sư phụ...”

Rất rõ ràng, nơi này rất lâu không có ai ở, thế nhưng vì sao y phục đồ dùng hằng ngày của người tất cả đều ở đây? Vì sao một nửa sách được bày trên bàn? Vì sao hai bên trái phải đều có chén trà? Người đã gặp phải quả báo?

Lúc trước, từng nói không gặp lại, tưởng người nói đùa, thì ra là sự thật vô pháp tái kiến.

Lang thang trong gian nhà vắng vẻ, Thường Mộ lúc đầu trong lòng còn phần chấn giở lại dần dần lắng xuống, trong lòng trống rỗng cùng khổ sở. Mặt trời lên đến đỉnh, ánh sáng chiếu vào, hẳn bán tỉnh bán mê ngồi cả một ngày.

Trời dần về đêm, nên trở về, phải trở về, nên đổi mặt hẳn cũng đã đổi mặt. chỉ là không cam lòng, trước khi đi đứng trên Hỏa Vân sơn nhìn về mặt trời, hướng lên núi đối diện hô to: “Sư phụ — người ở nơi nào? Mộc Nhĩ có việc cầu người! Sư phụ — nghe thấy, nhất định phải tới tìm ta!”

Tiếng vang phản phản phức phức quanh quẩn tại sơn gian, vẫn truyền lên tận thiên không...

Đột nhiên ‘khách thập’ một tiếng, Thường Mộ quay đầu lại, chỉ thấy một mặt hồng sắc rút về rừng sâu.

Hồng sắc? Sư phụ!?

Thường Mộ đuổi theo, một bên truy một bên kêu: “Sư phụ, ta là Mộc Nhĩ a! Sư phụ!”

Thế nhưng vị ‘sư phụ’ này có chút kỳ quái, một đường theo đường núi trốn, hơn nữa vóc dáng tựa hồ có điểm nhỏ.

Một đường truy, rốt cuộc nghe được “Ai nha!” một tiếng, hồng sắc phía trước té ngã, thế nhưng thanh âm kêu đau lại hảo non nớt.

Thường Mộ đến nhìn, nguyên lai là bộ hài tử hồng phát, phía sau còn có bím tóc, tại cái mông một cái đuôi dài thò ra.

“Đi? Hồ ly tinh?” cái này cũng với sư phụ là đồng loại! Thường Mộ tạm thời quên bi thống trong lòng, đem tiểu nhi đang nằm sắp bế lên.

Đến lúc thường Mộ thấy được chính diện nói, lập tức trạc trạc cái mặt: “Sư phụ, từ lúc nào sinh nhi tử?”

Tiểu điểm nhi cảnh giác, không những nhần thần hung ác, còn có phát ra hơi thở uy hiếp, tựa như dã thú ấu ấu. Thế nhưng Thường Mộ không chú ý tới hiệu kỳ xoa xoa cái tai hắc, kéo kéo cái đuôi, đột nhiên tiểu móng vuốt vươn lên “bá” trảo xuống, trên khuôn mặt anh tuấn của hắc lập tức xuất hiện năm vết máu: “Tiểu tử thôi, mau buông!”

Thế nào như thế hung? Thường Mộ buồn bực hỏi: “Người vờ Hồ Hữu có quan hệ?”

“Quan hệ gì với người?”

“Ta là đồ nhi của hắc, có việc gặp hắc, người biết hắc ở đâu nói cho ta biết, thúc thúc sẽ cho người ăn” nói, hắc từ trong lòng lấy ra mấy khối kẹo hồ lô đủ màu, đây chính là thứ hắc chuẩn bị đưa cho Hứa Điểm.

Tiểu điểm nhi nghe nói người này là đồ nhi Hồ Hữu cùng với hồ lô đủ màu, muốn ăn a, mắt tắt hung quang, nhưng vẫn có chút hoài nghi, quan sát một hồi, liền nói: “Người có đúng hay không là Mộc Nhĩ kia?”

“Đúng! Đúng! Nguyên lai sư phụ có nhắc qua ta. Mau nói cho ta biết sư phụ đang ở đâu” đã từng nghe qua, Thường Mộ bắt lấy tiểu điểm nhi bỏ nó xuống đất. ngồi xổm đối mặt với nó.

Ai biết vật nhỏ kia chính là y phục, thần khí mười phần nói: “Người nên gọi ta là sư thúc”

“Gi? Sư thúc!” tới đầu gối như thế nào làm sao là sư thúc?

“Đúng vậy, ta là Hồ Tả, là thân đệ đệ của sư phụ người”

Hồ tả? đệ đệ? Thường Mộ trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nghi hoặc đến hai hàng lông mày đều nhíu lại: “Thế nhưng sư phụ chưa từng với ta nói qua còn có một đệ đệ a”

“Nhìn cái gì? Không tin?” Hồ Tả dùng nhần thần lục sắc nhìn, kiêu ngạo ngẩng đầu.

“Ách..ta có thể vấn một chút về nương người..hay là sư nãi nãi của ta, nàng năm nay bao nhiêu tuổi a?”

“Ta chưa thấy qua nương, ta không biết”

Không biết thì không biết, quay về chính nghĩa đây cũng không phải trọng điểm. Thường Mộ dùng tiểu hồ lô lấy lòng tiểu bằng hữu: “Sư thúc, người mau nói cho ta biết, sư phụ ở đâu?”

Tiểu Hồ Tả ôm lấy tiểu hồ lô, không khách khí nhét vào túi áo, sau đó bộ dạng ấy, giả vờ động tác chỉ chỉ lên trời: “Ca ca ta ở trên”

“Ở trên? Lẽ nào nói sư phụ thành tiên?”

Tiểu hồ tả gật đầu.

“Sư phụ ở trên trời làm thần tiên?”

“Trừ tử? ca ca có khi trở lại Hỏa Vân sơn nhìn ta cho ta vài món ăn ngon”

“Hắc làm trừ tử cho ai?”

“Không biết”

Cái này không biết thì có phần phiền phức, trên trời nhiều cung điện như vậy, còn có như vậy trừ tử, biết hỏi từ đâu? Huống chi Phán Phán không được tùy tiện lên thượng giới, lại càng không thể trông cậy vào Diêm Vương...ai..nhức đầu, chỉ có thể ngồi chờ thời cơ.

Thường Mộ đem ra thêm một cây hồ lô đưa cho sư thúc: “Còn một vấn đề nữa, sư phụ lúc nào sẽ tới nhìn người?”

“Không nhất định, có khi là một năm, có khi mười năm một lần, ca ca nói, thần tiên tại thượng giới không thể tùy tiện hạ phàm, hẳn có thể lên ra là bản lĩnh lắm rồi. Trộm đi rất nguy hiểm, nhất định thừa dịp không ai chú ý mới dám xuống”

“Ngày hẳn lần sau đến, nhờ người chuyển đến hẳn nói Mộc Nhĩ chờ hẳn cứu mạng, hẳn biết ta ở đâu mà.”

“Mặc dù hơi khó xử, nhưng ta vẫn đáp ứng người, còn chuyện gì không?”

Thường Mộ suy nghĩ một chút, nghĩ tới thương linh “Sư phụ có đúng hay không thu một đồ đệ khác?”

“Không có, ca ca nói hẳn chỉ có mình người là đồ đệ, hẳn phi thường không thích gặp người lạ, nhận người là bất đắc dĩ a”

“Uy, cái gì là bất đắc dĩ? Ta có tệ như thế không?”

Thường Mộ giả ý phẫn uất nhìn Hồ Tả, tiểu tử kia cười trộm, kẻ này một điểm cũng không giống tính ca ca a

Giữa lúc này, phía sau truyền đến: “Tuy rằng người không phải là tốt lắm, nhưng vất vả mới kiếm được” này coi như là thanh âm sư phụ

Thường Mộ mừng rỡ xoay đầu, phía sau một mảnh tiên phiêu, dần dần tản ra, xuất hiện trước mặt hẳn chính là sư phụ Hồ Hữu, thần tình tự nhiên, cước đạp tường vân vũ y phiêu phiêu, không hề mặc đạo bào xám trước đây, nếu trên lưng không mang đại bao y phục ắt hẳn như tiên tử hạ phàm

“Sư phụ!” Thường mộ mừng rỡ chạy qua

“Ca ca, ta nhớ người muốn chết!” Hồ Tả bay qua đắc ý ôm lấy cổ ca ca làm nũng, tựa như một nhi tử mới dứt sữa gặp nương, này còn đâu tư thế sư thúc.

Hồ Hữu bất đắc dĩ cười, ôm lấy tiểu đệ đang làm nũng, vầy vầy Thường Mộ, không nói gì, ý bảo hẳn bước lên tường vân, bay trở về núi.

Khi cả ba trở về gian nhà nhỏ kia, cũng là lúc trời hoàn toàn tối đen. Hồ Hữu nhẹ nhàng vung tay lên, một chút tinh quang xuất hiện, cả căn phòng liền sáng rực.

Thường Mộ theo sát Hồ Hữu, nhìn bóng lưng hẳn, ngoài trừ sùng bái vẫn là sùng bái! Theo người mười năm, thực sự chỉ học được điểm da lông.

Đi vào gian phòng quen thuộc, Hồ Hữu mở bao y phục trên bàn, bên trong cư nhiên tất cả đều là đồ ăn, hơn nữa còn là cực phẩm. Hồ Tả vừa nhìn đến..cười không còn tươi hơn, ngậm ngay cái chân dê tạo nên bộ dáng tiểu điểm nhi, không thèm để ý tới đại nhân đang nói cái gì.

Thường Mộ đánh giá sư phụ, đã lâu không gặp khuôn mặt này, hình dáng lão vẫn vậy, doanh mẫn mỉm cười, lại không biết vì sao lại cười, đây là từ nội tâm, không vì cảnh vật.

Hồ Hữu vươn tay lên mặt hẳn nhẹ nhàng xoa, năm vết thương trên mặt liền tiêu thất: “Ngã đệ cùng ta giống nhau, cảnh giác tương đối cao, thực sự xin lỗi”

“Không quan hệ. Sư phụ, ta..ta muốn hỏi sư phụ một chút...:

“Mộc Nhĩ” Hồ Hữu ôn nhu đánh gãy hẳn, tựa hồ đã biết đồ nhi nói gì: “Vết thương trên mặt người ta có thể giúp người trị dứt, thế nhưng trong lòng với ta hiện tại mà nói, hoàn toàn bất lực”

Sư phụ quả nhiên cao nhân, xem ra biết mọi việc chỉ qua chỉ chưởng (ngón tay), Thường Mộ nghe như vậy, lãnh tĩnh đáp: “Sư phụ nói là hiện nay, thế còn tương lai?”

“Tương lai khó nói, ta chính là không nắm chắc nên không thể cùng người nói qua” Hồ Hữu không nói ra mong muốn, cũng không đoạn tuyệt mong muốn.

Gặp được sư phụ, cũng coi như không gặp. Thường Mộ thở dài một hơi, lẳng lặng cúi đầu. Lần thứ hai rơi vào thế giới chính mình

Làm sư phụ tuy rằng hẳn phải nghiêm cẩn, bởi vì có một ngày nhất định phải làm đến, nhưng có đôi khi, đồng dạng chỉ cần hoán đổi chút phương thức diễn đạt, hay là sẽ có chút kết quả. Hồ Hữu suy nghĩ, chậm

rãi nói: “Mộc Nhĩ, kỳ thực ta và ngươi đều gặp phải đồng dạng vấn đề. Tại ta trước đây thu ngươi làm đồ đệ, ta có một bằng hữu rất trọng yếu cũng hồn phi phách tán trước mặt, cái loại cảm giác này vĩnh viễn không thể quên. Sau lại ta biết một loại phương pháp hồi phục hồn phách, thế nhưng loại này chưa chính xong, muốn ta tự mình trải nghiệm. Cho tới nay, ta đều hao lực nghiên cứu, đối với người khác sự tình đều thờ ơ. Đáng tiếc, cho đến bây giờ còn chưa hoàn thành, ta đã đập vỡ và đánh mất...ngươi xem ta với người ai thảm hơn? Nhưng cho dù là như thế này, ta cũng không buông tha, phát thể muốn nó trở về, ta vẫn đều nỗ lực, vì thế ngươi cũng đừng buông tha.”

Nghe Hồ Hữu nói, Thường Mộ nói lại: “Sư phụ, ngươi có biện pháp? Đây để ta giúp ngươi!”

Hồ Hữu lắc lắc đầu: “Ta biết ngươi rất thông minh, nhưng ngươi không giúp được ta, ngươi không thiên về kỳ môn dị thuật, không có đặc tính riêng, cường cầu không được. Ngươi hiện tại muốn làm vậy hay bằng hảo hảo bảo hộ hồn phách thể tử ngươi. Ngươi nhớ kỹ?”

“Ta nhớ kỹ.” Thường Mộ bất đắc dĩ gật đầu, chỉ có thể bình tĩnh tiếp thu việc này.

“Ta muốn thất đường đình nhà ngươi, cũng bởi vì muốn thử một chút, thử xem có pháp thuật nào..trợ giúp. Tự ý hoán mệnh, ta rất xin lỗi...thế nhưng ta lúc đó thực sự không suy nghĩ nhiều như vậy, một tâm muốn như thế nào đạt được mục đích của ta..”

Hồ Hữu nói chuyện tình này, trước đây hẳn luôn luôn hồi hợt nghĩ trong lòng sư phụ là sự tình gì, là vật gì..thẳng đến hôm nay mới biết trong lòng người lại có nhiều áp lực vậy..

“Đây là chuyện rất lâu rồi, ta cũng không nhớ rõ...” Thường Mộ cười ngượng, trong đầu hiện lên hình dáng Thương Linh, liền vấn sư phụ; “Sư phụ, ngươi có hay không nhận thức một hài tử tên Thương Linh?”

“Thương Linh?”

“Đúng vậy, ta mỗi lần đụng đến y, đều cảm giác ngươi đang tồn tại. Ta nghĩ ngươi nhận một đồ đệ khác”

Hồ Hữu lẳng lẳng nắm tay một hồi, chậm rãi khôi phục đôi mắt lục sắc. “Ngươi có thể nói cho ta biết một chút về hình dáng của y”

“Nói tóm lại là trắng. Tóc cũng vậy, da cũng vậy, con mắt tựa có màu nâu tro, nhìn qua không giống thường nhân. Hơn nữa hồn phách y là lưỡng chủng sắc...”

“Có đúng hay không một bạch sắc một lam sắc?”

“Ngươi biết?”

“Ha ha ha ha...” Hồ Hữu nghĩ thông suốt, cười ha hả “Thật vậy chăng? Y hiện giờ ở nơi nào?”

“Tại Minh Giới, có thể ..trở thành Bạch Vô Thường..y là ai a?”

“Một bằng hữu, bằng hữu phi thường trọng yếu. Nếu y tại Minh Giới, ta sẽ không lo lắng nhiều, thỉnh ngươi nhất định hảo hảo chiếu cố y. ha ha a...” Hồ Hữu đã lâu không nói cười, mặc dù không bằng mình gặp qua, nhưng chỉ cần y sinh hoạt tại nơi yên ổn, so với Hỏa Vân sơn tốt gấp trăm lần. Về phần y như thế nào đi, thế nào lại trở thành ‘Thương Linh’, Hồ Hữu hiện xem ra phi thường mong muốn, hẳn vỗ vỗ Thường Mộ nói: “Mộc Nhĩ, ta sẽ ở lại Hỏa Tuyết sơn vài ngày, ngươi ở lại bởi ta vài ngày, theo ta nói một chút về tình huống ‘Thương Linh’, ta rất muốn biết.

“A, kỳ thực cái kia Thương Linh, lần đầu tiên nhìn thấy y là vài chục năm trước, khi đó, tiểu tử kia còn nhỏ tuổi...”

“Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!”

Đương tại Minh Giới học tập, tất cả quỷ sai đều hướng mắt về người đánh vắng ba tiếng hắt xì – Thương Linh, thụ khóa quỷ sai cũng trở mắt nhìn y.

Thương Linh sát sát mũi, có chút xấu hổ cúi đầu. Không biết vì sao, mũi lại đột nhiên ngứa, đại khái là có người ở sau lưng nói xấu, hoặc ca ca tưởng niệm...Thương Linh tình nguyện tin người phía sau tưởng niệm, nghĩ nghĩ, liền một mạch trở về quá khứ, hạnh phúc dâng lên..

Việc học hôm nay chấm dứt, lão quỷ sai cùng vài đồng liêu rời đi, ngư đầu mã diện từ bên ngoài đứng đợi đã lâu, chờ mọi người đi hết, thì song song bước vào. Một trái một phải ngồi bên Thương Linh, tiếp tục cho y “Đặc thù đãi ngộ”. Phán phán phân phó, trong vòng nửa tháng nhượng y thông hiểu Minh Giới luật pháp hình tắc, quy củ làm việc, ước gì y một hơi thông hiểu hết, để kịp đảm nhiệm Bạch Vô Thường, vì thế, ngư đầu mã diện không dám chậm trễ, liền xuất bản lĩnh giáo xưa này của mình.

Thương Linh trong lòng thở dài, có điểm phiền chán, diện vô biểu tình nhìn vào thư bản, nghe bọn họ thao thao thuyết. Phán Phán đại nhân chỉ nói chính mình đảm nhận một chức quan, vì thế phải nắm giữ được cơ bản. Thương Linh căn bản không muốn làm, y chỉ cầu làm một tiểu quỷ sai, thiên nam địa bắc câu hồn, cũng là cơ hội tốt tìm kiếm tung tích ca ca. Tìm được ca ca, sẽ đem ‘Ký nghiêu’ cùng với ‘Mộng vũ’ hợp thành một đôi, thực hiện nguyện vọng vĩnh viễn không phân ly..

19. Quyển 2 - Chương 7

Kỳ hạn nửa tháng đã đến, chỉ còn một khắc nữa là đến giờ sắc phong Bạch Vô Thường, vậy mà vẫn không thấy bóng dáng Thường Mộ.

Diêm Vương điện. Mọi người đã đông đủ, tất cả đều đổ dồn về phía Thương Linh. Nhìn đến y cả người đông cứng, chân tay luống cuống, khuôn mặt đại ra...cứ như một khối đá đứng đó.

Diêm Vương lần thứ ba nhìn qua Phán Quan, từ trong ánh mắt mang theo trách cứ. Phán Phán có chút xấu hổ, hơi gật đầu, đi về phía trước, tuyên bố.

“Bạch Vô Thường để trống đã nhiều ngày, lần này không như lần trước mà là do ta tự chọn và người được chọn đó là — Thương Linh. Tuy rằng y đến Minh Giới không lâu, thế nhưng y lại có đủ năng lực để đảm nhiệm chức vụ Bạch Vô Thường...”

Thương Linh có phần choáng váng, nguyên lai cái công việc kia là Bạch Vô Thường! Phán Quan chẳng lẽ ngài không cần phục chúng sao?? Cái gì mà có đủ năng lực a, quả thực là loạn ngữ! Nếu có người hỏi tới, ngài sẽ trả lời ra như thế nào?

Còn có, Bạch Vô Thường quan tuy nhỏ nhưng vẫn là chính thần, một khi đã làm thì không thể qua loa, nếu như vậy phải làm như thế nào nơi nơi tìm ca ca?

Trong lòng loạn lên, chưa kịp suy nghĩ nhiều, nhất kiện quan phục đã được mang tới. Y ngẩng đầu, nhìn vào nhân thần mong chờ của Phán Quan, đột nhiên quên phải cự tuyệt như thế nào, cứ nhiên vươn tay tiếp nhận...

Không biết bắt đầu này, còn có hay không kết thúc...

“Thạch Khanh, quyền trượng Bạch Vô Thường đâu?”

“Tại chỗ Thường Mộ”

“Thế hần đâu?”

Phán Phán cắn môi, không phải năm ngày sẽ trở lại...như thế nào còn chưa về.

Giữa lúc Phán Phán chuẩn bị mở miệng cầu khẩn Diêm Vương. Thì ngay ngoài điện nghe được tiếng nói đầy kiêu ngạo của tên tiểu tử kia “Ta đã về rồi”

“Thật tốt quá!” Phán Phán mừng rỡ, nhếch môi mỉm cười với Diêm Vương, dĩ nhiên là cười ngây ngô nhưng thị uy. Diêm Vương cười lạnh trong lòng. Thế nhưng vẫn không biểu lộ ra ngoài.

Thường Mộ rất biết thời gian trở về, nhìn dáng vẻ tươi cười của hần, bước từng bước vào Diêm Vương điện. Hần bước vào còn mang theo một cổ xuân phong, thổi qua tất cả mọi người. Theo lý thuyết mà nói, hần nhất định thập phần bi thống, vạn phần bi ai mà quay về, thế nào lại như vậy?

Thường Mộ đến bên người Thương Linh, thẳng thắn lấy ra quyền trượng Bạch Vô Thường “Cho người quyền trượng, được nạm vàng ngọc, đừng làm hư! Hư người nhất định không bồi nổi!”

“Ân!” Thương Linh tiếp nhận quyền trượng, cầm về phía hông.

“Ta là Thường Mộ, cũng có thể gọi là Mộc Nhi. Ta là Minh Giới Hắc Vô Thường, sau này luôn cùng người làm việc. Chúng ta từng gặp qua, người còn nhớ hay không?”

Thương Linh suy ngẫm nghĩ một chút nói: “Người có phải hay không cái kia tình thánh Thường Mộ? Ta đã thấy mộ của người”

“A!” có thể biết chuyện này, còn không điều tra sao. Thường Mộ hai tay chấp sau lưng, nghiêm túc hỏi: “Người biết ai đào mộ ta, bới y phục ta, động đến thất đường đình?”

Thương Linh cúi đầu, niết lệnh bài trên thất lưng, một ngón tay tự chỉ về phía mình nói: “Là..ta” không cần phải đem tội danh này đổ lên đầu ca ca..

“A, ha ha..thì ra là thế a..” hai hàng mi của hắn không tự nhiên giật giật vài cái, nhìn Thương Linh từ trên xuống dưới không hảo ý nói : Ta xem người như thế trắng, sau này ta sẽ gọi người là tiểu Bạch

Tiểu Bạch? Bạch trong Bạch si? Thương Linh chuẩn bị tranh luận, ngẩng đầu nhìn vào nhân thần hắn, trong nháy mắt y chấn động, cái người này, nụ cười cứ nhiên lại như xuân phượng thể nhưng nó phẳng phất mảnh thê lương, mảnh bi thương này ẩn chứa ngay tại nhân thần dần dần lan truyền ra..thì ra, hắn miễn cưỡng vui cười.

Quên đi, đừng tính toán cùng hắn.

“Tùy ý người” Thương Linh nhàn nhạt đáp

“Tốt! Tiểu Bạch, sau này chúng ta cũng nhau nỗ lực a! Ha ha ha..” Thường Mộ trọng trọng vỗ vào vai y, cười lớn.

Theo Thương Linh, Tiếng cười này hảo giả. Mà những người khác lại thấy Hắn như thế lạc quan, tựa hồ đều thoáng biểu tình vui vẻ, đây mới đúng là Thường Mộ a...

Thương Linh bất đắc dĩ cười, cứ như thế tiếp nhận.

Tại Tiên Nhạc trấn đường như thấy được chuyện tình mấy ngày trước, chẳng biết tại sao lại có cảm xúc kỳ quái, mới lạ, còn có cảm nhận được phiền muộn của ca ca. Trên thế gian này chuyện tình như vậy đều phản phúc vô thường, chỉ một cái chớp mắt..

Nghi thức sắc phong qua đi, Thương Linh không lên tiếng theo sau Phán Quan và Thường Mộ tới nơi ở mới. Y ngẩng đầu nhìn tấm bảng trên cao đề: “Vô Thường điện” hảo sang trọng..

Từ nay về sau, sinh hoạt Minh Giới, hoàn toàn làm người mới, không biết có thích ứng kịp hay không.

Ca ca ở nơi nào thanh tu? Có thể hay không có cơ hội gặp mặt?

Một người khi còn sống là do chúng thần quyết định. Nhưng một quỷ sai, một thần tiên, là do ai quyết định? Sau này rốt cuộc là như thế nào, có biện pháp gì hay không biết trước thời gian...

Vô Thường điện chỉ có một phòng ngủ, ở giữa là một bức bình phong to nhất cách chia hai, Thương Linh đi vào ngửi thấy một cổ mùi thơm

“Người dùng huân hương a?”

“Không có”

“Thế vì sao có mùi hương?”

“Người ngửi được?”

“Ân”

Thường Mộ kinh ngạc nhìn y, thế nhưng thương linh không có cảm giác, tự mình theo hương mà đi vào, lẳng lặng một hồi lâu.

Không lâu sau, Thường Mộ bên kia bình phong lải nhải an bài việc ngày mai, cố ý tạo ra hấn có bao nhiêu lạc quan.

Thương Linh nhin không được nói: “Ta biết lòng ngươi khó chịu, ở đây không có người khác, ngươi không cần miễn cưỡng”

Ngay tức thời, bên kia an tĩnh, cả gian phòng chìm trong yên lặng

Thương Linh trở thân chuẩn bị ngủ, không ngờ hấn chạy tới trước mặt, đặt mông ngồi ngay bên giường y.

Chết tiệt, hấn là xây tường chắn lại! Thương Linh mạnh mẽ ngồi dậy, bất mãn nhìn hấn: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ta hình như chưa từng trước mặt ngươi thể hiện thương tâm a, ngươi thể nào biết?”

“Là người đều có cảm giác”

“Ngươi không phải người”

Thương Linh đảo cặp mắt trắng dã: “Ta không muốn đùa cùng ngươi. Ta là thay ngươi suy nghĩ, ngươi như vậy trong ngoài không đồng nhất, như vậy không mệt sao?”

“Mệt, đương nhiên mệt. Nhưng là vì bên cạnh có người, mệt một chút cũng đáng.” Thường Mộ hài lòng cười.

Thương Linh tựa vào giường thượng, lắc đầu nói: “Ta không hiểu..”

“Ta thích cười. Gặp phải chuyện hài lòng, đương nhiên là cười, gặp phải chuyện thương tâm, ta cũng sẽ cười. Ngươi nếu như quan tâm một người, thấy hấn lúc nào cũng cười, có hay không rất hài lòng?”

Bị hấn nói như thế, Thương Linh nghĩ tới dáng cười của ca ca, quả nhiên trong lòng một tia ngọt ngào nhoáng lên.

Hình như là vậy..Thương Linh gật đầu, biểu thị tán thán.

“Sở dĩ như vậy, mọi người đều quan tâm ta, không muốn thấy ta khổ sở. nếu như ta cứ nản lòng không phấn chấn, Phán Phán cùng đại gia nhất định sẽ vì ta lo lắng, bầu không khí cũng trở nên trầm trọng, mà ta chìm đắm trong loại không khí này thì tinh thần càng ngày càng sa sút, càng ngày càng hình thành bóng ma...Đừng tưởng rằng chỉ có người là nhìn ra ta một mình miễn cưỡng, kỳ thật tất cả mọi người ở đây đều hiểu rõ. Nhưng là nụ cười của ta, chỉ ít có thể cho bọn họ biết ta kiên cường, như vậy nhượng bọn họ vui mừng, bọn họ cũng ít lo lắng cho ta...sau đó rất nhanh tất cả đều trở lại bình thường”

Thương Linh nhìn vẻ mặt hấn, chậm rãi nảy sinh bội phục: “Thính quân buổi nói chuyện, thắng đọc ba năm thư. Mộc Nhĩ tiền bối, ta đã hiểu, ta sẽ nỗ lực theo người học tập”

“Ngày sau ngươi nhìn thấy ta nói cười, đừng gây rắc rối”

“Ta biết, ta sẽ phối hợp cùng ngươi”

“Ân, hảo! ha ha a..”

“ha ha..”

Cứ như vậy, Vô Thường điện khôi phục, tiếng cười thật lâu mới tiêu thất.

Ngày thứ hai Hắc Bạch Vô Thường chuẩn bị xuất phát, nhìn bọn họ vừa cười vừa nói, tinh thần tiêu sái ra quỷ môn quan, mọi người nhìn thấy không giấu nổi tán thưởng cùng tín nhiệm

Phán Phán ngồi tại miếu nhìn về bóng người phía trước đang đứng trên đất -Diêm Vương nói: “Ngươi xem thấy không? Mộc Nhĩ rất kiên cường”

“Ân!” mã mã hồ hồ

“Thương Linh từ đầu đã là màu trắng, Bạch Vô Thường với y quả là thiên chức.

“Ân” miễn cưỡng thông qua

“Người nói ta có thể hay không tác hợp hai người bọn họ?”

“Ân?” ý nghĩ kỳ lạ

“Người đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn bọn họ hiểu nhau một chút, thâm tình một chút. Để dễ hành sự...ha ha..”

“Nga” thì ra là thế

20. Quyển 2 - Chương 8

Tân Hắc Bạch Vô Thường, nhoáng cái đã vài năm

Thường Mộ nỗ lực đem chính sở học của mình ủy nhiệm Thương Linh, tại thực chiến chỉ dạy, hấn làm như vậy khiến cho năng lực thật sự Thương Linh kích phát toàn bộ, chỉ trong vài năm, vô luận là pháp thuật, võ nghệ, thậm chí là cá tính giáo hoạt đều được Thường Mộ vun đắp, rất đáng mặt Minh Giới Bạch Vô Thường, kinh ngạc hơn, là mọi người không quên tán thưởng Phán Quan đại nhân có con mắt tinh đời.

Thường Mộ cùng Thương Linh chỉ cần rảnh là vãng vào Đồng Châu, vào lúc này hai người bọn họ rất ăn ý. Vừa đến Đồng Châu, một người sẽ đến bờ sông, một người vào thành, định giờ nào ra cửa thành gặp mặt. Đến lúc đó, sẽ cùng nhau hỏi Minh Giới.

Thương Linh chạy về phía ngôi nhà trước đây, ngồi tại vị trí trước đây thường ngồi, vuốt lấy chén trà ca ca thường dùng, hoài niệm về quá khứ. Bình thường sinh hoạt vô cùng bận rộn, hấn luôn luôn lo lắng sau trăm tuổi, có lẽ là một nghìn năm, sẽ quên đi khoảng thời gian vui vẻ tại ngôi nhà tranh này.

Thương Minh có một gian phòng nhỏ, dùng để đặt bài vị, hiện trên bàn có của ca ca và y. Trên tường còn có một bức họa do chính ca ca vẽ, được làm thành bức họa Thương gia khai sơn tổ sư. Thương Linh mỗi lần nhìn thấy linh vị đều thấy là lạ liền kêu Minh nhi gỡ xuống.

Vài năm sau, Thương Minh thành gia, quả thực là cưới nữ nhi của phu tử. Còn sinh hạ một tiểu bạch tử béo tròn. Mặc dù, Thương Minh luôn bảo thúc thúc thường trở về, nhưng mỗi lần Thương Linh nhìn hấn toàn gia hòa thuận vui vẻ lại nghĩ đến chính mình là một người ngoài, không nên tham gia vào...dần dần, y càng ít quay về, có đôi khi tại bờ sông tản bộ, đi ít nơi trước đây cùng ca ca đi qua, sau liền trở về cửa thành chờ Thường Mộ. Cũng có khi cả ngày y không quay về nơi ấy..

Thường Mộ thì trái ngược hấn.

Hứa Diễm đã thoảng lớn lên, ‘Người nhà’ y chỉ biết đó là một hài nhi si ngốc, hai năm sau hạ sinh một tiểu đệ đệ, một năm sau sinh thêm một tiểu muội, từ nay về sau Hứa Diễm không còn được yêu thương, thường thường bị ném sang một bên.

Không người chiều cổ, lại bị các hài tử bình thường xung quanh kinh dễ, vài lần trở lại Thường Mộ thấy y bị tiểu hài tử bắt làm ngựa, làm bia ngắm bắn cho đại hài tử. Mỗi lần như thế những vết thương trên người y, nhìn đến rất đau lòng, hấn không thể cùng y mỗi ngày.

Cái nhà này đúng là nhiều con, không lâu sau thêm hai tiểu nam tử. Chuyện gì cũng đổ cho Hứa Diễm là đồ dư thừa trong nhà, nếu không ngoại nhân coi thường y, thì đệ đệ muội muội đều mắng y là “đồ ngốc” “Khờ dại”. Trưởng bối trong nhà không cho y mặc quần áo mới, không cho y ăn thứ tốt, tại đây một hài tử này, có thể tiết kiệm liền tiết kiệm

Thường Mộ mỗi lần lên đưa Hứa Diễm ra ngoài, đều cho nhiều đồ ăn ngon, hảo y phục cấp y, ăn gì đó vào bụng còn chưa tính, thế nhưng y phục mặc về liền bị phụ mẫu lấy thay cấp muội đệ mặc, còn phi thường vui mừng rằng có ai đó với một đứa trẻ lại như thế quan tâm.

Thường Mộ trách không được, càng không thể trừng phạt bọn họ, chỉ có thể để trong lòng. Mỗi lần Hứa Diễm nắm lấy góc khóc nói: “Mộc Nhĩ ca ca người đừng đi!” Hấn liền cùng y khóc, thật sự muốn đem y đi

đến một nơi không ai biết, vì vậy, hắn tại dương gian dừng lại một lần so với một lần lâu hơn, trở lại của thành thì thấy Thương Linh đang đợi ở đó, chỉ có thể cười nói lời xin lỗi.

Ngày qua ngày, năm đổi năm, đến cuối cùng, Thương Linh không còn lưu luyến nhân gian, nhưng Thường Mộ tươi cười xin lỗi lại càng ngày càng nhiều, bởi vì khi có lệnh câu hồn, chỉ một mình Thương Linh làm việc. Nhượng hắn tại Đồng Châu chiếu cố Hứa Điểm. Quanh năm món ân tình này, thật không biết phải làm sao mới trả hết cho Thương Linh.

Một lần khi hàng yêu trở về, tiện đường Thường Linh cùng Thường Mộ đến Đồng Châu, vừa lúc thấy Hứa Điểm bị thảm, y bị mấy hài tử khác nhấn dưới sông, chỉ chút nữa là chết đuối. May là Thường Mộ đến kịp lúc, đem y cứu lên. Thường Mộ ôm y rất lâu, thật lâu nhưng không nói ra tiếng, đến khi đem y về nhà thì phát hiện phụ thân y mấy người trước bị trúng gió liệt giường, mưu sinh trong nhà chỉ dựa vào gánh dẹt của mẫu thân, căn bản Hứa Điểm không ai quan tâm đến sống chết. sau này, cuộc sống của y càng thêm gian nan.

“Mộc Nhĩ tiểu bối, sắp đến quỷ môn quan, ngươi...cười một chút!”

“Nga?” Thường Mộ lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn phía trước, quả nhiên sắp tới. hắn xấu hổ gật đầu, nỗ lực giương nụ cười, cùng Thương Linh đi vào.

Thương Linh thấy hắn vậy, liền đề nghị đến mình hà giải sầu. Chờ tâm tình hoãn nhiều một chút sẽ trở lại.

Hai người đến một khối đá ngồi xuống, Thường Mộ mệt mỏi dựa vào vai Thương Linh, ngơ ngác nhìn mình hà. Cách bờ sông nhìn thấy một đôi tiểu tình nhân đang nghỉ ngơi, hạnh phúc cùng một chỗ. Hết lần này đến lần khác, bờ sông này, ngư đầu mã diễn đã tuần tra kinh qua....

Thương Linh thuận miệng nói: “Ta đến Minh Giới cũng mười lăm năm, Hứa Điểm hắn cũng mười lăm tuổi?”

“Ân.”

“Y hảo tiểu, so với ta lúc mười lăm tuổi còn muốn gầy hơn. Hảo thương cảm...y sau khi trưởng thành...gia nhân hội tiếp tục chiếu cố?”

“Ta không biết. Ta rất lo lắng.”

“Có thể hay không có biện pháp?”

“Ta đang suy nghĩ...” Thường Mộ thở dài, uể oải nhắm mắt.

Thương Linh suy nghĩ một chút nói: “Tiền bối có hay không nghe nói qua Tể Tuyết Lạc Xa chuyện tình?”

“Không có, cái này làm sao vậy?”

“Đây là cố sự Phán Phán theo ta nói. Ngài nói bởi vì có việc này là do chán ghét sinh hoạt thiên đình, tại một lần xuất chiến liền thoát khỏi thiên giới, tại thế gian vô ưu, vô sự sinh hoạt”

“Sau đó?”

“Sau đó thế nào không trọng yếu, quan trọng là...trá tử (giả chết)! Đầu óc ngươi như thế nào lại trở nên ngu ngốc thế?”

“Ách...” Thường Mộ khôi phục tinh thần, mở mắt ra nhìn thẳng mình, chậm rãi lĩnh ngộ huyền bí trong đó. Thế nhưng... “Dùng cái gì chứng minh ta chết?”

“Ta a, Ta chứng minh ngươi chết, hoàn toàn chết, một hồn phách cũng không còn! Sau đó, sẽ đem liêm đao của ngươi về khố tang!”

“Những người khác hội tin tưởng? Ta là chính thần, nào dễ dàng như vậy thoát khỏi thiên lý nhân? Vạn nhất phải người đến bắt ta phải làm sao bây giờ?”

“Ngô...chúng ta đi tìm Phán Phán thương lượng một chút thế nào? Nói không chừng ngài sẽ có biện pháp tốt.”

Hai người nói đi là đi, bước nhanh đến Lăng Nguyệt cư, lại nghe tiếng đâm thọc từ ngư đầu mã diễn.

“Hắc Bạch Vô Thường lưỡng vị đại nhân cảm tình hảo vô cùng, vừa rồi tại bờ sông còn người nông ta nông a”

“Đúng là lang tình thiếp ý, ngọt ngào! Ta xem Thường đại nhân đã triệt để quên Hứa đại nhân rồi!”

Thường Mộ nghe thấy, chỉ chút nữa nghẹn lại! nghĩ rằng sẽ xông vào kéo lấy lỗ tai hai tên kia mà ra sức niết, nhưng Thương Linh cản lại

“Đừng xúc động, như vậy cũng tốt. Chỉ ít bọn họ sẽ không hoài nghi ngươi vì Hứa Điểm mà giả chết”

Thương Linh rất giảo hoạt, làm Thường Mộ phi thường giật mình. Hắn bắt đầu ý thức được, những năm gần đây, Thương Linh tuyệt đối không phải trò giỏi hơn thầy mà là thắng thầy, thêm nữa bản thân rất giảo hoạt!

Thương Linh mở tay, Thường Mộ hiểu ý, khiên trụ tay y, theo đúng “ngọt ngào” tiêu sái bước đi

“Phán Phán, chúng ta đã trở về.”

Hai người làm như không có việc gì xông vào, vừa thấy ngư đầu mã diện giả bộ vịn phần ngưỡng ngưỡng, đem hai tay đang nắm buông ra, Thương Linh trên mặt ửng đỏ.

Ngư đầu mã diện gian xảo cười rộ lên, hướng ánh mắt đến Phán Phán, rất thức thời xin cáo.

Phán Phán đối với hành động hai người này, chuẩn xác kinh ngạc, trực tiếp vấn: “Hai người các người...làm cái gì?”

Thương Linh xoay người mở rộng cửa, Thường Mộ lấy ra hai cái ghế, cho Phán Phán phía trước, mình cùng Thương Linh ngồi xuống sau, dùng khẩu khí lấy lòng nói: “Phán Phán, có chuyện muốn cùng ngươi thương lượng”

Phán Phán chỉ biết hai người này có quỷ, Thường Mộ là tên chuyên làm trò, giờ cả hai người...quả thật đã quỷ càng thêm quỷ..thật không biết Thương Linh bản tính là thế hay bị Thường Mộ khai mở: “Chuyện gì như thế nào lên lút?”

“Phán Phán có nhớ hay không cùng ta nói qua Tể Tuyệt thiên thương cổ sự?”

“Hảo”

“Ân, chuyện tình này...đại thể là như thế nào?” Thương Linh mặt mày hớn hở nói qua căn bản tìm cách trá tử, nghe đến đây ngực Phán Phán thầm kêu thảm, hối hận thật hối hận khi đem chuyện Lạc Xa kể cho y nghe.

“Phán Phán, ta biết ngươi rất lợi hại, ngươi có biện pháp gì khiến cho mọi người trên trời dưới đất tin rằng ta chết? Còn có nhượng bọn họ không tìm được ta?” Thường Mộ thật tình thỉnh giáo

Phán Phán ưỡn ngực nghiêm túc từ chối: “Không có, ta không có biện pháp này cũng không tán thành người làm như vậy”

“Phán Phán, Mộc Nhĩ tiên bối cùng Hứa Điểm tiên bối thật sự rất thương cảm”

“Không được là không được. Ta nói cho ngươi, Lạc Xa trốn ở nhân gian không bị thần tiên phát hiện là hắn có biện pháp, nhưng chúng ta không có. Huống chi, ta bên này không thể có nhiều Hắc vô thường để thay đổi a”

“Phán Phán a...Ngươi giúp ta nghĩ biện pháp. Ta biết ngươi thiện lương ôn nhu, thông minh tuyệt đỉnh, pháp thuật cao cường, kiến tử tất cứu, ta hiện tại rất muốn rất muốn bồi bèn người y, ngươi hiện tại có thể đáp ứng nguyện vọng thấp hèn của ta!”

“Điều đó không có khả năng. Ta là Minh Giới Phán Quan, lại không có pháp thuật như đại tiên, cũng không phải là nơi các người khẩn cầu” Ngày hôm nay Phán Phán tựa hồ rất chính trực đến quá phận, huy phất tay hạ lệnh trục khách: “Ta hôm nay muốn xuất môn, hiện ta phải thay y phục, các người trở về đi, chuyên tâm làm việc, không nên ảo tưởng đến cái không thực tế đó.”

Thường Mộ cùng Thương Linh nghe vậy, một đầu ảo não trở về.

Trở lại Vô Thường điện, Thương Linh nằm trên giường mình hướng Thường Mộ bên kia bình phong nói chuyện

“Ai..lúc nào..Phán Phán trở nên sắc đá vậy...”

Thường Mộ tâm còn phiền rất lâu sau oán hận trở lời: “Ta không tin ta không lay động được hần!”

“Người muốn như thế nào?”

Thường Mộ tiến đến, đặt mông ngồi trên giường Thương Linh “Chúng ta cứ như vậy...”

Ba ngày sau, Phán Phán làm việc trở về.

Vừa lúc ngài chuẩn bị nghỉ, Thường Mộ cùng Thương Linh tiến đến Lăng Nguyệt cư, xác định không ai phát hiện, hai người vào cửa, chợt “ùm” một tiếng, Thường Mộ quỳ xuống hướng ngài, mắt lại xuất ra nước.

“Phán Phán, ta không còn cách nào khác! Tiểu nương như vậy ta không chịu nổi nữa! Nhượng ta đi! Nhượng ta chiếu cố y...”

Thường Mộ nói, mang theo tiếng nứt vỡ, lộ ra thần thái tê tâm liệt phế, hơn nữa Thương Linh một bên khóc cùng, xung quanh hiện lên phi thường thâm trầm.

Phán Phán bước đến nâng hần dậy, yêu thương nói: “Đừng như vậy, mau đứng lên! Mau đứng lên!”

Thường Mộ kiên quyết không đứng lên, thà chết quỳ trên đất nói: “Tiểu nương y không thể tự chiếu cố bản thân mình – một kẻ si ngốc, y từ nhỏ bị người người khi dễ, vũ nhục..nhưng này ta đều nhìn...thể nhưng hiện tại, xảy ra biến, gia y không có tiền lại càng không có tinh thần dưỡng y, ngày hôm trước, ta quay về dương gian nhìn y, nhà bọn họ cư nhiên nói cho ta biết đã bán y cho bọn lái buôn, ta một đường truy tới lại phát hiện y được bán vào kỹ viện! Phán Phán, y hiện tại đã là một kẻ si ngốc, căn bản cái gì cũng không hiểu, tại nơi đó y nhất định sẽ sống không bằng chết! Nói như thế nào y đã từng là thuộc hạ của người, là bằng hữu của người, người coi như là thương cảm y, thả ta, nhượng ta chiếu cố y a! Tái tìm một Hắc Vô Thường không phải việc khó, chuyện này người có thể làm được! Phán Phán, van cầu người giúp ta!”

“Ân ân...Ân ân...” Thương Linh gật đầu biểu thị đồng tình

Phán Phán cấp bách, vội vàng nói: “Mộc Nhĩ! Người đừng như vậy! ta đã chuẩn bị tốt! Các người đừng khóc!”

“Cái gì? Chuẩn bị tốt?!” Hai người song song đình chỉ khóc

“Đúng vậy! Ta chuẩn bị tốt!”

“Người...người lần trước không phải nói...không được sao?”

“Hai người các người không phải tự xưng là tình ranh sao? Lẽ nào nhìn không ra lần trước bởi vì Diêm Vương ẩn trong phòng!”

Đích xác, Phán Phán hôm này cùng bộ dáng hôm đó bất đồng, khôi phục bộ dạng thân nương sủng ái tiểu hài tử.

Thường Mộ không giải thích được: “Hần ở trong phòng người làm gì?”

Thương Linh kinh hô: “Lẽ nào người cùng hần có một chân?”

“Cái gì nha! Tây hải long vương gả nữ nhi, ta cùng Diêm Vương tham gia hôn lễ, hần mua thêm một bộ y phục xinh đẹp, mặc cho ta xem thế nào, kết quả ngư đầu mã diễn xông vào, hần không có ý tứ cho thấy, liền rối loạn né tránh, sau là các người tới!”

Nguyên lai là như vậy, tin tưởng Phán Phán không nói dối. Thường Mộ triệt để thu hồi nước mắt, nắm lấy vai ngài, không lớn không nhỏ hỏi: “Thành thật hỏi người một chút, người khi nào mới đem lão đại đối phó? Người nhanh đối phó hần chúng ta sẽ không dùng khổ cực như vậy đúng không?”

“Nói bậy cái gì? Không thể nào!” Phán Phán có chút xấu hổ, gạt tay hần, từ tay áo lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra bên trong là một tiểu hạnh liên (dây chuyền): “Này gọi là ‘bể nguyệt’ có thể che giấu tiên khí trên người người, người chừng nào trá tử, lúc ấy đeo nó lên. Đã biết?”

“Đã biết! cảm tạ người Phán Phán!” Thường Mộ tiếp nhận cái hộp, vui mừng trả lời.

“Thế nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện.”

“Nói đi!”

“Vĩnh viễn không nên cùng người Minh Giới chạm mặt, đừng cho bọn họ biết người còn trên thế gian này.”

“Cái này thì đương nhiên.”

“Sau đó, Hứa Diễm mỗi kiếp, người đi đến bất luận Diêm Vương miếu nào, tại trước tượng ta, xin quẻ, ta sẽ ký thác lên đó cho người biết Hứa Diễm kiếp sau chuyển thế ở nơi nào.”

“Hào! Ta nhớ kỹ! đại ân đại đức của Phán Phán, Mộc Nhĩ trọn đời khó quên!” Thường Mộ thật tình chân ý lần thứ hai quỳ xuống, cấp ngài một lạy.

“Được rồi, được rồi, đừng cảm tạ” Phán Phán nâng hân dậy: “Người chuẩn bị lúc nào đi?”

“Ngô...” Thương Mộ lo lắng nhìn Thương Linh. Thương Linh không nói, chỉ cười: “Chờ tiếp nhận lệnh hàng yêu, người cứ yên tâm mà đi, mọi chuyện ta sẽ xử lý”

“Tiểu Bạch, người thật đáng yêu.”

Đoạn. mọi người cùng nhau hòa thuận ăn cơm. Coi như bữa tiệc tiễn đưa Thường Mộ.

Diêm Vương đi qua Lãng Nguyệt cư, nghe được tiếng cười nói từ bên trong, nhin không được đi lên nghe lén, cứ nhiên hân thấy Thường Mộ, Thương Linh, Phán Phán ba người đang say men, nâng cốc ngôn hoan, trong nhất thời vô cùng đổ kị, hiện tại Hắc Bạch Vô Thường cùng Phán Phán cấu thành tiểu đoàn thể thường thường cùng nhau lén lúc hoạt động, không có phần của hân! Thực đáng ghét mà!

Giữa lúc tức đến đỏ hai mắt, bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân, liên vội vã trở lại, làm bộ nhưng không có việc gì xảy ra tiêu sái qua đại môn Lãng Nguyệt cư....

21. Quyển 2 - Chương 9

Bảy ngày sau, cuối cùng Thường Mộ cùng Thương Linh nhận được lệnh quý hàng yêu.

Trước khi đi, Thường Mộ lấy ra một bạch cốt tiên chưa hoàn thành (tiên =roi) không lớn, đối với thương Linh nói: “Tiểu Bạch, bạch cốt này chính là lễ vật ta muốn đưa cho tiểu nương, vật này ta lấy từ ngón giữa tay trái của yêu quái lợi hại làm thành, âm khí rất nặng, hân là một bình khí lợi hại. Đương sơ ta cùng Hứa Diễm đảm nhiệm Hắc Bạch Vô Thường, vì Diêm Vương lòng dạ hẹp hòi, cho ta một liêm đao, cho y một phát trần, y thường hướng ta oán giận, nói là do ta hại. Vì thế, ta lén làm nhất kiện bình khí này tặng y, vốn định hoàn thành bạch cốt tiên sẽ đưa y làm lễ vật, nhưng lấy lòng y, thế nhưng hiện tại, dường như không được...ta đem vật chưa thành này tặng người, hi vọng người hoàn thành nó thành bạch cốt tiên...”

“Cảm tạ tiên bối.”

“Người hiện tại rất mạnh, ta rất yên tâm, nhớ kỹ người từng nói theo ta học, học vĩnh viễn mỉm cười. Không nên bởi vì ta mà không có tinh thần, rất nhanh người sẽ có tân tiểu hắc cùng người thành đôi, mắt Phán Phán chưa từng sai lầm...”

“Ân”

“Còn có, sau này, ngoại trừ bảo hộ người bên ngoài, còn phải hảo hảo bảo hộ chính mình, không nên giống ta với tiểu nương, sẽ làm cho ái nhân người đau lòng khổ sở...”

“Ân, ta sẽ...Ca ca ta thường nói ta rất biết yêu bản thân, ha ha..”

Thường Mộ nói xong lời này, liền cùng y xuất môn. Đương nhiên lần này hân không trở về nữa.

Vài ngày sau, Thương Linh một thân quần áo rách nát, cầm liềm đao Thường Mộ cùng quyền trượng Hắc Vô Thường từ quỷ môn quan khóc đến Diêm Vương điện, khóc đến khinh động toàn bộ Minh Giới.

“Tại sao có thể như vậy!?” Diêm Vương kinh ngạc, vì...yêu quái này không quá mạnh.

“Này yêu quái rất yếu, thế nhưng nửa đường xuất hiện gia gia yêu quái, Thường Mộ tiền bối nhất thời sơ sẩy, liền liền...toàn bộ bị nuốt sống, ta rất vất vả mới có thể giết chết yêu quái gia gia, phát hiện tiền bối bị nhai đến thối rửa, hồn phách hoàn toàn tiêu thất....ô ô..”

Diêm Vương nhớ tới Thường Mộ một tâm muốn trá tử, vì vậy chăm chú quan sát Thương Linh, Thế nhưng, y không hề một chút giả dạng, không có chút kẽ hở, nhìn nhìn Phán Phán, ngài đứng một bên trạc trạc nước mắt, đây cũng là tác phong thật....

Không biết rằng trên tay Phán Phán chính là bột ớt, dụi một cái...nước mắt tuôn trào.

Tất cả mọi người tin, chỉ có Diêm Vương nghĩ chuyện này quỷ dị, bất quá chỉ là hoài nghi không có chứng cứ, nói ra muốn dò hỏi Phán Phán, nhưng ngài lại nói tâm tình không hảo, muốn một mình ra ngoài giải sầu, không muốn nói tới chuyện Thường Mộ.

Mà Thương Linh, buồn bực nghỉ ngơi vài ngày, lại bắt đầu bận rộn công tác. Mỗi lần đề cập Thường Mộ, thì một dạng thờ dài nhìn phương xa, một dạng trông về người đã mất, thái độ như chuyện cũ theo gió...

Phái quỷ sai đến Đồng Châu kiểm tra, kết quả phát hiện nông gia Hứa Điểm chuyển thế vẫn như cũ, giám sát vài ngày cũng không có tung tích Thường Mộ, thế là buông tha.

Đội bọn quỷ sai giám sát vừa đi, một lão nhân gia bên vách chống quải trượng đi vào sân.

“Tiểu sỏ sỏ, có nghĩ là kiến Mộc Nhĩ ca ca a?” — “sỏ sỏ” chính là xước hào của tiểu hài tử

“Tưởng a!” sỏ sỏ vừa nghe đến Mộc Nhĩ ca ca, lập tức cười rất xán lạn.

Vì vậy lão nhân này mang theo sỏ sỏ đi đến một ngõ hẻm lạnh, phía trước có một cỗ xe ngựa, chờ tiểu sỏ ngồi vào mã xa, lão đầu nhí phần chân đánh xe lỵ khai Đồng Châu.

Tiểu sỏ rất nhanh vùi ngủ, chờ y tỉnh lại, phát hiện chính mình đang nằm trong lòng Mộc Nhĩ ca ca, nhưng địa phương đang đi lại hoàn toàn xa lạ.

“Bảo bối, người tỉnh? Đói bụng không?”

“Đói a, đói a” Hứa Điểm mười lăm tuổi, ngôn hành cử chỉ như một hài tử sáu tuổi, hảo phiến, cũng hảo hống.

Thường Mộ mở túi bên người, bên trong đều là cao điểm thơm ngọt, thấy Hứa Điểm không biết nên ăn cái nào trước, hần liền lấy một khối tùng nhân cao đưa đến miệng y, ân tình uy y ăn.

“Ăn ngon?”

“Ân, ân!”

Thường Mộ nhìn Hứa Điểm ăn như thế vui, vuốt đầu y nói: “Tiểu nương, từ nay về sau, Mộc Nhĩ không bao giờ...hội lỵ khai người nữa.”

Hứa Điểm không biết ai là tiểu nương, chỉ thấy Mộc Nhĩ ca ca có chút không vui, nuốt xuống ngụm cao điểm, bám vào người hần nói: “Mộc Nhĩ ca ca, tiểu sỏ thích người”

Thường Mộ nở nụ cười, chỉ có khi tiểu nương là tiểu sỏ mới chủ động nói: “Ta thích người” ... “Từ nay về sau, người không nên gọi Mộc Nhĩ ca ca, trực tiếp gọi Mộc Nhĩ, người a, cũng không gọi tiểu sỏ, gọi một chút, đã biết?”

Hứa Điểm lắc đầu, không hiểu. Thường Mộ bắt đắc dĩ cười: “Quên đi, quên đi, sau này từ từ giáo người. Chúng ta có thời gian. Ha hã..”

Trong mã xa còn có rất nhiều lương trân bảo, đều là do hần lúc làm quỷ sai cướp của bọn tài phú, đến trấn kế tiếp đem hoán đổi vài vật, hoàn thành lộ phí, từ nay về sau, bắt đầu thế tục sinh hoạt của hai người...

22. Quyển 2 - Chương 10

“Lạc xa, Tể Tuyết, Hỏa Vân.”

Nhớ đến lúc Thường Mộ cùng Thương Linh nói qua “Hỏa Vân sơn”, Phán Phán từ Minh giới xác nhận, đây hẳn là duyên phận, mà loại duyên phận này không phải thuộc vào thiên đình an bài, mà chân chính thuộc “Thiên” ban tặng. Theo như Quan Thế Âm nói “Hỏa Vân” đây có phải hay không chính là Hỏa Vân sơn Thường Mộ nói qua. Vì thế chọn một ngày rảnh rỗi, vừa sáng Phán Phán liền cưỡi tiểu Tam đến dưới chân núi.

Cảnh vật Hỏa Vân sơn không phải có thể tưởng tượng là ra, nếu không phải chính bản thân đến đây nghiệm chứng ắt hẳn sẽ bị cái tên tự đánh lừa. Khắp núi được bao phủ bởi thanh tùng lục trúc (tùng = thông), xa xa còn có khe suối, tiếng côn trùng kêu khắp, mây mù giăng kín, mang theo hơi nước, một chút cảm giác về “hỏa” cũng không có.

Phán Phán nhảy xuống cầu bồng, quyết định chính mình tùy ý một chút. Tâm bồng giác có chút khó chịu. Tưởng niệm về người rất cố chấp – Hứa Điểm, tưởng niệm kẻ chuyên gây sự – Thường Mộ. Biết rằng thế sự vô thường, khuyên chính mình học cách buông, nhưng vẫn làm không được.

Dọc theo sơn tuyền từ từ lên núi. Ngang thác nước một khối đá cuội phát quang thu hút lực chú ý của Phán Quan...bởi vì...khối thạch đầu này...đặc biệt lớn, đặc biệt đáng chú ý. Vì vậy, ngài cuộn tay áo lên bắt nó lên, kỳ quái chính là, nó cứ như vậy trầm xuống.

“Kỳ quái! Hắc hắc, nhặt lại nhặt lại bỏ vào ao của ta!” Phán Phán tiếp tục bắt lấy nó, tưởng rằng đem tảng đá này thu vào tay áo ‘Càn Khôn’, đúng lúc này, một chuyện kỳ quái xảy ra — khối thạch đầu hiện lên vô số chữ nhỏ tinh tế, Phán Phán nhất thời hưng phấn, cúi sát người nhìn nhẹ giọng niệm.

“Ta là Vô Danh cư tại Hỏa Vân sơn, có hai vị hảo hữu gặp trắc, hồn phi phách tán, ta vu tâm không cam, nghiên cứu pháp thuật linh hồn sống lại, chỉ cần nhất hồn nhất phách tồn tại là một lần nữa hoàn chỉnh linh hồn. Ta mong đem loại pháp thuật này có thể giúp hảo hữu sống lại, nhưng con người thời gian có hạn, vô pháp hoàn thành, liền đem pháp thuật chưa hoàn chỉnh viết lại, nó sẽ giúp ta tìm được người hữu duyên hoàn thành pháp thuật. Người nếu nguyện ý kế thừa di chí của ta, đồng phát thệ trợ ta giúp bọn họ sống lại, tích một giọt máu tại trên đầu khối thạch đầu. Người nếu không muốn thỉnh đem tảng đá thả lại chỗ cũ. Hủy thạch người tự hủy.”

Pháp thuật linh hồn sống lại? Phán Phán một ý niệm trong đầu — có thể cho linh hồn Hứa Điểm sống lại?

Không một chút do dự, cắt lấy ngón trở nhỏ một giọt máu lên trên tảng đá. Rất nhanh những chữ nhỏ tiêu thất, thế lại từ từ hiện ra nội dung khác.

“Linh hồn hai vị hảo hữu ta để trong mật động của Hỏa Vân sơn, vào ban đêm theo ánh trăng chỉ dẫn vào động, linh hồn không trọn vẹn của họ đặt tại một cơ thể thiếu niên tóc trắng, thỉnh trước khi hoàn thành pháp thuật thay ta trông giữ.”

Tiếp nhận ghi chép về pháp thuật sống lại, Phán Phán tìm một bãi cỏ mềm, ngồi xếp bằng, tập trung tinh thần xem, sau khi xem xong một đoạn, chữ liền tiêu thất, sau, một đoạn khác lại nổi lên.

Đến khi nội dung bày ra hoàn tất, này cư nhiên khôi phục trở thành tảng đá bình thường.

Lúc này đã gần đến trưa. Phán Phán sờ sờ cái cổ, theo cây tùng đứng lên, đem tảng đá nhét vào tay áo. Nhìn canh giờ, sắp đến tối, còn chưa tới lúc ánh trăng lên, quyết định lên núi nhìn phong cảnh bốn phía.

Trên đỉnh một gian phòng nhỏ tàn cũ, Phán Phán đoán rằng, đây chính là phòng ở trước kia của Vô Danh tiên sinh, đi vào trong. Thư sách bên trong được sắp xếp khá chỉnh tề thu hút chú ý ngài, tùy ý mở kỹ bản, đều là các bản ghi chép pháp thuật kỳ quái, hầu như là văn sở vị văn (mới nghe lần đầu), thư sách đều là hảo thư! Phán Phán nhiệt huyết sôi trào, ngày hôm nay nếu không nhặt được nửa phần pháp thuật linh hồn sống lại, vẫn sẽ gặp nhiều hảo thư a! Tuy rằng có điều hoe ố, thế nhưng không quan hệ...đem những quý thư do “tiền nhân” lưu lại thu vào tay áo càn khôn từ nay về sau có thứ để xem.

Hôm nay thu hoạch không nhỏ, tâm tình coi như tốt đi rất nhiều, đi ra khỏi phòng nhìn nắng chiều, mới biết được vì sao ngọn núi này tên là “Hỏa Vân” bởi vì phong cảnh đẹp nhất không phải là một ngọn núi được bao phủ bởi hoa thơm cỏ lạ, càng không phải thác nước kiêu mỹ mà là mỗi ngày đến mặt trời xuống núi, kéo theo ánh nắng chiều chiếu xuyên qua mọi thứ. Ánh nắng cứ nhiều rơi vào những đám mây tạo nên vân hà diễm lệ, xung quanh những đám mây mang một màu kim sắc, xuyên qua những khe hở giữa những đám mây, ôn nhu chiếu vào mặt người. tuy nói đây là ánh nắng chiều lúc mặt trời xuống núi, nhưng nếu đứng ngắm nhìn nó hồi lâu, ánh chiều kia cứ nhiên như hỏa sắc nhuộm thẳng vào lòng người, cho người dấy lên vô tận dũng khí.

Mặt trời chiều lui ra, bầu trời đổi thành lam sắc, ánh trăng dần dần hiện ra. Dưới ánh trăng hương hoa thoang thoang, mùi thơm vây khắp, tại trong gió lan tỏa.

Phán Phán theo hương hoa rất thuận lợi tìm được động khẩu, thế nhưng trong sơn động không có thiếu niên tóc bạc như tiền bối nói, chỉ có mảnh thủy tinh bị vỡ làm hai.

Đây là chuyện gì? Lẽ nào tới chậm?

Cẩn thận quan sát không bỏ qua bất cứ vật gì trong mật động, Phán Phán tại trong động đổ nát tìm ra hai sợi tóc dài khoảng năm tấc một mang hồng sắc...một mang bạch sắc, hẳn suy tính hồi sau. Đột nhiên linh cảm lóe lên, trong đầu xuất hiện tới một người: Thương Linh.

Hỏa Vân sơn, hai vị bằng hữu bị tan hồn phách, thiếu niên tóc bạc..Phán Phán hảo hảo thu hồi hai sợi tóc, thỏa mãn xuất động.

Hắn nghĩ hẳn đã hiểu đại thể sự việc. Linh hồn Thương Linh là do linh hồn hai người hợp lại, y không phải hậu nhân Lạc Xa, mà “bản thân” y chính là một bộ phận. Thế nhưng linh hồn hai người làm sao hợp một, đó là một nghi hoặc không thể giải thích được. Hơn nữa ký ức Thương Linh hoàn toàn hoàn chỉnh, không có chút ký ức gì về...

Phán Phán vừa đi vừa nghĩ, về vị “hảo ca ca” của Thương Linh, nếu như tìm được gã, vấn đề có thể được giải đáp.

Bất quá hiện tại Thương Linh cũng không biết vị ca ca kia ở đâu, cơ hội tìm hắn vô cùng xa vời. Trước mắc kẹt, trở về tín sau.

Trong lòng hồi hộp, nhanh chóng ngồi lên bối cầu trở về Minh Giới.

Hắn phát thệ từ nay về sau phải nghiêm túc nghiên cứu, nhất định phải giúp Hứa Điểm quay về, nhượng đại gia nhanh chóng sum họp!

Năm năm sau.

Thương Linh vẫn một mình một người, Phán Phán ánh mắt luôn nhìn về phía Hắc Vô thường trống đã năm năm, hắn thường nói “Từ thiếu vật lam” (thà rằng không có còn hơn có đồ tệ)

Có đôi khi Diêm Vương trách y vài câu, nói y một mình ra ngoài không hợp quy định, cũng không an toàn, thế nhưng trách cứ hơn, Phán Phán sẽ nổi giận, thẳng thắn mặc vào y phục Hắc Vô Thường nói như vậy là hợp quy cũ. Mọi người đều che chở Phán Phán, vì thế Diêm Vương cũng không trách được gì.

Rất cuộc lại một năm, Thương Linh và Phán Phán đi ngang qua Loan Hà, mắt thấy một vị thanh niên vì bách tính chiến đấu cùng ác long, hai người nhất thời mắt tỏa sáng, đại thành ý, trốn sau nham thạch xem kịch vui, ước định thực lực của hắn.

“Thực lực rất lớn”

“Thân thủ rất tốt”

“Vóc người không sai”

“Hình như người lớn lên cũng không sai a!”

“...”

Hai người xem, đến lúc thanh niên khắc chế giao long, chém lấy thủ cấp cũng nó, cũng là lúc thân thể hắn trọng thương, ngã vào bờ sông hơi tàn, bách tính đến cứu chữa, mời đại phu, hy vọng có thể cứu sống vị ân nhân này.

Phán Phán cùng Thương Linh ẩn ở phía sau không ứng cứu còn chưa nói, hoàn toàn khẩn cầu hắn nhanh bỏ mình..

Cuối cùng...

“Được rồi được rồi, đã chết! đã chết!”

“Này, Mau đi ra~”

Thương Linh cùng Phán Phán người đẩy ta kéo, đến cuối cùng Phán Phán đẩy mạnh đem linh hồn người này lấy ra

“Người là ai?” Thanh niên đứng vững mơ hồ hỏi.

Phán Phán vui vẻ đánh giá hắn: “Đây là Minh giới Bạch Vô Thường a, không biết sao? Có nghĩ tới một chút? Rất thú vị”

“Không muốn.”

“Ai, thật không tốt mà! Quay về chính nghĩa theo ta trở lại trước!”

“Tại sao phải theo người?” Thanh niên vẫy khỏi người kỳ quái này, quay đầu nhìn lại xem rốt cuộc là thế nào. Thương linh tiếng lên nắm lấy bả vai hắn trở về: “Nhìn gì vậy a? Người đã chết rồi, nhanh lên theo ta đến Trước mặt Diêm Vương báo danh!”

“Ân?” Thanh niên nhìn vào Thương Linh đôi mắt mờ mịt, hai mắt phóng ra hòa quang xa vạn trượng, ánh sáng này so với Phán Phán cùng Thương Linh còn muốn lợi hại hơn. Hắn thẳng ngoắc nhìn Thương Linh, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, như cả nội khổ cũng bị hắn nhìn thấu.

Loại này pháp, có đúng hay không không lẽ phép? Thương Linh có ý định trát hạ mắt, hắn lại vẫn nhìn ngoắc, Thương Linh khóe miệng không tự chủ giật, nhưng vẫn duy trì khuôn mặt mỉm cười: “Tráng sĩ quý tính?”

“Bạch Lộc”

Coi như có điểm phản ứng: “Bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi.”

“Nhanh, theo ta đi.”

“Ừc..”

Một hướng theo Thương Linh đi, vị thanh niên này họ Bạch giống như con vịt chết nhanh chóng đuổi theo y.

Phán Phán cảm giác người này có điểm không hợp, rất kỳ quái, thế nhưng không biết là chỗ nào, chính là trở về trước hỏi sau. Hắn chạy theo đuổi Thương Linh, tay ôm lấy vai y, tai trái giở lên khen thưởng: “Tiểu Bạch, câu hồn quả nhiên cũng là người a!”

“Hừ hừ, chút lòng thành”

Phán Phán trở lại Minh Giới tra sanh tử bộ, Người nay không có trong sinh tử bộ, quả nhiên là ngoại tộc. Cái này càng không phải do hắn, phải nhanh chóng thu thập với hắn.

Nguyên bảo hoàn toàn lo lắng hắn cự tuyệt, nhưng khi nghe đến cũng với Thương Linh làm việc, vị này liền gật đầu đáp ứng, Phán Phán thuận lợi đem hắn cấp Thương Linh, muốn: “Tiểu Bạch tiền bối” thân lực thân với “Tân Tiểu hắc”

Từ nay về sau, phía sau môn Thương Linh xuất hiện thêm cái đuôi ngốc, hắn đến chỗ liền như “Trùng tử” nơi đó. Lúc không rảnh cũng có thể chạy loạn, khó trách Thương Linh có chút ghét bỏ, thế nhưng hắn học

pháp thực rất nhanh, giáo cái gì, vẻ mặt hẩn lại si ngốc, tính cách rất thuận, đối Thương Linh vô cùng nghe lời, không ngỗ nghịch. Đến cuối cùng hảo ngoạn, tiểu Hắc muốn mạnh mẽ bảo hộ, mỗi lần có việc đều đem Thương Linh bảo hộ phía sau, coi như tiểu sơn dương bảo hộ, căn bản quên ai là tiền bối ai là hậu bối. Đi ra ngoài làm việc, luôn chuẩn bị rất nhiều, một là kẹo hồ lô nước ô mai, một là bao điểm tâm, chính mình không dùng, tất cả đều là hầu hạ Thương Linh.

Mỗi lần đứng phía sau hẩn, Thương Linh luôn có cảm giác quen thuộc, trong nháy mắt nhớ về ngày kia được ca ca bảo hộ, hơn nữa, bóng lưng tiểu Hắc rất giống với ca ca, ở chung với hẩn đoạn thời gian, cảm giác ghét bỏ lúc đầu đã tan biến hóa thành vui mừng, luôn mồm gọi: “Tiểu Hắc tiểu hắc”

Một tháng sau, Phán Phán hướng đại gia long trọng giới thiệu Tân Hắc Vô Thường – Bạch Lộc. Bởi vì vị này họ Bạch, nên gọi hẩn là Bạch đại nhân, nhưng suy nghĩ, đến bọn tiểu quỷ si ngốc hẩn sẽ lầm, vì vậy Phán Phán bảo xưng hô “Tiểu Hắc, tiểu Bạch” đại gia thẳng thắn gọi hẩn: “Hắc đại nhân” mà Thương Linh là “Bạch đại nhân”

Bạch đại nhân cười ra mắt, Hắc đại nhân cũng vậy, tất cả mọi người nói, tân hắc Vô Thường đúng là trời sinh một đôi! Hai người vừa mới cùng một chỗ, cùng nhau làm việc, cùng nhau ăn, cùng nhau muộn, cùng nhau phạm sai lầm, phạm sai lầm cùng nhau chết chứ không hối cải, còn mắng Diêm Vương. Nhìn ngang nhìn dọc, Hắc đại nhân hay bạch đại nhân đều là cái bóng của nhau.

23. Quyển 2 - Chương 11

Bận rộn làm việc, vui đùa cùng nhau, Minh Giới ngày nối ngày đêm nối đêm, mỗi một ngày Thương Linh tháo xuống một tờ lịch. Thật lâu sau một ngày đó, y vô sự không việc làm cùng tiểu Hắc trở về Vô Thường điện sắp xếp mọi thứ, mới phát hiện trong rương chứa lịch đã lên đến một trăm bản, nguyên lai, bất tri bất giác, một trăm năm đã qua

Thời gian nhanh như vậy trôi, khó tránh khỏi chút cảm khái.

Thương Linh ngồi dưới đất, dựa vào mộc rương, nắm lấy sắp lịch thật dày, thở dài một hơi vừa buông bỏ vừa cảm thán. Tiểu Hắc ngồi bên cạnh nhìn y, ngạc nhiên vấn: “Làm sao vậy?”

“Ai...không có gì, chỉ là cảm thấy thời gian qua thật nhanh, chuyện gì cũng không có làm thành, thật thất bại...”

“Sẽ không a, chúng ta mấy hôm trước không phải mới giết tên lão yêu quái sao?”

“Này không phải chuyện ta muốn làm, không có cảm giác vui vẻ.”

Tiểu hắc suy nghĩ một chút nói: “Vậy ngươi không phải ngày hôm qua bỏ con ruồi vào chén trà của Diêm Vương sao?”

A! loại sự tình này cũng coi như!? Thương Linh trừng hẩn, thế nhưng trừng cũng vô dụng, Tiểu Hắc hay ngơ ngác, cái gì cũng không thể lý giải, còn không bằng thu hồi nhãn lực chính mình.

Ngồi xuất thần một hồi, Thương Linh nhớ tới giấc mộng hôm qua, mộng này cách một thời gian lại xuất hiện, không biết có đúng hay không thường quải niệm đến cảnh trong mộng, cho nên luôn gặp phải: “Trong mộng ta, luôn gặp một mảnh trắng xóa...”

Không ngờ tiểu hắc hiểu nói: “Trong mộng ta cũng một mảnh trắng xóa...”

“Ta mộng gặp một người đáng yêu luôn trêu ta cười...”

“Ta cũng mộng gặp một người khả ái nhất thiên hạ trêu ta cười...”

“Ngươi không nên ta nói cái gì cũng nói theo rất bất hảo?”

“Ta chưa từng nói cùng người, đó là trong mộng ta. Hơn nữa cái kia người khả ái nhất thiên hạ hình như là người.”

“Người nói lời này sao mặt không đỏ?”

“Ta vì sao phải đỏ?”

“...” Quên đi, Thương Linh bị hai nhân thần của hắn phải giữ tay đầu hàng, đành cúi đầu không nhìn hắn nữa.

Tiểu Hắc hình như thích chính mình, điểm này làm y hoang mang.

Thương Linh không biết thật sự chính mình đang nghĩ cái gì, cứ luôn mờ mịt chưa tỉnh, nếu có việc, liền không rõ phương hướng. Một trăm năm qua, cái bóng ca ca thực quá sâu, đến bây giờ vẫn mong có thể gặp lại hắn. Loại cảm tình mãnh liệt này là cái gì, nhất định phải gặp lại ca ca xác định một chút.

Tiểu Hắc ngơ ngác, đúng là người tốt, nếu như chính mình không nói, hắn vĩnh viễn sẽ không biểu lộ. Như vậy cũng tốt, duy trì tình trạng này là tốt nhất, cho dù làm bất luận việc gì cũng không thể biết trước được kết quả. Vì thể hiện tại việc có thể làm chính là, hoài niệm quá khứ, nắm chặt hiện tại, hi vọng tương lai....

24. Quyển 2 - Chương 12: Vĩ Thanh

Bốn mùa xoay vòng, thời gian như luân trục không ngừng quay. Tổng triều thay thế Đường triều, Tổng triều lại đổi thành Nguyên triều, ngay sau đó là Minh – Thanh, và cuối cùng chính là hiện đại.

Y phục Hắc Bạch Vô Thường theo thời gian không ngừng biến hóa. Tiểu Hắc được Phán Phán thiết kế một chiếc áo sơ mi màu đen cùng quần jean đen, còn theo đôi dày thể thao đồng màu. Thương Linh lại thích một trường bào bạch sắc, buông ra mái tóc dài màu trắng...

Năm đó tháng đó ngày đó đêm đó, Thương Linh bỏ Tiểu Hắc lên đến bệnh viện sản nào đó. Nào ngờ y tiến đến dực anh phòng (phòng trẻ sơ sinh) , lại bị bác sĩ khoa sản phát hiện

“Này đi đâu?”

Thương Linh ngồi xổm bên nôi một hài nhi, buồn bực: Di? Thế nào lại có người thấy ta? Đây không phải có thông thiên nhãn?

Bác sĩ cầm lấy cái chổi cần cần dực dực đi đến, Thương Linh cũng suy nghĩ, phát một cái làm thành mặt quỷ “Bá” Đứng lên – xem ta hù chết người.

“Tiểu Bạch?”

“Tiền Bối!?”

Hai người song song nhìn nhau.

Không sai, bác sĩ khoa sản chính là Thường Mộ, tóc ngắn, tuy rằng khuôn mặt có biến hóa, thể nhưng khí chất lại thành thực rất nhiều. Thương Linh nhìn hắn vận áo blouse cùng ống nghe, còn có bảng tên,

“Bác sĩ khoa sản Thường Lập”

“Ha ha ha ha ha ha...” Thương Linh nhin không được cười “Nghìn năm không gặp, người như thế nào biến thành bác sĩ khoa sản?”

“Hừ — Đừng cười!” Thường Mộ nghiêm mặt che miệng y, kéo ra khỏi dực anh phòng, kéo vào phòng làm việc của mình

Thương Linh cười hắn: “Người yên tâm! Ta không có tại dương gian hiện thân, cả tiếng động không ai nghe thấy. Người có đúng hay không ly khai Minh Giới lâu, cái này cũng quên.”

“Làm gì một thời gian, liền tạo thành thói quen!” Thường Mộ không ý tứ sờ sờ tóc, nhìn khắp phòng không có quỷ ảnh, hạ màn cửa sổ, kích động nắm lấy vai Thương Linh: “Tiểu Bạch, ta rốt cuộc nhìn thấy người! Thật sự quá tốt!”

“Phát sinh chuyện gì?”

“Người biết mỗi lần Hứa Điểm chuyển thể, ta đều tại Diêm Vương miếu trước Phán Phán xinh xinh, rồi nói cho ta biết Hứa Điểm chuyển thể nơi nào vào lúc nào sinh ra, ta sẽ đi đến đó”

“Ân”

“Thế nhưng hôm nay lại bất đồng, nhân gian không còn kính phụng Diêm La Vương, đem Diêm Vương miếu hủy đi, ta vô pháp cùng Phán Phán liên lạc, lo lắng muốn chết! Chỉ có thể dùng bói toán không hoàn chỉnh xem y sinh ra kiếp sau ở đâu, ta cũng chỉ có ở nơi này thủ chu đãi thổ (há miệng chờ sung) ! Hoàn hảo gặp người, người giúp ta hỏi Phán Phán, sau đó cho ta một chút tin!”

Thương Linh gãi gãi lỗ tai, kéo dài thanh âm đáp: “Ách...nói cho người một chuyện không vui, cái kia...Phán Phán hẳn...đi ra ngoài!”

Thường Mộ im lặng ba giây, tiêu hóa câu Thương Linh: “Cái gì? Người nói hẳn đi ra ngoài? Đi đâu vậy!?”

“Hừ...Người nhỏ giọng một chút, người nói chuyện nhân gian nghe được.”

“Đi đâu vậy?” Thường Mộ lập tức đè thấp giọng nói.

“Ta cũng không biết. Ta lần này đi chính là bị Diêm Vương lão tử sai truy tìm a.”

“Vì sao trốn đi?”

“Người nói vì sao? Không phải là chính là hai lão khắc khẩu nháo!”

“Vì sao nháo thành như vậy?”

“Ai, chúng ta ngồi xuống chậm rãi nói...”

Thương Linh cùng Thường Mộ nhiều năm không gặp, thẳng thắn pha bình trà, “Tiểu Bạch, người thích hồng trà hay trà xanh?”

“Có hay không trà sữa?”

“Có.”

Tất cả mọi người đứng là từ quá khứ xa xôi từng bước một đi tới hiện tại, thật là có nhiều chuyện muốn nói, một buổi tối quả là không đủ. Thường Mộ cấp Thương Linh kinh nghiệm dưỡng nhĩ, nói hết sự tình bị thâm gặp phải, Thương Linh cấp Thường Mộ một bạch cốt tiên hoàn thành, đối Thường Mộ nói qua đại sự Minh Giới, đương nhiên quan trọng là việc Phán Phán trốn đi.

Thẳng đến bình minh có người tới tìm Thường Mộ đổi ca, Tiểu Bạch nhảy qua song cửa đi ra. Lúc này tiểu Hắc tìm hẳn nửa ngày: “Tiểu Bạch, người đi đâu vậy?”

“Không có việc gì không có việc gì, chỉ là tìm một địa phương ngủ một mình a!”

“Tìm được tung tích Phán Phán?”

“Không có.”

“Chúng ta tiếp theo đi chỗ nào?”

“Ngô...” thương Linh nhìn phía trước, cười nói: “Tùy tiện, chúng ta chỉ cần nơi để đi, hai người bọn họ cãi nhau liên quan gì tới chúng ta? Không cần nhúng tay vào, đi thôi!”

“Ân, hảo!” tiểu Hắc nghe Thương Linh nói, hoàn toàn đem sự tình Phán Phán thổi bay, vui vẻ chạy theo tiếp bước y, tiêu thất tại ánh nắng sáng sớm.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-su-vo-thuong>